



stybin
pochyba
pecialin
au, o m
Sav
pau edici

4 nr.

1. TSR
respubl
biblio

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvos skautų ir skaučių laikraštis

Redaktorius vyr. sktn. **Antanas Saulaitis**
Leidėjas **Lietuvos Skautų Sąjunga**

Oficialus Lietuvos Skautų Sąjungos organas

Redakcijos ir administracijos adresas: **KAUNAS**,
Nepriklausomybės aikštė 4, telefonas 2 65 34

Administracija dirba darbo dienomis nuo 8 iki 14,30 val.

Prenumeratos kaina metams:

Lietuvoje: jaunesniesiems skautams-ėms — 2,75 Lt; skautams-ėms — 4 Lt; neskautes — 5 Lt. **Užsienyje:** (išskyrus Latviją ir Estiją, kur taikomas vidaus tarifas) dvigubai.
Skelbimų kaina pagal susitarimą. Už skelbimų turinį redakcija neatsako. Užuojaautos 5 Lt, padėkos — 3 Lt; spausdinamos ten, kur redakcijai patogiau.
Rankraščius, piešinius, nuotraukas siųsti redakcijos vardu. Rankraščiai trumpinami ir taisomi redakcijos nuožūra; nesunaudoti nesaugomi; grąžinami, jei atsiunčiama tam reikalui pašto ženklų. **Suk galvą sk. rankraščius** siųsti—psktn. Rudzinskui, Gimnazija, Joniškis, (Šiaulių ap.)

Isteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d. Šiauliuose.
1939 (XVII) metai.

Vasario mėn. 25 d.

Eina du sykiu per mėnesį: 10 ir 25 d. d.
4 (220) Nr.

OFICIALINĖS ŽINIOS

IŠ TARYBOS PIRMININKO 1939 M. ĮSAKYMŲ.

■ I.26 Nr. 3 — Kauno rajone įsteigti dar 4 skautų tuntas: 1. Kauno Jūrų skautų tuntas, 2. Kauno Tvirtovės skautų tuntas, 3. Kauno Žalgirio skautų tuntas ir 4. Kauno Apskrities skautų tuntas.

Kauno Jūrų skautų tuntui priskirti šie vienetai: Kauno Aušros skautų tunto — IV K. K. Vaidoto jūr. skt. laivas ir IX K. Birutės jūr. skt. laivas; Kauno Pilies skautų tunto D. L. K. Vytenio jūr. skt. laivas; Kauno Šančių skautų tunto — jūr. skt. Gulbių valtis.

Kauno Tvirtovės skautų tuntui priskirti šie vienetai: Kauno Pilies tunto skautų tunto — I sk. vyčių dr-vė, VI Dariaus Girėno skt. dr-vė, XVII žydų skt. dr-vė ir III jaun. skt. dr-vė; Kauno Šančių skautų tunto — D. L. K. Vytenio skt. dr-vė.

Kauno Žalgirio skautų tuntui priskirti šie vienetai: Kauno Aušros skautų tunto — VII Vaižganto skt. dr-vė, X D. K. Šarūno skt. dr-vė, XIII žydų skt. dr-vė; Kauno Šančių skautų tunto — I skt. vyčių dr-vė, III rusų skt. dr-vė, IV jaun. skt. dr-vė.

Kauno Apskrities skautų tuntui priskirti šie vienetai: Kauno Aušros skautų tunto — Vilkių skt. dr-vė, VIII Vytenio skt. dr-vė Veiveriuose, XII D. K. Šarūno skt. dr-vė Kazlų Rūdoje; Kauno Pilies skautų tunto — II Kudirkos skt. dr-vė Jonavoje, XV dr. Ralio skt. dr-vė Jonavoje, Prienų skt. dr-vė, atskira Lapinų skiltis Karmėlavoje.

Kauno Aušros skautų tunte palikti šie vienetai: I. D. L. K. Kęstučio skt. dr-vė, II D. L. K. Algirdo skt. dr-vė, III D. L. K. Gedimino skt. dr-vė, V P. K. Margio skt. dr-vė, VI D. L. K. Kęstučio skt. dr-vė, XII Dievaičio Perkūno skt. ugniagesių dr-vė, I skt. vyčių dr-vė.

Kauno Aušros skautų tuntui priskirta Kauno Pilies skautų tunto III Maironio skt. dr-vė.

Kauno Pilies skautų tunte palikti šie vienetai: I kar. Juozapavičiaus skt. dr-vė, IV Šv. Aloyzo skt. dr-vė, IX Kun. Strazdelio skt. dr-vė, X Dr. Kudirkos skt. dr-vė, XIII Čiurlionies skt. dr-vė, XIV Vaidoto skt. dr-vė ir Damijonaičio jaun. skt. dr-vė, XVI Geležinio Vilko skt. dr-vė, II inž. Vileišio skt. vyčių dr-vė.

Kauno Pilies skautų tuntui priskirta Kauno Šančių tunto I Dr. Basanavičiaus skautų dr-vė.

Kauno Šančių skautų tunte palikti šie vienetai: II D. L. K. Mindaugo skt. dr-vė, IV D. Š. K. Šarūno skt. dr-vė, VI Dariaus Girėno skt. dr-vė, VII D. L. K. Vytauto skt. dr-vė ir VI jaun. skt. dr-vė, I ir IX jaun. skt. dr-vė, II jaun. skt. dr-vė, III jaun. skt. dr-vė, V jaun. skt. dr-vė.

■ II.9 Nr. 6 — § 1: iš Zarasų skautų vietininkijos įsteigtas **Zarasų skautų tuntas**; Zarasų skautų tunto ribos — Zarasų apskritis.

§ 2: iš Šiaulių skautų tunto Žagarės vietininkijos įsteigtas **Žagarės skautų tuntas**.

§ 3: Žagarės skautų tuntui priskirti šie Šiaulių skautų tunto buvę Žagarės vietininkijos vienetai: 1. Žagarės kunigaikščio Žvalgaičio draugovė, 2. Žagarės Dariaus-Girėno draugovė, 3. Žagarės D. L. K. Kęstučio draugovė, 4. Kruopių D. L. K. Vytauto draugovė, 5. Žagarės jaunesniųjų skautų draugovė, 6. Žagarės skautų vyčių Kęstučio būrelis.

■ II.13 Nr. 7 — § 1: Lietuvos skautų sąjungos tarybos nariui p. Vytautui **Augustauskui** 1938 m. lapkričio mėn. 21 d. pareiškus, kad dėl susidėjusių aplinkybių jam laikas neleidžia būti tarybos nariu, paskelbtas jis iš Lietuvos skautų sąjungos tarybos išstojęs.

§ 2: Į Lietuvos skautų sąjungos tarybą iš eilės įeina 1935 m. kovo mėn. 31 d. Lietuvos skautų sąjungos statuto 107 straipsniu

numatyto susirinkimo išrinktas ir Lietuvos skautų sąjungos Šefo 1935 m. balandžio mėn. 9 d. aktu Nr. 8 paskirtas kandidatas p. Povilas **Budrevičius**.

IŠ BROLIJOS VADO 1939 M. ĮSAKYMŲ.

* II.6 Nr. 4 — Utenos skautų tunto tuntininko padėjėju patvirtintas gimnazijos mokytojas Jonas **Steikūnas**.

* II.10 Nr. 7 — § 1: Zarasų skautų vietininkijos vietininkas gimn. mok. Mykolas **Belžakas** iš Zarasų skautų vietininkijos vietininko pareigų atleistas ir paskirtas naujai įsteigto **Zarasų skautų tunto tuntininku**.

§ 2: Žagarės skautų vietininkijos vietininkas sktn. Jonas **Kirlys** iš Žagarės skautų vietininkijos vietininko pareigų atleistas ir paskirtas naujai įsteigto **Žagarės skautų tunto tuntininku**.

LIETUVOS SKAUTŲ BROLIJOS VADO ĮSAKYMAS NR. 6.

Kaunas, 1939 m. vasario mėn. 10 d.

§ 1.

Kauno Aušros skautų tunto D. L. K. Algirdo skautų draugovė, mininčią savo 15-kos metų sukaktį, skautiškai sveikinu ir už jos didelius nuopelnus Skautų Brolijai, o per ją ir visam mūsų kraštui, pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 ir 89 str. str. ir Kauno Aušros skautų tunto tuntininko tarpininkavimu, draugovės vėliavą apdovanoju ordinu **Už Nuopelnus**.

§ 2.

Kauno Aušros skautų tunto D. L. K. Algirdo skautų draugovės skautus:

vyresnįjį skiltininką Česlovą **Zaleskį**,
vyresnįjį skiltininką Gediminą **Ruzgį**,
skiltininką Vincą **Zilinską**

tos draugovės 15-kos metų sukakties proga, už jų pavyzdinę darbą draugovėje, pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 ir 89 str. str. ir Kauno Aušros skautų tunto tuntininko tarpininkavimu, apdovanoju ordinu **Už Nuopelnus**.

§ 3.

Kauno Aušros skautų tunto tuntininkui skautininkui Jonui **Mašiotui**, visiems buvusiems Kauno rajono tunto, vėliau Kauno Aušros tunto tuntininkams, D. L. K. Algirdo skautų draugovės draugininkui paskautininkui Romualdai **Šeštakauskui** ir tos draugovės buvusiems draugininkams ir rėmėjams už jų didelį skautišką triūsą D. L. K. Algirdo draugovėje: — išplečiant draugovės narių eiles, iš jos sudarant 3 naujas draugoves, tinkamai reprezentuojant mūsų Brolijai, aktingai dalyvaujant eilėje konkursų, aprūpinant draugovę inventoriumi ir kita, reiškiau skautišką padėką.

Vyr. sktn. pulk. J. ŠARAUSKAS,
Brolijos Vadas.

Sktn. V. KVIKLYS,
Vadeiva.

SAJUNGOS VADOVYBĖ RAGINA VISUS SAJUNGOS NARIUS:

- visus skautus ir skautes,
- vadus ir vadoves,
- rėmėjus

1939 metams prenumeruoti:

- visiems skiriamą **SKAUTŲ AIDĄ**,
- vadovėms „ **VADOVĘ**,
- vadovams „ **SKAUTYBĘ**.

Tą pareigą geriausia atlikti tuojau. Pavėlavę gali nebegauti pirmųjų numerių arba ir Skautų Aido priedo — kalendoriaus.



A. † A. PIJUS XI

Šio mėnesio 10 d. anksti rytą Vatikane mirė Popiežius Pijus XI, 17 metų išbuvęs katalikų Bažnyčios Galva.

Popiežius Pijus XI buvo labai svarbus ir didžiai reikšmingas žmogus pasaulyje. Šventojo Tėvo mirtis sukrėtė žmoniją ir ji yra didžiausias smūgis visam pasauliui, nes Popiežiaus asmuo šiais labai sunkiais ir neramiais laikais švietė taikos apaštalo aureole.

A. Ratti (tokia buvo mirusiojo Popiežiaus pavardė) buvo gimęs 1857 m., kunigu išventintas 1878 m.; baigęs aukštuosius mokslus, gavo net tris mokslų daktaratus; kurį laiką buvęs seminarijos profesorium, šv. Ambrozijaus ir vėliau Vatikano bibliotekų prefektu, 1914 m. perėmė Vatikano bibliotekos vadovybę; 1919 m. buvo paskirtas arkivyskupu ir Varšuvoje apaštališkuoju nuncijum, 1921 m. paskirtas kardinolu, o 1922 m. vasario m. 6 d. išrinktas Popiežiumi.

Jau dabar spauda, iškeldama mirusio Popiežiaus darbus Bažnyčiai, žmonijai, mokslui ir taikai, nurodo, kad Popiežius Pijus XI, už jo nepaprastus nuopelnus, vadintinas Pijum Didžiuoju. Mirusiojo Šv. Tėvo darbo baras buvo nepaprastai platus: Jis rūpinosi visais dalykais, kurie svarbūs Bažnyčiai, kurie turėtų padėti geresnius tautų ir luomų santykiavimo pagrindus, kurie šių laikų sąlygose žmones išvestų Išganymo keliu. Jis įvedė Kristaus Valdovo sąjūdį, ypač rūpinosi katalikų akcijos organizavimu, kėlė ir sprendė socialinius, jaunuomenės auklėjimo, šeimų, darbavių ir darbininkų ir kitus klausimus, sutvarkė Italijos ir Vatikano santykius, išplėtė Šv. Sosto diplomatinę bendradarbiavimą su įvairiomis valstybėmis visame žemės kamuolyje. Ypatingai dideli Popiežiaus Pijaus XI nuopelnai taikai, kurią Jis rėmė savo didžiu autoritetu ir visa Bažnyčios galia. Visos Jo pastangos turėjo didelės įtakos žmonijai.

Popiežius Pijus XI buvo, rodos, vienintelis Popiežius, arčiau pažinęs Lietuvą, joje pats bent du kartus buvęs ir ją mylėjęs. Pirmą kartą mūsų tėvynėje Jis, būdamas nuncijumi Varšuvoje, lankėsi 1920.I.29, buvo atvykęs į Kauną ir čia išbuvęs 2 dienas, svečiavosi pas vysk. Karevičių, lankėsi pas Respublikos Prezidentą A. Smetoną. Antrą kartą Jis Lietuvą aplankė taip pat 1920 m. Būdamas apaš-

tališkasis vizitatorius, Varšuvoje, 1918 m. aplankęs ir mažą lietuvių bažnytelę ir susišelpimo draugiją, atsakydamas į sveikinimus, prisiminė, kad Jis, būdamas Vatikano bibliotekos prefektu, daug esąs skaitęs apie Lietuvą ir jos iškentėtas didžias kančias, dėl to esą visai teisingai

Lietuva yra gavusi Šventosios vardą ir... čia Jis gaudžiai apsiverkęs. 1923 m. Popiežius Pijus XI, vienos audiencijos metu, kur tarp kelių Jo priimtų šimtų žmonių, Šv. Tėvas užkalbinęs vienintelį žmogų — lietuvi, studentą, tas lietuvis, dabar žinomas Lietuvos inžinierius, viename laikraštyje, aprašydamas pasikalbėjimą, rašo: „Sustojęs prie manęs gana ilgokai pasižiūrėjo ir paklausė, kas toks esu. „Sono lituano“, — atsakiau. „Labai džiaugiuosi, kad turiu progą susitikti su lietuviu“, — kalbėjo Pijus XI, — „nes jūsų kraštas man pažįstamas ir mielas“.

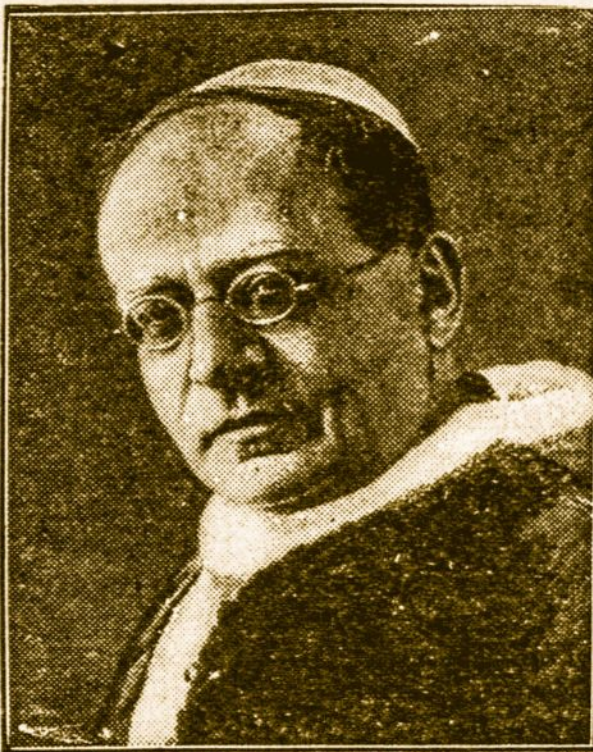
Lietuvos Vyskupai savo š. m. II.10 ganytojiškame laiške tikintiesiems rašė: „Mirė visų pasaulio katalikų Šventasis Tėvas, bet Jis buvo ypatingu būdu ir mūsų Tėvynės Lietuvos Šventasis Tėvas. Jis vienas iš visų Šv. Petro įpėdinių pats buvo aplankęs Lietuvą, matėsis su mūsų žmonėmis, meldėsis mūsų šventovėse, pažinojęs pats ne vieną lietuvi.

Jis buvo pamilęs lietuvius ypatinga meile tėvo, kuriam rodo brangesni esą tie vaikai, kurie toliau gyvena. Tą meilę jis reiškė kiekviena proga, prisimindamas mūsų Tėvynę, kai lankėsi pas jį mūsų Vyskupai, kai lankydavosi pas jį mūsų maldininkai“.

Pažymėtina, kad mūsų Respublikos Prezidentas, už nuopelnus Bažnyčiai, yra pagerbtas labai aukštomis, retai teteikiamomis, Apaštalo Sosto insignijomis; taip labai aukštas garbės ženklas buvo suteiktas vienam mūsų ministrui pirmininkui.

Šv. Tėvas Pijus XI gerai pažino ir skautybės sąjūdį ir jį vertino. Ne kartą Jis buvo laiminęs įvairių kraštų skautus maldininkus; buvo priėmęs specialioje audiencijoje ir skautybės sąjūdžio vadą lordą Baden-Powellį, jų pasikalbėjimą buvome savo laiku ir Sk. Aide aprašę.

Mirusio Popiežiaus šiandien liūdi visas pasaulis, ypač liūdi krikščioniški kraštai. Jo idėjos, Jo darbas ir Jo pastangos dar kartą pajudina žmonių širdis gyventi naują gyvenimą.



LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGOS ŠEFO AKTAI.

NR. 7.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 10, 79, 80, 81 ir 82 str. str., Garbės Gynėjų sueigos patvirtintu Brolijos Vadijos nutarimu ir Brolijos Vado pristatymu, Nepriklausomybės šventės proga žemiau išvardintus skautų vadus pakeliu į sekančius skautininkų laipsnius:

I VYRESNIOJO SKAUTININKO:

1. Šiaulių skautų tunto tuntininką skautininką Eduardą VOJEVODSKI;

I SKAUTININKO:

1. Brolijos vadijos jūrų skautų skyriaus vedėją paskautininkį Algirdą AGLINSKĄ,
2. Brolijos vadijos skautų vyčių skyriaus bendradarbį paskautininkį Stasį JAMEIKĮ;

I PASKAUTININKIO:

1. Brolijos vadijos skautų vyčių skyriaus bendradarbį vyresnįjį skiltininką jaunesnįjį leitenantą Joną RIMKŪNĄ,
2. Alytaus skautų tunto jūrų skautą Aleksą VAŠKELĮ,
3. Alytaus skautų tunto jūrų skautą Stasį URNEVIČIŲ,
4. Joniškio skautų vietininkijos vyresnįjį skiltininką Adolfą KUZAVINĮ,
5. Kauno Pilies skautų tunto vyresnįjį skiltininką leitenantą Joną MONKEVIČIŲ,
6. Klaipėdos skautų tunto vyresnįjį skiltininką Stanislovą DUMČIŲ,
7. Klaipėdos skautų tunto vyresnįjį skiltininką Henriką KERAITĮ,
8. Mažeikių skautų tunto vyresnįjį skiltininką Antaną STROCKĮ,
9. Mažeikių skautų tunto vyresnįjį skiltininką Kostą DRAGŪNĄ,
10. Radviliškio skautų vietininkijos vyresnįjį skiltininką Juozą ŠEREIVĄ,
11. Vilkaviškio skautų tunto skiltininką Joną GREIČIŲ,
12. Žagarės skautų tunto vyresnįjį skiltininką Albiną STIPINĄ,
13. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skautų korporacijos „Vytis“ vyresnįjį skiltininką Izidorį JONAITĮ.

K a u n a s, 1939 metų vasario mėn. 16 d.

A. S M E T O N A,
RESPUBLIKOS PREZIDENTAS,
Lietuvos Skautų Sąjungos Šefas.

Vyr. sktn. pulk. J. Š A R A U S K A S,
Brolijos Vadas.

NR. 8.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 10, 79, 80 ir 82 str. str., Garbės Gynėjų sueigos patvirtintu Seserijos Vadijos nutarimu ir Seserijos Vadės pristatymu, Nepriklausomybės šventės proga žemiau išvardintas skaučių vadoves pakeliu į sekančius laipsnius:

I SKAUTININKĖS:

1. Biržų skaučių tunto paskautininkę Vandą ŽUKAUSKAITĘ - BARAVYKIENĘ,
2. Kauno Neries skaučių tunto paskautininkę Aleksandrą ŽUKAITĘ,
3. Vilkaviškio skaučių tunto paskautininkę Veroniką ŠATAITĘ;

I PASKAUTININKĖS:

1. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės vyresniąją skiltininkę Aleksandrą DANTAITĘ,
2. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės vyresniąją skiltininkę Julijoną LIESYTĘ,
3. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės vyresniąją skiltininkę Elzbietą UOGINTAITĘ,
4. Biržų skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Sofiją DANILEVIČIŲTĘ - JURKYNIENĘ,
5. Biržų skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Agotą SABIENĘ,
6. Biržų skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Joaną VIRKETIENĘ,
7. Biržų skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Bronę ZOVIENĘ,
8. Panevėžio skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Ireną FRIDMANAITĘ,
9. Tauragės skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Aldoną UŽUPYTĘ,
10. Telšių skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Sofiją KILIENĘ,
11. Šakių skaučių tunto tuntininkę vyresnę skautę Narcizą PRANAITYTĘ,
12. Vilkaviškio skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Vandą KVEDARAVIČIENĘ ir
13. Vilkaviškio skaučių tunto vyresniąją skiltininkę Ievą STEPONAITYTĘ.

K a u n a s, 1939 metų vasario mėn. 16 d.

A. S M E T O N A,
RESPUBLIKOS PREZIDENTAS, K. ŽILINSKIENĖ,
Lietuvos Skautų Sąjungos Šefas. Seserijos Vadė.

NR. 9.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 10 ir 89 str. str. ir Tarybos Pirmininko tarpininkavimu, už didelius nuopelnus Lietuvos skautijai Nepriklausomybės šventės proga S v a s t i k o s ordinu apdovanoju:

1. Kauno skautų rėmėją pulkininką Povilą ALANTĄ,
2. Kauno skautų rėmėją gimnazijos mokytoją Vytautą BIČIŪNĄ,
3. Kauno skautų rėmėją ponį Adelę GALAUNIENĘ,
4. Kauno skautų rėmėją pulkininką leitenantą Juozą GRIGALIŪNĄ,
5. Kultūros reikalų departamento direktorių Vytautą SOBLĮ,
6. Kauno skautų rėmėją dailininką Antaną TAMOŠAITĮ,
7. Kauno skautų rėmėją pulkininką leitenantą Marijoną VITKAUSKĄ,
8. Biržų skautų rėmėją gimnazijos mokytoją Eleną ŠLEKIENĘ,
9. Panevėžio skautų rėmėją amatų mokyklos direktorių Juozą GĖGŽNĄ,
10. Tauragės skautų rėmėjų būrelių pirmininką generalinio štabo pulkininką leitenantą Antaną REKLAITĮ ir
11. Vilkaviškio skautų rėmėją mokytoją Olgą KASPERSKIENĘ.

K a u n a s, 1939 metų vasario mėn. 16 d.

A. S M E T O N A,
RESPUBLIKOS PREZIDENTAS,
Lietuvos Skautų Sąjungos Šefas.

J. A L E K N A,
Tarybos Pirmininkas.



Skyrių tvarko —

stud. skautė R. Skipitytė.



ILGIAUSIŲ METŲ
LADY BADEN-POWELL ir LORDUI BADEN-POWELLIUI.

MANY HAPPY RETURNS OF THE DAY TO THE CHIEFS
LADY BADEN-POWELL and LORD BADEN-POWELL.

Vasario mėn. 22 d. — skautybės ikūrėjo viso pasaulio skautų šefo lordo BADEN-POWELLIO ir viso pasaulio skaučių šefės lady BADEN-POWELL gimimo diena — yra tarptautinė skaučių solidarumo ir taikos šventė — MĄSTYMO DIENA.

Lady Baden-Powell linkėjimai viso pasaulio skautėms Mąstymo dienos proga



Ir vėl atėjo Mąstymo diena, ir aš Jums visoms siunčiu ypatingų linkėjimų.

Jūs žinote, kad vasario 22 d. Pasaulio Skautų Vadas ir aš švenčiame savo gimimo dieną, ir Jūs taip pat žinote, kas tokia proga linkima — būtent: „ilgiausių metų“. Bet taip pat sakoma, kad mintis kyla iš noro, linkėjimų, ir todėl galime savo ypatingus linkėjimus Mąstymo dienai paversti giliom mintim, beveik gyvom, nes dalyvauja visa mūsų širdis.

Mąstymo diena šiame turėtų įgauti didesnę reikšmę ir gilesnę vertę, kaip paprastai. Nors šią dieną švenčiame savo dvigubą gimimo dieną (ir aš žinau, kad daug malonių minčių plaukia pas mus Afrikan), vasario 22 reiškia daug daugiau, jei įsigiliname į nuoširdžių minčių galią.

Jūs žinote, kokius laikus visos tautos pergyveno po pereitų metų vasario 22.

Vieni žmonės pikti ir kartūs, kiti išsigandę ir neramūs; treči pasipūtę ir drąsūs, dar kiti prislėgti ir sužaloti. Jūs, skautės, kurios skaitote laikraščius ir girdite, ką suaugę kalba, žinote, kad vargu ar atsirastų viena šalis pasaulyje, kuri neturėtų kovoti su įvairiais konfliktais ir kuri nenustotų geros valios ir laimės, kurias Dievas mums skyrė šioje žemėje, arba nepraleistų jų pro šalį.

Nemalonios, žiaurios, pavydžios mintys, neapykanta ir pagieža kenkia dviem žmonėms: ir tam, kuris tas mintis galvoja, tuos jausmus jaučia, ir tam, kuriam tos šlykščios mintys ir jausmai skiriami. Visa tai klaidinga, ir mes negalime sutikti su tuo, kad Dievas leido savo tautai šitaip galvoti ir jausti santykiuose su artimaisiais.

Jūs, skautės, jaunos, ir visas gyvenimas dar prieš Jus. Gal būt, Jūs nesijaučiate tokios stiprios, kad galėtumėte išjudinti kalnus „savo jėgomis“, bet Jūs jaunos, ir mūsų pasaulio seserija skaitlinga — ji turi per milijoną narių.

Argi mes negalėtume šį tą nuveikti? Jei ir neįstengsime nugalėti potvynio, mes galime bent išlieti savo geros valios ir širdies gerumo potvynį. Juk tai tikslas, kuriam mes, skautės, pasišventėme dirbti.

SESERIJOS VADĖS VYR. SKTN. K. ŽILINSKIENĖS
SVEIKINIMAS SKAUTĖMS PER RADIJĄ II.16.

Brangiosios Sesės.

Prieš dvidešimt vienerius metus vasario 16 diena atnešė Lietuvai laisvę. Už tą sunkiai atgautą laisvę mūsų širdys kupinos meilės ir dėkingumo tiems didvyriams, kuriems teko pakelti sunkiausią dalį Nepriklausomybės kovoje. Jų kilnus pasiaukojimas ir garbingi darbai yra pavyzdys, kaip reikia Tėvynei mylėti, kaip laisvę ginti.

Gaudžiant Laisvės Varpui, mes širdies gilumoje jaučiame didelį džiaugsmą, bet jaučiame ir skausmą. Džiūgaujame laisvę atgavę, liūdime dėl likimo padarytos skriaudos mūsų Tautai.

Šiandien širdingai sveikindama jaunesniasias seses ir vadoves aš norėčiau palinkėti, kad 16 vasario Šventė pakeltų mus iš kasdieninės pilkumos ir uždegtų širdyse skaidrią Tėvynės meilės liepsną, o taip pat išryškintų mūsų pareigas Tėvynei.

Pasiryžkime Dievui, Tėvynei ir Artimui tarnaudamos ugdyti pirmiausiai savyje gerą valią. Gera valia, kaip saulė, nuskaidrins visus mūsų sielos, proto ir širdies suklupimus ir nušvies tikruosius kelius mums bekeliaujant į užbręžtą tikslą.

B u d e k !

Mąstymo dienos tikslas kaip tik ir yra sujungti mus visas maloniomis mintimis vienu kitoms, apie vienas kitas, už vienas kitas ir su viena kita.

Galvoti reiškia beveik tą patį, kaip melstis, nes meldamosios taip pat kaupiame savo mintis geram.

Galvodamos apie savo draugus, automatiškai ir nesąmoningai meldžiatės, kad jie būtų sveiki ir laimingi, kad jų gyvenimas ir jų darbas gerai sektųsi, arba kad jie, sunkumų prislėgti, turėtų pakankamai drąsos su jais kovoti ir juos nugalėti.

Tikiuosi, kad šią Mąstymo dieną viena banga po kitos — banga gerų minčių, banga viena kitos su-

(Pabaiga 90 psl.).

* MŪSŲ GYVENAMASIS METAS YRA TAUTŲ SĄMONĖS ATGIJIMO METAS. VISUR



Sesė namuose



Vaikų auklėjimas

Kantrybė —
brangiausia auklės ypatybė.

Ar tau kartais gaila vaikų, pavestų tau globoti, ar tu galvoji: „Šie vaikai laimingi: jie turi gerus namus, gerą maistą ir daugybę žaislų?“

Jei vaikai turi gerus namus, gerą maistą ir žaislų, jie, be abejo, laimingesni už kitus, bet vis dėlto ir apie juos galima pagalvoti su gilesniu, nes ir jie bejėgiai.

Jeigu tau, pvz., nepatinka naujoji vieta arba nepasitiki darbdaviais arba namai tokie niūrūs, kad tave šiurpuliai krečia, gali išeiti pro duris ir nueiti arba nuvažiuoti namo.

Bet vaikas nėra laisvas. Jį nuveda į mokyklą pirmą kartą ir palieka tarp nepažįstamų žmonių — daugelis kurių atrodo labai baisūs — ir jam liepia daryti tai, ko jis niekad savo gyvenime neišsivaizdavo žmonės darant. Vargšas žmogelis negali pabėgti ir grįžti namo į saugias rąkas. Ir kadangi viskas taip nepaprasta ir

baisu, jam kyla didelės abejonės, ar tu tikrai ateisi už kelių valandų ir paimsi jį su savim, kaip žadėjai.

Tavęs nėra, o aplinkui tikrai svetimi žmonės, kurie elgiasi labai keistai. Iš visų kampų žiūri į ateivį ir darosi klaiku, nes kiti vaikai atrodo didesni ir stipresni. Pamelė mokytoja sako: „Sėsk čia“, ir vaikas sėdasi į labai kietą suolą su kažkuo keistu priešakyje. Lengva pasakyti: „Už mėnesio būsi apsipratęs“. Tuo tarpu viskas svetimai, ir vaikas jaučiasi nelaimingas.

Įsigilinus pamatysi, kad vaikas yra aplinkybių grandies, kurios jis negali nei nutraukti, nei pakeisti, auka. Jis pabunda anksti rytą, pilnas gyvumo, ir norėtų tuojau kelti. Bet visi kiti dar tebemiega arba „dar ne laikas kelti, nes ugnis neužkurta“ arba „kambarys dar neiššluotas“.

Paskui vaikui duodami pusryčiai ir jo neatsiklausoma, ko jis tą rytą norėtų.

Gal būt, jam kaip tik tą rytą šiaip mėgiamas valgis neskanus. Vaikas vedamas prausti, liepiama skubėti, nes mamytė turinti išeiti į tarnybą arba šiaip kur nors. Jis turi kuo greičiausiai sukraustyti savo žaisliukus, „nes laikas gulti, ir auklė turi laisvą vakarą“.

Tiesą pasakius, vaiko nuomonės neat-siklausoma. Jis nežino, ką turės daryti ir kaip diena praeis. Ir jei jis staiga ima priešintis, tai laikas, tikriausiai, pats netinkamiausias, ir jis baramas arba baudžiamas.

Vaikai turi išmokti klausyti. Auklėjimas be drausmės neįmanomas. Pagaliau ne taip jau blogai nugalėti savo nenorus ir išmokti taikytis prie įvairių sąlygų.

Bet retkarčiais vis dėlto stabtelk ir pažūrėk į viską iš vaiko perspektyvos. Perspėk jį, jei gali. („Greit turėsi eiti maudytis, todėl nebeišimk naujų žaislų“. „Kai baigsi žaisti, ateik į vidų“ ir pan.). Duok vaikui šiek tiek laiko pasiruošti naujam žygiui ir būk kantri, jei jis tave vargina. Gal būt, esi labai nukankintas žmogus, bet, ar negalėtum atsitikti, kad ir vaikas ne tik jaustųsi, bet ir tikrai būtų nukankintas?

M.



RŪPINKIS SAVO ODA.

Neabejotina, kad gera veido spalva nėra gaunama vartojant kosmetiką. Jei tavo veidas nėra skaistus, prisilauk šios tokios dietos, valgyk daugiau vaisių ir žalumynų. Tai vienintelis vaistas, nes nei pudra, nei garsūs vandenys („lotionai“) nepataisys klaidingo maitinimosi. Negerk per daug stiprios arbatos, nes ji tau kenkia; verčiau gerk gryną vandenį.

Vartok gerą riebų muilą; prauskis juo kas vakarą arba kas rytą, jei tavo oda nėra per daug sausa. Paprastai veido oda nėra nei per sausa nei per riebi, ir labai sveika ją retkarčiais nuplauti šiltu vandeniu ir muilu, bet, žinoma, turi po to nusiprausti ir šaltu, kad porai užsidarytų.

Jei tavo veido oda sausa, retai vartok arba visai nevartok muilo. Retkarčiais prauskis šiltu vandeniu. Gali įtrinti kelis lašus alyvų aliejaus, kad oda nebūtų tokia sausa.

Jei turi labai riebią veido odą, gerokai nutrink ją karštu muilinu vandeniu ir trink apskritais judesiais. Po to nusiprausk šaltu vandeniu, į kurį, jei nori ir gali būti prašmatni, įpylei

kelis lašus odekolono. Tuo būdu ilgai nui nugalėsi riebumą.

Juodus porus gali pašalinti garais arba „garų vonia“, jei taip gražiau skamba. Įpilk į dubenį karšto vandens ir laikyk veidą ant dubens, uždengusi galvą ir dubenį rankšluosčiu. Po to gali išspausti visiškai švariomis rankomis ir švaria nosine. Turi būti labai švelni, kad neliktų raudonų žaizdelių arba net šašų. Jei lengvas paspaudimas neišspaudžia juodumo, gali įtrinti kremu. Bet atmink, kad draudžiama stipriai spausti.

Porai užsikemša nereikalingomis kūnui medžiagomis, kurias jis stengiasi išstumti, ir jie darosi juodi. „Operacija“ jiems išvalyti turi būti atsargiai daroma, kad oda neužsikrėtų bakterijomis ir nepasidarytų negražūs spuogai.

Išnaudok kiekvieną progą praustis lietaus vandeniu. Jei jį pardavinėtų gražiais flakonais, turtingos ponios nesigailėtų pinigų šiam „nepaprastai geram vandeniui“ pirkti. Vaikščioti lietuje — žinoma, turint lietaus apsiaustą ir kaliošus — labai sveika veido odai.

Vasarą nenudegink odos. Saulės

spinduliai tikri geradariai, bet nebūk per daug drąsi, nes jie gali išdžiovinti reikalingus veido odai riebalus ir nusvilinti jį. Be to, saulės smūgis gali ir šiaip rimtai pakenkti sveikatai.

Tikiuosi, kad įtikinau jus šiuo trumpu straipsneliu, kad gražus, lygus veidas nėra turtingųjų privilegija. Kiekviena skautė gali rūpintis savo veidu ir pašalinti jo odos trūkumus.

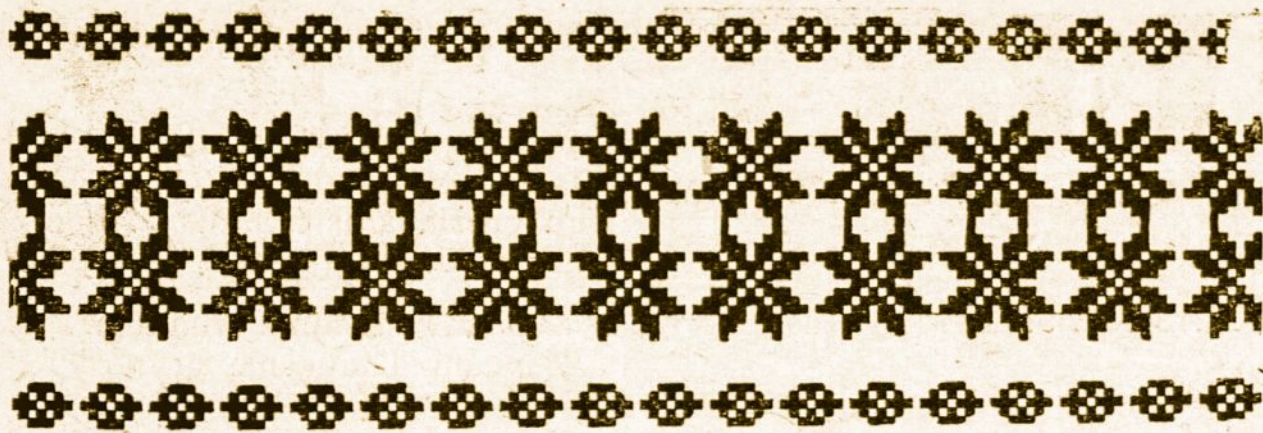
P. S.

LADY BADEN - POWELL LINKĖJIMAI.

(Tęsinys iš 89 psl.).

pratimo ir tarpusavės užuojautos — išsiverš iš kiekvienos skautės širdies visame pasaulyje.

Mūsų seserija neskiria nei tautybės, nei rasės, nei luomų skirtumų; ir, kaip mes dirbame laisvu noru ir negauname atlyginimo už savo darbą, taip pat mes ir nežinome, kokių vaisių galime tikėtis iš Mąstymo dienos darbų ir žodžių. Bet galime tikėtis, kad mūsų mintys paliečia artimas mums širdis, ir kad geros valios srovė gydo ir teikia laimės savo kelyje.



SUNKUS UŽDAVINYS

Valė, ketvirtos klasės gimnazistė, buvo nepaprastai uoli skautė. Ji šventai vykdavo visus skautijos įstatus, norėdama atsižymėti ir užsitarnauti paaugštinimo laipsnį. Ypač ji mėgo visiems patarnauti, todėl tame miesto rajone, kur ji su tėvais gyveno, Valė buvo žinoma, kaip gera, mandagi, visada pasiruošusi patarnauti skautė. O per jos elgesį ir skautų vardas buvo aukštai vertinamas.

Gavėnios metu Valės tėvai pakeitė butą, apsigyvendami visai naujame miesto rajone. Bet ir čia Valė greit užkariavo visų pripažinimą.

Valės pasiruošimas visiems patarnauti ypač patiko vienai senutei, gyvenančiai tam pačiame kieme. Senutė netoli to kiemo laikė krautuvę ir beveik kasdieną ji nešiojo visokias prekes tai iš buto į krautuvę, tai atgal — iš krautuvės į butą. Matydama, kad senutė pati traukia nemažus krepšius ir maišius, Valė, porą kartą ją sutikus, pasisiūlė jai padėti. Tas pasiūlymas taip patiko senutei, kad ji pradėjo gaudyti Valę ir net pati prašyti jai padėti.

Porą kartų po tokios kelionės Valė grįžo namo miltais apibarstyta. Mamytė perspėjo, kad Valė būtų atsargesnė, nes naujos uniformos greit nesusilauks. Bet Valė neturėjo drąsos atmesti senutės prašymus, kurie kasdieną kartojosi, ypač, pagyvėjus prekybai prieš Velykas. Tarp tų maišų, kuriuos davė senutė nunešti Valei, pakliuvo maišius su riebalais ir nuo jo užsiliko ant Valės suknelės taukuotos dėmės.

Mamytė, pamačiusi jos išteptą suknelę, nepagailėjo Valei aštresnių žodžių ir pasakė:

— Taip ir vaikščiosi per šventes. Namie sunku išvalyti. Tu paprašyk tą savo naują draugę, kuriai nešioji riebalus, kad ji, atsidėkodama už tavo pagalbą, bent atiduotų tavo suknelę į skalbyklą išvalyti.

Motinos patarimas Valei patiko ir ji jos žodžius pakartojo senutei, bet toji ir klausyti nenorėjo.

— Pati kalta, juk aš tavęs nesamdžiau. Reikia būti atsargesnei.

Nuliūdusi Valė pati mėgino išvalyti dėmes; tiesa, jos pasidarė šviesesnės, bet vis dėlto liko žymės. Taip ir vaikščiojo Valė per šventes su sutepta suknele. Dar gerai, kad suteptas buvo suknelės šonas, tai Valė galėjo jį pridengti savo rankove. Bet nuolatinis galvojimas apie dėmę labai gadino Valės nuotaiką.

Antrą Velykų dieną Valė pamatė kieme iš savo gimnazijos pažįstamą penktokę.

— Ką tu čia veiki? — paklausė penktokė Valės.

— Aš čia gyvenu. Bet kuriuo reikalu tu, Ale, į mūsų kiemą atėjai?

Pasirodo, kad penktokė yra senutės anūkė, gyvenanti visai arti, antras namas už kampo.

Praėjus šventėms senutė, sutikus Valę, paprašė jai padėti kai kurias prekes sunešti atgal į krautuvę.

— Tu dabar laisva, gali man padėti.

Susimąstė Valė ir nežino ką atsakyti. Iš vienos pusės — skautė negali prašančiam nepadėti, iš kitos pusės — senutė ją išnaudojo, o kai dėl jos kaltės nukentėjo Valės suknelė, net nenorėjo padėti, vadinasi, senutė nemokėjo ar nenorėjo už gerą apmokėti geru. Iš tikrųjų, sunkus uždavinys?



● **SKAUTŲ AIDO BENDRADARBIAI.** Skautų Aido 3 nr., be redakcijos narių ir skyrių vedėjų, bendradarbiavo: sktn. R. Stankūnas, sktn. A. Tribė, sktn. V. Kizlaitis, psktn. V. Andriukaitė, psktn. A. Mašulis, psktn. O. Saulaitienė, komp. V. Kuprys-Kuprevičius, mok. T. Šuravinas, Pr. Inčiūra, A. Grušnys, G. Juškėnas, Liubinitė, A. Rubikas-Jurkūnas, K. Vilsonas, A. Dorinas, V. Balčiūnas, sklt. J. Dagys, L. Norkutė, vyr. sklt. A. Urba, V. Keršulis, A. Karmazinas, K. Juknevičius, vyr. sklt. J. Šereiva, J. Juozapaitis, A. Baltrušis, A. Janušauskaitė, A. Šmitaitė, V. Kaleckis, P. Stirbys, P. Vaišnoras, psklt. B. Balkevičius ir k.

● „Sabaliui“ (Kaune). Smagu, kad taip greitai atsakei į redakcijos pageidavimą.

DAUGIAU NEBEGRĮŠ...

(Tautinę stovyklą prisiminus).

Suvirpo sielvartas beržais...
Nukrito ašara — auksinis lapas.
Negriš jau vasara, viešėjusi kadais,
Negriš nė juokas, kur viršūnėj supės...
O buvo džiaugsmo, buvo juoko,

O buvo klegesio, kaip vėjo;
Kas tylų vakarą lakštutė suokė,
Kas skaistų rytą palapinės
Nuo aušrų žėrėjo...
Bet nebegriš jau džiaugsmas,

Kur viršūnėj supės,
Nė vasara jau nebesugriš...
Tik kris suvirpęs gelsvas lapas,
Tik beržo ašara nukris...

Stasė Martynaitytė.

O senutė ragina:

— Na, greičiau!

Bet staiga prašvito Valės veidelis.

— Gerai, aš tuoj nubėgsiu pakviesti tamstos anūkę Alę.

— O kam ji čia reikalinga? — nustebė senutė.

— Padėti tamstai prekes nunešti.

— Ne, ne. Jos kviesti nereikia. Ji gimnazistė, panelė, jai toks darbas netinka. Be to, ji silpnos sveikatos.

Alė buvo stipri mergaitė, dviem metais vyresnė ir visa galva aukštesnė už Valę.

— Aš taip pat gimnazistė, žymiai jaunesnė, silpnesnė, — paaiškino Valė.

— Bet tu skautė, — nepatenkinta pastebėjo senutė. — Tu pati sakai, kad jūs turite kiekvienam padėti.

— Taip, kiekvienam, kuris tos pagalbos reikalingas, kuris neturi savo pagalbininkų, — mandagiai atsakė Valė, džiaugdamasi, kad taip gerai išsispirendė sunkus uždavinys.

— Begėdė! — piktai tarė senutė ir trenkė duris.

N. B-nė.

Rašinių ir iliustracijų kada nors įdėsime. Dėkui.

● „Dainuojančiam Sakalui“ (Vilijampolėje). Dėkui už laišką ir kvietimą, kuriuo, labai gaila, dėl nenumatytų aplinkybių pasinaudoti negalėjome. Gerųjų darbų sumanymus dėsime į atitinkamą Sk. Aido skyrių. Redakcijai labai smagu, kad ir jauni skautai gerai rašo ir gražiai skautiškai veikia.

● Visiems korespondentams. Rašydami korespondencijas rašykite, kaip redakcija daug kartų yra prašiusi, trumpai, aiškiai, įdomiai, nesuvėluotai. Prašome sekti redakcijos pastabas.

● P. A. Beinarauskui. Dėkojame už rašinėlį, dėsime.

SKAUTUI

SKYRIŲ TVARKO
SKTN. A. ZAUKA

Tėvynė

Tau, tėvynė, perlų žiede,
Viską mes aukojam,
Tau gražiausius himnus giedam,
Minime dainoje.

Mes tavyje laimę randam,
Randam džiaugsmą gryną
Ir už marių pasigendame,
Kaip akučių lino.

Tik tavyj širdis nurimsta,
Lyg jūrų gelmėse,
Dėl tavęs idėjos gimsta
Dirbt gimtam pavėsy.

Adzius Adulaitis.



SKAUTŲ BROLIJOS VADO ĮSAKYMAS NR. 9.

Kaunas, 1939 m. vasario mėn. 16 d.

Broliai skautų vadai, skautininkai, skautai vyčiai, skautai ir jaunieji skautai.

Vasario 16-tosios — Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimo šventės proga jus visus skautiškai sveikinu — Budėkit!

Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimas mums buvo, yra ir bus šventas aktas, kurį mes turime ypatingai vertinti. Mes matome, kad nuo tos dienos mūsų tauta ir valstybė vėl pradėjo aktingai veikti kitų tautų ir valstybių tarpe. Ir mes, skautai, galėjome susiorganizuoti, veikti ir skirti mūsų jaunas jėgas ir širdis Tėvynės gerovei tik Nepriklausomoje Lietuvoje. O šiandien jau kiekvienas matome, kad mūsų atsikūrusi valstybė per tuos Nepriklausomo gyvenimo 21 metus jau yra nuveikusi milžiniškų darbų. Bet dar daug svarbių mūsų kraštui darbų tebelaukia mūsų galvų ir rankų.

Todėl tos didelės šventės proga patikrinkime save, ar jau esame pasiruošę vertingai, skautiškai gyventi ir dirbti, o jei būtų toks reikalas, — tai ir vertingai numirti.

Mūsų Brolijos vėliavoje aukso raidėmis įrašytas šūkis: „Mūsų jėgos, mūsų širdys — Lietuvai tėvynėi!“, tebūna tas šūkis amžinai įrašytas ir į mūsų skautišką širdį.

Mūsų Tautos Vadas ir mūsų Sąjungos Šefas Antanas Smetona mums nurodė kelius, kuriais turime eiti ir dirbti, kad atliktume pareigą Tėvynėi. Atsiminkime, kad mes, Lietuvos skautai, Jo priklausome ir Jo vadovybėje galėsime tai ištesėti.

Budėkime!

Vyr. sktn. pulk. J. ŠARAUSKAS,
Brolijos Vadas.

Sktn. ltn. gyd. V. L. KVIKLYS,
Vadeiva.

Auksinės „Skautybės“ garbės konkursas

„Skautybės“ žurnalo redakcija skelbia šį garbės konkursą. Konkursas pravedamas šūkiu, kad MUMS REIKIA NE BET KOKIŲ PRENUMERATORIŲ, BET SKAITYTOJŲ-PRENUMERATORIŲ, KURIEMS MŪS GALIME BŪTI NAUDINGI. Tėpalengvina šis konkursas „Skautybei“ pasiekti kiekvieną skautų vadovą, o, gal, dažną ir skaučių vadovę, kurių darbuotei lengvinti ir gyvinti yra skirta pati „Skautybė“.

KONKURSO SĄLYGOS.

I. Konkurse DALYVAUJA tantai ir vietininkijos per visų skautiškų šakų draugovės. Pastarosioms nustatomi šitokie kontingentai:

a) Kiekvienai jaun. skautų draugovei nustatoma, kad „Skautybė“ užsiprenumeruoja: 1) draugininkas, 2) padėjėjas, jei jis turi bent 15 metų amžiaus ir 3) bent vienas iš draugovės jaun. skautų tėvų.

b) Skautų draugovei — 1) draugininkas, 2) padėjėjas, 3) visi skiltininkai, turį bent

15 metų amžiaus, 4) bent du iš draugovės skautų tėvų.

c) Vyresniųjų skautų — vyčių, jūros skautų, gaisrininkų ir p. draugovėms — 1) draugovės (laivo) vadas, 2) padėjėjas, 3) visi būrelių (valčių) vadai, 4) jų padėjėjai, 5) bent trys iš draugovės skautų tėvų ar tunto pasyvių skautininkų.

d) Mišrios draugovės prisitaiko sau atitinkamus reikalavimus, statomus atskirų skautiškų šakų draugovėms, pvz., skautų draugovė, kurioje yra du vyčių būreliai, prenumeruoja, kaip skautų draugovė (b), tik būrelių vadai ir jų padėjėjai prenumeruoja, kaip vyresniųjų skautų (c) draugovėms nustatyta. Be to, jei tokioje draugovėje yra du draugininko padėjėjų (skautams ir vyčiams), tai jiedu abu prenumeruoja „Skautybė“.

II. PRENUMERATOS.

Visi minėti pareigūnys prenumeruojasi savais pinigais. Tačiau, jei reikalaujamų

NEPALIK
BE
S K A U T Ų
A I D O
1939
METAIS!



skiltininkų, būrelių (valčių) vadų ar pastarųjų padėjėjų medžiaginę padėtį jiems to neleidia, jiems gali užprenumeruoti „Skautybė“ skiltis (būrelis, valtis) bendromis lėšomis. Pastariesiems leidžiama įskaityti ir tuos „Skautybės“ egzempliorius, kurie yra užprenumeruoti draugovės ar skilties (būrelio, valtys) vardu.

Prenumeratos pinigai išsiunčiami per pašta ar pristatomi „Skautybės“ administracijai iki 1939 m. balandžio mėn. 5 d.

III. PREMIJOS.

Tuntai*) ar vietininkijos, kurių visos draugovės užsiprenumeruos „Skautybė“, kaip aukščiau (I) nurodyta, bet iš viso nemažiau, kaip 32 egzempliorius, dalyvauja Garbės Konkurse. Auksinė „Skautybė“**) suteikiama tam tuntui ar vietininkijai, kuris pirmas išsiųs paštu ar pristatys prenumeratų sąrašą pagal blanką, gautą iš „Skautybės“ administracijos, ir prenumeratos pinigus (iš karto ar dalimis; pastaruoju atsitikimu skaitoma paskutinio mokėjimo data).

Kiti tantai ir vietininkijos, kurių visos draugovės bus užsiprenumeravusios „Skautybė“, kaip nurodyta, bus paskelbti „Skautybėje“ sąrašų ir prenumeratų išsiuntimo eile.

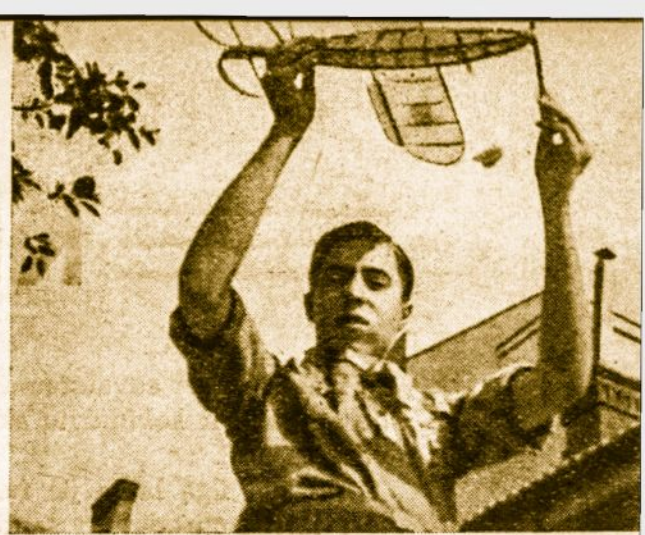
Draugovės, kurios užsiprenumeruos „Skautybė“, kaip anksčiau (I) nurodyta, bet nemažiau, kaip 6 egzempliorius, gaus atspausdintą Auksinės „Skautybės“ ženklelį įsiklijuoti į draugovės renkamą „Skautybės“ komplektą ar dienoraštį.

*) Tantai dalyvauja konkurse be vietininkijoms priklausančių draugovių.

**) 1938 ar 1939 m. (pasirinktinai) „Skautybės“ komplektas auksu atspausdintais viršeliais.

Visiems, kuriuos tik žavi skraidantis žmogus

KAUNE ĮVYKS TRUMPALAIKIAI SKAUTŲ AVIO-
MODELISTŲ KURSAI.



Pav. „Liet. Sparnų“.

Prieš keletą metų, ir per teleskopą pažvelgęs, nerastum skraidančio skauto. Dabar, jau, galėtum užtikti vieną — kitą, bet tik „vieną — kitą“ tarp šimtų skraidančio jaunimo.

Kodėl taip?... Perdaug, gal, akyliais pėdsekiais mes tapom... Įbedę žemėn savo žvilgsnius, mes nepatėmyjom pasaulio, kuris savaimingu gyvenimu judėjo virš mūsų. O tame pasauly žmogaus proto kūrinys, sutapęs vienan organizman su savo kūrėju, paukščių vartydavos padangėj ir siūsdavo mums savo plieninio kaukimo arijas. Ir tikrai gaila, kad tik retą skautą tas padangėj esančio pasaulio grožis paviliojo savęsp. Žvilgsnis, gal, ne vieno nukrypavo aukštyn, sužibdavo entuziazmu akys, tačiau jos išblėsdavo drauge su išnykstančiu horizonte lėktuvu ir nutilstančiu motoro kauksmu. Su juo pranykdavo ir pasiryžimas jaunoj krūtinėj...

Gal kam nors pasiryžimo ir likdavo, bet trūkdavo drąsos jį įvykdyt ir, gal, nežirsdavo progos padaryt pirmųjų žingsnių į tą — tik taip atrodo — tolimą pasaulį. Trūkdavo progos?! — Šiandien ji tau siūlos. Tad budėk! (nedrįstu sakyti „nežiopsok“, nes skautas — nežiopsos!). Būk ir tu, jaunas broluži, Sparnuotos Lietuvos

draugų eilėse ir pasivyk savo žvilgsni, kuris erdvės troškimu jau senai nuskrido aukštyn! Dariaus-Girėno testamentas laukia širdžių, kurios savo meile jaunajai Lietuvai įvykdys didvyrių paskutinę valią.

Tad pradėk krautis kuprinę, nes balandžio 2—4 dienomis Kaunan suvažiuoja visi skautai, aviacijos bičiuliai. Skautų brolijos vyr. vadija, susitarus su Lietuvos aero klubu, organizuoja trumpalaikius modelistų — instruktorių kursus. Kursantai, kuriuo galės būt kiekvienas skautas, gyvens mokykloje, prie aerodromo arba ekskursijų namuose. Kursų metu numatoma ne tik išmokyti statyti modelius, bet ir iš viso supažindinti su aviacija. Paskaitos, daugumoje, vyks aerodrome, prie lėktuvų. Jų metu susipažinsim su lėktuvais, motorais, sklandytuvais, skraidymu, aviacijos istorija ir kt. Numatoma, be to, aplankyti karo aviaciją ir susipažinti su moderniausiaiomis kovos mašinomis, o taip pat ir su priešlėktuvine apsauga. Laisvalaikio metu bus galima aplankyti Valstybės Teatrą bei muziejus.

Baigusiems kursus bus užskaityta aviatoriaus specialybė ir išduoti atitinkami liudijimai.

Netrukus bus išsiuntinėtos platesnės instrukcijos ir smulki kursų programa.

Būtų gera, kad iš kiekvienos draugovės atvažiuotų bent po vieną skautą. Todėl nepraleiskite puikios progos.

Sktn. K. Janavičius.

paskirtį, tai vieno ar kelių žmonių neapykanta, anot Krasinskio, nieko nesukuria — ji naikina tik save ir kitus, o tai, reikia manyti, nesuprato ir pats aukščiau minėtasis Kauno skautų vadas. Kas iš to, kad toks vadas mėgsta dažnai šaukti, kritikuoti, raginti kitus dirbti, rašyti straipsnius skautiškuose laikraščiuose, kai tuo tarpu pats jų neskaito ir nieko nerašo. Tokiam vadui Ruso sušuktų: — Žmogau! Neieškok pikto priežasties — tu esi jo priežastis. Ir iš tikrųjų, gal ne man vienam teko tai pastebėti, kad tie, kurie nėra gerai išstudijavę pagrindinių skautavimo knygų, kurie neseka skautiškosios spaudos, neretai nusiskundžia apsnūdumu ir tada jau, žinoma, visą bėdą suverčia ant kitų.

Napoleonas mėgdavo skaityti Homerą ir Osijaną. Vienam savo karininkui jis yra net pasakęs: — Skaityk Homerą ir Osijaną, nes tie poetai auklėja asmenybes. — O tokie dideli rašytojai, kaip Baironas ir Oskaras Uaildas, Šekspyra perskaitė po keliasdešimt kartų, net ištisus jo veikalus atmintinai mokėsi, tai ką jau bekalbėti apie tokius vadus, kurie nėra susipažinę su pagrindinėmis skautavimo knygomis, o patys jau nori didžiausius kalnus nuversti. Ne! Tokie toli neis ir, kaip jau aukščiau minėjau, tokių vadų darbą lydės nuovargis ir apsnūdymas.

Norėdami tikrai skautauti, pasekime ir mes Baironą, susipažinkime gerai su pagrindinėmis skautavimo knygomis, sekime skautišką spaudą, mokymės ją suprasti ir tik tada mūsų darbas bus našus ir kupinas energijos. — Mokslas — kapitonas, o praktika — kareiviai, — yra pasakęs Leonardo Da Vinči.

Tad, prisimindami, kad žmogų galima pažinti iš jo draugų, bet dar daugiau iš jo mėgstamų knygų, nes jos už draugus yra pastovesnės, ištieskime joms skautišką ranką — skaitykime skautiškus laikraščius ir knygas.

Sktn. A. Z.

Br. skautai, tuojau atlikime savo pareigą

Neretai girdime sakant, kad, jei nori pažinti žmogaus būdą, užsiėmimą bei jo išsilavinimą, pažvelk į jo kambarį, į jo knygas ir jos, kad ir nebylios būdamos, tau viską pasakys. Na, ir kas gi galėtų užginčyti, kad Tu, brangus šių eilučių skaitytojau, neesi skautas arba bent jų artimas bičiulis — draugas, o gal net auklėtojas ir pedagogas, jei aš tavo knygų lentynėlėje aiškiai matau gražiai išrikiuotų keliasdešimt skautiško turinio knygų, jei ir tavo puošnų butą ar kuklų kambarėlį lanko **Skautų Aidas** bei **Skautybė**. Matyt, kad tu nepraleidi nei vieno skautiško leidinio, jo neįsigijęs ir išsamiai neperskaitęs. Matau tave esant geru mūsų šeimos draugu, skautu ar net vadu.

Lankydamas provincijos vienetus, pastebėjau, kad gerokas skaičius draugovių turi savo skautiškosios literatūros knygynėlius, kuriuos gražiai tvarko ir nuolatos papildo naujais leidiniais. Yra taip pat nemaža vienetų, kurių visi, arba didesnė pusė narių skaito **Skautų Aidą**, jį gyvai seka ir jame bendradarbiauja. Malonu žiūrėti, su koku ilgesiu jie laukia savojo laikraščio! Gal dar tektų iškelti vieną pageidavimą, kad skiltininkai ir skautų vadai daugiau skaitytų vadų laikraštį **Skautybę**, kuris, deja, būdamas tiesioginiu vadų patarėju, dar ne visus aplanko.

Kiek teko pastebėti, labai gražų ir gausų skautiškųjų laikraščių, net ir šapirografuotų, rinkinį turi Žagarės skautų vietininkas. Turtingą skautiškų knygų lentyną teko matyti pas Kėdainių skautų tuntininką ir kitur. Ir kas įdomu, kad ten, kur vadai ir skautai apsirūpinę skautiškąja literatūra, ten ir darbas ir pats skautavimas daug sparčiau ir energingiau vyksta.

Bet, ar mūsų tarpe nėra ir kitokių? Nebus pro šalį, jei valandėlei stabtelėsime ir čia. Kartą Kaune, sutikęs vieną skautų vadą, paklausiau:

— Na, gi, sakyk, kodėl gi neužsi-prenumeruoji **Skautų Aido**?

— Tai, vadinasi, jis man nepatinka, o jei kartais prisireikia kokio numerio, tai ir nusiperku, — atsakė jis man, ironiškai šypsodamasis.

Keista, tikrai keista ir nesuprantama, kad pats būdamas jaunesniųjų vadu ir dažnai, kiek teko patirti, mėgdamas kitus „skaudžiai“ kritikuoti, užmiršta žmogus pats save ir savo pareigą. Nemanyčiau, kad tai sakymas jis būtų pamiršęs tą aplinkybę, kad **Skautų Aidas** savo spausdintu žodžiu turi patenkinti toki mišrų ir margą, kaip išsilavinimo ir skautavimo, taip ir amžiaus atžvilgiu skaitytojų skaičių, kaip nei vienas kitas laikraštis Lietuvoje. Ir, jei šimtai ir tūkstančiai didžiūojasi savo laikraščiu, supranta jo

KELIONĖS DRAUGAI

Kartą senas suvarstomas batas, lazda be antgalio ir sulamdyta skrybelė iškelia-vo į pasaulį.

Iki šiol ilgą laiką jie nepastebimi mė-tėsi tarp senų daiktų sandėlyje, kol pa-galiau jiems tai nusibodo, ir vienbalsiai nusprendė iškeliauti. Visi trys troško ko nors nauja, laisvės, judėjimo — juk tam jie ir buvo gimę.

Senasis suvarstomas batas buvo pats tvirčiausias, nors ir turėjo plyšį aule ir skylę pade. Tačiau, reikia pasakyti, kai buvo sausa, jis gerai tarnavo — ponas ta-da kojos nesušlapdavo. Kur jo brolis din-go, jis tikrai nežinojo. Rodos, kad jo bu-vęs ponas nunešė brolių pas batsiuvį, iš kur šis daugiau nebegrižo. Dėl to jis taip ilgai vienas gulėjo sandėlyje. Tačiau jis nebuvo jautrus — visai negedėjo savo bro-lio ir amžinai šypsodavos.

Lazda visuomet atsargiai ir lėtai vaikš-čiojo. Jai trūko metalinio antgalio, dėl to buvo nusitrynęs vienas jos šonas, ir ji kartais truputį šlubavo. Tačiau, apskritai, jos išvaizda atrodė poniška. Ji galėjo pa-keisti bato juokus ir pačiai dar netrūko linksmumo.

Blogiausiai sekėsi skrybelei. Iš pradžių ji ritosi ant bryliaus, bet greit jai tas įky-rėjo, o, be to, labai sudulkėjo. Tada, laz-da užsimovė skrybelę ant savo kaulinės rankenos, ir platūs bryliai apsaugojo ją nuo saulės ir karščių. Skrybelei taip pat buvo neblogo, nes, riedant per dulkes, jai beveik nusitrynė kaspinas, bet ji, kaip ir jos draugai, dar vis nenuliūdo.

Taip, tai buvo linksmi kelionės draugai, ir trise patenkinti žingsniavo toliau. Ir kaip tinka tikriems keliauninkams, jie už-dainavo dainą, ypač, kad tai buvo sekma-dienio rytas, ir gražiai skambėjo bažny-čios varpai. Jie broliškai pasidalino dai-ną, ir kiekvienas dainavo jam priklausančią posmą:

Batas:

Kas keliauja po pasaulį
Ir pirmyn žingsniuoją,
Tai tam kojos neprivalo
Spausti batas taip labai.

Lazda:

Kas pagalbon lazda ima,
Pirmyn gali žengt lengviau.
Juk tiesa? O jei ne, —
Kas jos vieton tiks geriau?

Skrybelė:

Kas nemėgsta saulės kaitros
Ir nenori prakaituoti,
Tas privalo skrybelaitę
Visur, visad tik nešioti.

Visi kartu:

Batus, lazda, skrybelaitę
Keliaminkas tur turėt,
Ir tik tada jis matys,
Kaip kelionė gerai vyks.

— Sese, — tarė batas lazdai, — aš su savo nosimi beveik žemę ariu ir labai pra-kaituoju, bet tu ten, aukštai, daug toliau matai. Dėl to gerai stebėk, dairykis ir lai-ku pasakyk, ką pamatysi.

— Mielas Suvarstomas Bate, ir man negeriau sekasi. Aš turiu labai atydziai žiūrėti į kelią, kad su savo raiša koja ne-

patekčiau į duobę — tada vargas. Taip pat netoli galiu matyti, nes ant galvos tu-rių sesė skrybelę, kuri man truputį per didelė ir dažnai užkrenta ant mano no-sies, kuri yra tikro buivolo kaulo. Tada aš labai maža ką matau arba visai nieko. Dėl to ta Šiaudinė Galva turi ten gerai stebėti, nes ji sėdi aukščiausiai ir, be to, yra nešama.

— Mielai tai padaryčiau, bet iki šiol dar nieko nemačiau, kas būtų verta pa-stebėti. Aš čia, aukštai, tiesa, toliau matau, bet, ir kiekvienas reginys turi turėti pras-mės, kitaip — niekai. Vis dėlto galiu nustatyti, kad mes gana sparčiai žings-niuojam į priekį, nors, tiesą pasakius, ne taip greitai, kaip anksčiau žmonių drau-gystė.

— Tik nemurmėk. Ateis laikas ir bus, — tarė batas. — Aš visą pasaulį perkeliavau ir visą tuziną puspadžių nuplėšiau — nes be išlaidų nėra ir kelionės. Aš šį tą mačiau ir girdėjau, mano ponai...

— Manai, aš tai ne? — pertraukė laz-da. — Mano ponas ir nesėdėjo amžinai namie. Kai mes buvom dar jauni, ir aš tu-rėjau dar antgalį, tai mes net ir po aukš-tus kalnus keliavom.

— Kad aš tik nesijuokčiau! — suklykė skrybelė. — Taip! Aš net kelis kalnynus perkeliavau. Buvau Tirolio ir Šveicarijos Alpėse. Tai visai kas kita, kaip kokie kurmio išrausti kalniukai.

Taip, skrybelė turėjo sąmojaus, nors dažnai ji buvo sausa ir šiaudinė ir tik lietui lyjant šiek tiek suminkštėdavo.

— Tik jau taip nesipūsk, — tėviškai pastebėjo batas. — Nors tu ir vadinies Panamos skrybelė, bet aš einu lažybų, kad tu Panamos nė sapne neregėjai.

— Atsiprašau! Mano šiaudai iš Toska-nos, kuri juk yra netoli Panamos.

— Na, tai kas, jei taip ir būtų?! Nors aš abejoju tavo geografijos žiniomis, — ta-rė lazda. — Mano rankena tikro ameri-koniško buivolo kaulo, bet aš dėl to visai nesipučiu. Be to, turiu pastebėti, kad aš jau truputį pavargau. Trūksta vedančios ir nešančios žmogaus rankos.

— O aš visai nesijaučiu pavargus, — žioptelėjo skrybelė.

— Na, ir kas čia per stebuklas, — nu-sijuokė batas. — Juk tu esi nešama.

— Bet aš turiu visą saulės karštį at-laikyti.

— Juk tu tam ir gimusi, — pastebėjo lazda. — Ir, kai tau nereikia pėsčiai eiti, tai gali man nors truputį duoti pavėsio, nes aš kitaip jokių būdu nespėčiau eiti su broliu Suvarstomu Batu. Jau ir taip jis per skubiai žingsniuoją. Vos spėju...

— Oi, oi! — suriko skrybelė. — Ten iš užpakalio atlekia automobilis. Dėmesio! Šokit į šalį! Aš daug kartų sėdėjau auto-mobilyje, bet patekti po jo ratais — bai-su! Mano bryliai to neperneštų.

Visi trys pašoko į šalį ir pasislėpė už storo gluosnio. Tačiau nebuvo jokio pavo-jaus, nes automobilis staiga sustojo. Ke-leiviai, du ponai, išlipo ir ėmė tvarkyti motorą. Tuo metu išlindo, Dievas žino iš

kur, senas elgeta medine koja ir ėmė pra-šyti ponus išmaldos.

— Ar tamstai ne gėda pamaldų metu elgetauti, — pastebėjo šiurkščiai vienas ponas.

— Atleisk tamsta, jei aš tamstą su-trukdžiau tamstai čia besimeldžiant, — ta-rė senasis elgeta.

— Puikiai pasakei, senasis dėde, — su-sijuokė antrasis ponas ir išėmė iš liemenės pinigą. — Turi, dėde, nuotaikos, tik ne-sudrėkink jos degtinę. Nusipirk ką nors užkasti. Štai, imk! Tai naujas blizgantis 50 centų.

— Senas, supurvintas litas ir savo būtų padaręs, pone. Gražiai dėkoju, — atsa-kė senis, gudriai šypsodamasis.

— Tamsta, iš tikrųjų, juokdarys, — pa-stebėjo davęs išmaldą ponas. — Bet aš nesu toks turtingas, kad galėčiau švais-tytis litais aplink. Didžioji dalis mano tur-to yra čia, — ir parodė sau į kaktą.

— Neturtas nedaro gėdos, — tarė elge-ta ir nušlubavo toliau.

Ponas iš pradžių nustebe, staiga ėmė balsiai juoktis ir sušuko seniui:

— Laimingas sveikas keliauk!

— Iki kol man 50 centų užteks, pasi-stengsiu, — atsakė senis medine koja, ir nužingsniavo toliau.

Tuo tarpu auto buvo pataisytas ir pūkdamas ir rūkdamas nužė toliau.

— Vaje! — suriko elgeta, greit po to pastebėjęs tris kelionės draugus už gluos-nio.

— Laiminga šiandien man diena! Štai randu puikiausį čebatą vietoj savo senojo išsižiojėlio, kurs kaip alkanas ryklys at-rodo. Ir lazda ir skrybelė kaip tik man tinka. Koks čia geraširdis žmonių draugas galėjo man juos padėti? Gal būt koks nors pro šalį važiuojęs senų daiktų vežio-tojas. Na, vis tiek. Man čia geras kšnis. Dabar tereikia tik pasipuošti.

Jis atsisėdo ant griovio krašto, numetė savo senąją batą toli į laukus ir užsimovė rastąją Suvarstomą Batą.

— Laimė, kad man vieno tereikia, — nusijuokė jis besiaudamas. Paskui ant galvos, kuri iki šiol buvo aprišta marga skepeta, užsidėjo skrybelę, užrietė vieną jos brilių, ir nusitvėrė lazda. — Šimts pypkių! Puikiausia kaulinė rankena, — ir patenkintas nukulniavo tolyn.

— Valio! žingsniuojam vėl į platųjį pa-saulį, — suriko Suvarstomas Batus. — Da-bar vėl turim poną ir šio to dar pamaty-sim.

— Valio! Tai man patinka, — sučirškė ir Panamos skrybelė. — Su jumis abiem būtume padarę tik vėžio kelionę.

— Svarbiausias dalykas, kad mes visi trys drauge likom, — pastebėjo lazda, ku-rią senis smarkiai apsuko ore. — Ar jūs girdėjote, kaip gražiai aš moku švilpti? Tai galima tik žmogaus rankoje, kuris turi nuotaikos. Pas tokį bus neblogo mums gy-venti. Taigi, laimingos, linksmos bendros kelionės, mielieji!

Taip pasakė lazda, ir kiti du patenkinti pritarė jai.

IŠKYLA SALOJE

Pabudo saulė iš žiemos snaudulio, pasipurtė, pasiraivė, nusikratė šerkšnas ir pažvelgė į žemę.

— O Dieve! — žiūri saulė žemėn ir savo akims netiki — rodos, tik trupučiukui snustelėjau, o kokia ten permaina įvykusi. Ojojai, kiek vargšų paukštelį guli sušalusiu, kaip vargsta žmonės!

Bet kas tai? Kas ten taip klampoja per pusnis? Nagi tai skaučiukai! Vargšai, jie ir žiemą nenustoja nuotaikos: drebindami savo nuogas kinkas, matyt, išsirengę iškylon. Jei jie jau tokie pasišventę ir darbštūs, tai reikia jiems padėti, nes ir Dievas man įsakė: „Jei žmogus, šaukdamasis mano pagalbos, ir pats rankų nesudeda — reikia jam padėti“.

Stvėrėsi saulė darbo. Dirbo, triūsė, prakaitavo, kol atitaisė visus žiemos padarytus blogumus. Greitu laiku neliko žiemos nė mažiausio ženklelio. Visur gražiai sužaliavo medeliai, pražydo gėlės.

Miškus ir paupius užtvino „geltonšlipsis“. Išėini kokį puskilometrį už miesto, ir visur tik lauželiai, lauželiai, o ant jų vis po katiliuką, mat, skaučiukai iškylauja.

Pasiekė ta epidemija ir mūsų laivą.

— Iškylausim!

Na, jei jau iškylauti, tai iškylauti. Bet čia tuoj ir susidūrėm su keblumais. Juk mes mariokai, lyg ir nepritiktų mums taip iškylauti, kaip sausokams. Reiktų kaip nors mariokiškiau.

Ir kilo ideali mintis: iškylaut Nemuno saloje.

Nutarėm 4 valandą išplaukti, kad ligi vakaro dar spėtume pastatyti lapinę.

Sunešėm valtin visokias paklodes, antklodes, puodžiukus ir daug daug dar įvairių kitų rakandų. Narsiai griebėmės irklų, atitrūkom nuo kranto ir paskui ištisė būres nuskridom per bangas.

Salą pasiekėm gan laimingai, jei neskaityti, kad broliui Stasiui teko du kartus su drabužiais išsimaudyti ir truputį apsilalnoti, o Romui — prisemti pilnus batus purvo. Bet, sako, kad nėra to blogo, kuris neišeitų į gerą, taip ir čia: nutarėm, kad jei dabar jo batais išsėmsim iš valties vandenį, tai čia nieko blogo, dar batai išsiplaus.

Pradėjom statyti lapinę.

— Mes su Slavu statom lapinę — nutarė Stasys, — nes mes abu pirmojo patyrimo laipsnio, o jūs laužykite šakas ir skabykite žolę.

Visi sukrutom dirbti. Lipinom, statėm, pynėm lapinę, ir vis lyg netokia, kaip kad „Kaip stovyklauti“ nupiešta. Ot, kažkokia kupeta šieno ir viskas. Pro stogą ir sienas šviečiasi dangus, bet tai nieko. Juk ir padoriuose namuose būna ventilacijos. Oras gražus, tai dar maloniau.

Suėjo visi apžiūrėti mūsų statybos. Apėjo aplinkui, vidun įlindo, papurtė ir nutarė, kad statyba gera — priimta.

— Bet, broliai, ar jums neatrodo, kad čia per daug sausokiškai kvepia?

— Iš tikrųjų, niekas nepasakys, kad čia mariokai iškylauja.

Kaip čia dabar iškylavietei „priduoti“ jūrininkiškesnę išvaizdą? Buvom jau nutarę atitempti prie lapinės valtį, bet šis

sumanymas pasirodė neįvykdomas ir teko nuo jo atsisakyti.

Vėl laužėm galvas.

— Yra! apdengsim lapinę burėmis. Bus ir patogų ir mariokišką.

Pasakyta — padaryta. Puiku. Vaikštom aplink patenkinti ir šypsomės patenkinti.

— Na, broliai, bet mano mariokiškas pilvas reikalauja savo dalies.

Vyriausias laivo virėjas (šiuo atveju tik jo pavaduotojas, nes pačio principalo tėvas neišleido iš namų) užkaitė vakarienę, o mes visi nuėjom apžiūrėti salos. Juk jos visą žiemą nebuvom matę. Nuėjom prieš srovę.

Dar nepriėję salos galo pastebėjom krante dūmus, o dar patogiau atsistoję ir visą virtinę palapinių.

Tik dabar prisiminėm, kad sausokai irgi iškylauja.

Grižę iš ekspedicijos aplink salą, vakarienę jau radom paruoštą. Pavalgėm, pasiginčijom, ar gali būti stovykloj arbata, lapų, uodų ir prieskonių ar ne, susiskirstėm, kas ir kaip budės ir nutarėm gult.

— Broliai, o kodėl mums nenuplaukus pas sausokus, gal dar ir antrą vakarienę iškaulinsim.

— Nuplaukti! — vienbalsiai nutarė visa iškyla.

Saloje sutiko likti brolis Stasys, nes, girdi, jam visvien reikia džiovinti sušalpusius drabužius. Įteikėm jam šešiašvį montekristą, (nors po kiekvieno šūvio pačiam reikėjo būbnelį persukt) ir išplaukėm aplankyti brolių sausokų.

Krante valtį paslėpėm krūmuose, irklus pasiėmėm su savim ir nužygiavom tiesiog per mišką stovyklos linkui.

Jau turėtų būti ir stovykla, o nieko nematyt. Tamsu, tylu. Tik staiga:

— Stok!

Mes taip ir numirėm iš baimės. Tik keliai pradėjo drebėti ir pasidarė šilta, šilta. Galų gale įsidrąsinau, užžiebiau batarėiką ir nukreipiau ton pusėn, iš kur girdėjosi tas spiegiantis „Stok!“

Na ir įdomus vaizdas:

Brolio sausokas Aba stovi užsimerkęs ir atkišęs drebančią ranką, o rankoje kažkas panašaus į korkinį revolverį.

Bet čia staiga iš visų pusių kad apspis skaučiokai. Vienas su pagaliu rankoj, kitas su puodu, trečias su pieno bonka. Mus paėmė dar didesnė baimė. Dar ko gero, kaip pradės visi kailį mums perti. Išgaravo iš galvos ir gąsdinimas ir antra vakarienė.

— Broliai, negi pradėsit dabar čia muštis. Juk čia mes savi.

Nurimo broliai sausokai. Taip pat ir Aba atsimerkė ir nuleido savo baisųjį muškietą.

Na, ačiū Dievui! Laisviau atsikvėpėm. Pavojus praėjo.

Įlindo iš savo palapinės ir stovyklos viršininkas.

— Ko jums čia reikia? Tai valkiojasi naktimis ir neduoda padoriems žmonėms ramiai miegoti — sumaurojo rūšiu balsu.

— Vladai, nepyk. Mes nieko... Mes tik taip sau... aplankyti, pažiūrėti kaip jūs gyvenat atėjom. Bet, jei jums nemalonu ir sutrukdėm, tai dovanokit. Labą nakt.

Ir tuoj išsinešinom iš nevaišingos sto-

vyklos. Grižtam atgal į savo salą. Priėjom pakrantę, kur buvom paslėpę valtį.

— Bet kas tai? Kur valtis? Juk aiškiausiai čia palikom.

— Pykšt, pykšt, — pasigirdo staiga šūviai iš salos. Ir prasidėjo ten kažkoks bėgiojimas, stumdymasis ir neaiškus stėnėjimas.

— Kiba kas čia ant mūsų šiandien užsiuntė. Visur nelaimės. Broliai, reik rengtis ir plaukti į salą ar ką, dar kas Stasį ten primuš. — Ir vėl pasigirdo keli šūviai.

— Stasy, laikykis! Mes tuoj atplaukiam.

— Nieko, nereikia. Tuoj ir valtį gaukite, — sušuko Stasys iš salos.

Ir tikrai, tuoj pamatėm iš tamsos išnyrant valtį, o joje sėdinčius kažkokius nuogus kūnus, besiiriančius suolelių lentomis.

Pasirodė, kad, kaip mes sausokus, taip sausokai mus išsirengė pagązdint. Bet taip pat kaip mums, taip ir jiems nakties žygis nepasisėkė. Mat, Stasys tuoj padėtyje susiorientavo ir vienas apsidirbo.

Grižom salon. Pastatėm sustiprintą sargybą ir nuėjom gulti, manydami, kad tolimesnė nakties dalį praleisime ramiai. Bet kur tau! Kai nesiseka, tai nesiseka.

— Žinai, Stasy, man kažkaip nesimiega, lyg kažkas po kūną landžioja.

— Ir man panaši savijauta. Bet tai nieko, užmigsim, naujoje vietoje visuomet taip būna.

— Oi! Kaaand! — Kad suspiegs Romas.

Na ir dabar prasidėjo pati iškylos tragedija. Pasirodo, kad mes savo lapinę pastatėm ant mažiukių rudų skruzdžių skruzdėlyno.

Nutarėm tuoj iš savo pastogės nešintis lauk. Bet čia kaip duos pilti lietus, tai per visą naktelę ir išpylė.

Mūsų lapinės ventilacijos dabar pasirodė visai nereikalingos ir pradėjom kaip galėdami jas užkaišiot.

Manau, galit įsivaizduoti kaip tą naktį praleidom: iš apačios skruzdės, iš viršaus lietus, o viduj šlapi patalai. Nedaug padėjo ir cukrelis, pabertas lapinės kampe.

Na, garbė Dievui, švinta. Jau ir skruzdės nustojo kančioti, matyti, nusibodo, ir lietus aprimo, tik smulkus rūkas krenta.

Laimė visai į mus jau atsigrižo: sausokai, atsilygindami už vakarykštį nevaišingumą, pakvietė pusryčiams.

Nors mes jau buvom kaip ir pusryčiaavę (paskutinėj pakaitoj budėje Romas ir Antanas išvirė arbatos, kurios skonis ir kvapas buvo labai prastos rūšies), bet kvietimą priėmėm ir, susikrovę valtin visus daiktus, pasileidom stovyklon.

Tiesa, užkasti negavom, tačiau kakava buvo visai padori ir mes savo mariokišku apetitu ištriūbijom po gerą porciją.

Taip baigėsi mūsų žiaurioji iškyla, bet, kaip sakiau, nėra to blogo, kuris neišeitų į gerą: dabar jau žinom, kas naktinėj iškyloj svarbiausia, būtent:

1) Prieš statant lapinę gerai apžiūrėti vietą, kad jos nepastatytum skruzdžių, gyvačių ir kitų nepageidaujamų ypatų kaiminystėj;

2) lapinėje ventilacija visiškai nereikalinga.

Taigi, broliai, patariu tai atsiminti, o jei netikite — pamėginkite ir įsitikinsite.

Mariokas Slavas.

MŪSŲ DIDŽIOJI ŠEIMA

Akademinių skautų jaunimo padangėje

STUD. SKAUTŲ KORP! „VYTIS“.

Vytiečiai sudaro skautininkų ramovės v-bą.

II.5 J. Jablonskio prad. mokykloje buvo Kauno skautininkų ramovės sueiga. Joje dalyvavo ir „Vyčio“ korp! skautininkai. Buvo aptarti einam. ramovės reikalai ir renkama nauja valdyba. V-bon išrinkti vytiečiai senjorai: pirmininku — pskt. St. Obuchavičius ir nariais — pskt. St. J. J. Gimbutas.

Aplankėm Čiurlionies galeriją.

II.5 vytiečiai drauge su sesėmis surengė ekskursiją į Čiurlionies galeriją. Čia labai daug padėjo mūsų meno mėgėjams

dail. Ant. Žmuidzinavičius, kuris paaiškino kūrinius ir iš viso pašnekėjo apie meną ir kultūrą. Tokios ekskursijos yra labai naudingos jos dalyviams. Džiugu yra sveikinti korp! vado senj. St. Obuchavičiaus iniciatyvą, kuris, pats būdamas meno mėgėjas, stengiasi ir mus visus su juo supažindinti.

Tai jau ne pirma tokia mūsų ekskursija. Prieš kurį laiką panašiai aplankėme ir jubiliejinę meno parodą.

Sesės stud. skautės irgi rengia tokias ekskursijas. II.12 kartu su jomis aplankėme prancūzų moderniojo meno parodą.

Germantas.

Buvusiai Raseinių skaučių tunto tuntininkei
pskt. VANDAI PAPEČKIENEI,
jos brangiam tėveliui mirus, nuoširdžią užuojautą reiškia

Raseinių skaučių tunto vadija.

1939 M. SKAUTŲ AIDO KONKURSAI

Nr. 1 — Skaučių rašinių konkursas baigsis III.1; Sąlygos buvo paskelbtos Sk. Aido 1 nr. (9 psl.), 2 nr. (38 psl.) ir 3 nr. (63 psl.).

Nr. 2 — Gerųjų darbų sumanymų konkursas baigsis III.20; Sąlygos skelbiamos kiekviename Sk. Aido numeryje.

Nr. 3 — Piešinio spalvavimo konkursas jau pasibaigė; laimėtojai bus paskelbti kitame Sk. A. nr.

Sekančiame nr. bus paskelbtas naujas piešinio spalvavimo ir dar vienas konkursas.

Skautų ir skaučių tuntuose

JURBARKO SKAUTŲ VIETININKIJA.

Jurbarko skautai atsisveikino su savo globėju.

Jurbarko skautams globoti draugijos pirmininku buvo iki šiol. pr. mokyklų inspektorius A. Giedraitis, dabar iškeltas į Šakius. Su juo atsisveikindama, Jurbarko visuomenė atsiminė, kad A. Giedraitis (Giedrius) jų tarpe dirbo 20 metų visuomeninį ir pedagoginį darbą; taip pat paaiškėjo, kad šiemet sueina 30 metų jo literatūrinio darbo. Tam įvykiui pažymėti, buvo suorganizuotas komitetas, kuriame aktyviai dalyvavo ir skautų atstovai. Jubiliatui buvo suruoštos tokios išleistuvės, kokių jurbarkiečiai dar nebuvo turėję.

Į sukaktuvių minėjimą buvo susiję, be jurbarkiečių, dar daug mokytojų iš apylinkės. Susirinkimą atidarė Jurbarko vietininkas sktn. taikos teisėjas E. Korzonas; mok. T. Šuravinas paskaitė trumpą referatą apie jubiliatą darbuotę, paskui pats A. Giedraitis perskaitė naują savo kūrinį, pasaką „Gintutis ir Laimutė“. Pr. mok. ir gimnazijos mokiniai suvaidino „Eglę, žalčių karalienę“, A. Giedriaus inscenuotą, o gimnazijos skautai patys inscenuavo ir labai vykusiai suvaidino jo pasaką „Žiburėlis“. Po to, mokytojų delegacija įteikė savo b. viršininkui vertingą dovaną, žinomą P. Rimšos skulptūrą „Lietuvos mokykla 1864—1904 m.“, o skautai įteikė ir perskaitė adresą.

A. Giedraitis buvo skautams palankus žmogus; už savo nuo-

pelnius skautijai yra apdovanotas Svastikos ordinu. Jubiliatas turi daug nuopelnų ir vaikų literatūros srityje. Jis 1920 m. pradėjo leisti vaikų laikraštį „Žiburėlis“, kurį paskui perdavė Lietuvos Raudonajam Kryžiui; tas laikraštis ir dabar tebeina. 1925 m. A. G. pradėjo leisti kitą vaikų



Insp. A. Giedraitis-Giedrius.

laikraštį „Saulutė“. Jis dar rinko tautosaką ir išleido visą eilę pasakų rinkinių ir kitų knygelių, gražiai K. Šimonio iliustruotų. Tai buvo pirmos tokios gražios, išleistos Lietuvoje, vaikams skirtos knygos, turėjusios didelį pasisekimą.

Mokytojas.

1939 metais visi užsisakom
S K A U T Ų A I D A .

Metams kaštuoja: Lt 5,—;
skautams-ėms Lt 4,—;
jaun. skautams-ėms Lt 2,75.

KAUNO AUŠROS TUNTAS.

II D. L. K. Algirdo dr-vei su- kako 15 m.

II.11 d. Kauno Aušros tunto II D. L. K. Algirdo dr-vė kukliai paminėjo savo gyvavimo 15 m. sukaktį. Į algirdėnų šventę atsilankė skautų brolijos vadas vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas, lydimas brol. vadeivos sktn. lt. Vl. Kvilkio, Aušros gimn. direktorius p. M. Kriškėčiūnas, Aušros tunto tuntin. sktn. J. Mašiotas, algirdėnų tėvai, rėmėjai ir buvę algirdėnai — dr-vės nariai.

Brolijos vadas nuoširdžiai pasveikino ir pasidžiaugė dr-vės nuveiktais darbais per 15 gyvavimo metų. Dr-vės adjutantas paskaitė brolijos vado įsakymą, kuriuo draugovės vėliava apdovanojama ordinu Už Nuopelnus.

Brolijos vadas, segdamas ordino Už Nuopelnus kaspinę prie algirdėnų vėliavos, pareiškė, kad prieš keliolika metų jam teko šiai dr-vei įteikti vėliavą, o štai ir vėl jam tekusi maloni pareiga prie tos pat vėliavos prisegti apdovanojimo kaspinę. Dabar algirdėnų vėliavą be ordino kaspino dar puošia Šefo konkurse laimėtas pirmosios skautų dr-vės vardo kaspinas.

Dar dr-vę sveikino Aušros tunto tuntininkas sktn. J. Mašiotas, pskt. Kutorga paskaitė ir įteikė gražų sveikinimą — adresą, visų Aušros tunto dr-vių vardu sveikino sktn. M. Reklaitis. Raštu sveikino buvę dr-vės dr-kai pskt. A. Dičius ir pskt. E. Karanauskas, jiedu dabar studijuoja užsienyje.

Paskaitomas draugininko įsakymas dr-vei. Trylika pasiryžusių kandidatų davė įžodį, o brolijos vadas užrišo jiems kaklaraiščius.

Į visus sveikinimus ir linkėjimus kukliai padėkojo algirdėnų dr-kas pskt. R. Šeštakauskas, kuris pats jau vienuolika metų yra aktyvus dr-vės narys. Jis taip pat paskaitė draugovės 15 metų gyvenimo ir darbų apžvalgą. 1924.II.10 atskirosios Lapinų skilties skiltin. K. Grigaitis (dabar vyr. sktn. ir Panevėžio rajono vadas) tunto įsakymu (Nr. 1) suorganizavo iš savo skilties II-ją D. L. K. Algirdo draugovę. Per 15 m. dr-vei vadovavo: K. Grigaitis, R. Racevičius, Z. Glodenis, L. Fabricijus, V. Kastauskas, Rindzevičius, E. Karanauskas, A. Dičius, A. Saulaitis ir dabar — R. Šeštakauskas.

15 m. bėgyje per draugovės eiles perėjo daug skautų. Daugelis jų dabar išėjo į gyvenimą, kiti dar mokosi V. D. U-te, Karo Mokykloje, studijuoja užsienyje ir pan.

Kasmet ruošiamos draugovės vasaros stovyklos. Draugovė dalyvavo ir didžiuosiuose Lietuvos skautų sambūviuose — I tautinėje stov. A. Panemunėje 1928 m., Palangos sąskrydyje 1933 m. ir II taut. stov. 1938 m. Buvo vasarų, kada algirdėnai stovyklavo net po du kartus. Taip buvo 1933 m.: I — prie Nemuno Vaitiškės miške (netoli Nemaniūnų) ir II — Palangoje (sąskrydyje),

kur algirdėnai išstovyklavo 21 d., nes sudarė ūkio dr-vę. 1934 m. irgi du kartus stovyklauta: I — su Aušros tuntu ir II — reprezentacinėje stovykloje priimant tarptaut. skautų biuro dir. H. Martiną. Pernai tautinėje stovykloje A. Panemunėje algirdėnai laimėjo I premiją už vartus ir II vietą palapinių statymo varžybose. Už tai gauta stovyklinio inventoriaus.

Ypač pabrėžtinai pirmosios vietos (tarp visų Liet. skautų dr-vių) laimėjimas Šefo konkurse. Už ką dr-vė gavo Šefo kaspiną ir palapinę.

Nuo 1937 m. draugovei vadovauja psktn. R. Šeštakauskas. Jam teko kovoti dr-vės „krizė“, nes daug vyresn. skautų perėjo į kitus vienetus (vyčių). Tačiau vėl algirdėnai puikiai veikia. Vėl paruošta energingų skilti-

ninkų, kurie vadovauja 3 skiltims — „vanagų“, „žvirblių“ ir „sakalų“.

Pastaruoju laiku prie draugovės organizuojamas buv. algirdėnų būrelis, kurio tikslas — bendradarbiauti su dr-ve ir paremti algirdėnų skautavimą. Ne-trukus šio būrelio įstatai bus perduoti tvirtinti tunto vadėjai.

Šią vasarą, be abejo, vėl bus surengta algirdėnų stovykla. Taip pat gal bus įsteigta prie dr-vės vandens skautų valtis, ko pageidauja vyresnieji skautai.

Po oficialinės sukaktuvių iškilmų dalies algirdėnai savo svečiams suvaldino gražų, skautiškos dvasios veikalėlį. Pasilinksminimą algirdėnai atidėjo vėlesniam laikui, nes jie prisidėjo prie bendro visų katalikų ir skautų gedulo dėl Popiežiaus Pijaus XI-jo mirties. *Germantas.*

ŠANČIŲ TUNTAS.

Oro skautai! Skautai moka netik plaukioti ir vaikščioti, bet ir aviacija jiems ne svetima. Šančių tunte jau metai, kaip gyvuoja I Dr. J. Basanavičiaus oro skautų dr-vė. Dr-vė yra 40 oro skautų, kurių trys sklandytojai, o kiti daugiausia kvalifikuoti modelistai. Praeitais metais surengėme aviomodelių parodėlę, kurią aplankė apie 500 žmonių.

Mus žymiai paremia Aero klubas, kuris pernai suteikė net dvi

stipendijas mokytis Nidos sklandymo mokykloje. Daug padeda mums ir globėjas p. V. Bičiūnas, kuris metinės šventės proga įteikė pereinamąją dovaną — lakūno stovylą.

Artimiausiu laiku manome įsigyti sklandytuvą. Turime ir savo tradicinę dainą — maršą, L. Vanikonio parašytą, ji vadinasi „Didvyrių keliais“. „A“ pilotas psktn. A. Baltranas. Dr-vei vadovauja vyr. sklt. J. Prušinskas.

KLAIPĖDOS RAJONAS.

Klaipėda. Ir mes krutam. Su-siorganizavom ir persitvarkėm į atskirą Klaipėdos miesto elnių skiltį, skiltininku tuntininkas paskyrė skautą vytį psklt. J. Juzėną. Skilčiai nors ir teko sunkumų ir nemalonumų sutikti, ypač praei-

tą rudenį prieš XII.11, bet su pakelta nuotaika esame pasiryžę nugalėti dar didesnes kliūtis, nesiskirti su šypsena lūpose ir plačiu baru varyti skautybės darbą bei didinti skautų eiles.

Švyturio sargas.

ŠIAULIŲ RAJONAS.

Vytauto D. draugovė.

Malonus skambučio garsas nutraukia sunkią matematikos pamoką. Iš visų klasių mokiniai veržiasi laukan pakvėpuoti tyru oru. Ir staiga... skelbimų lentoje... *Vytauto dr. rengia vakarą... programa: ...linksmas meno šiu-pinys... džaz-bandas, bufetas* ir t. t. ir t. t. skamba iš kiekvieno skaitančio lūpų.

I.28 vakare, nuo pat penkių, gimnazijos salė linguoja nuo šokančiųjų. Vakaras, žinoma, prasidėjo, kaip dabar madoje, šokiais ir baigėsi šokiais. Tik viduryje vytautiečiai teikėsi atvėsinti sušilusius linksma ir įdomia programa. Vyr. sklt. Z. Ciemnolonskis su anekdotais papasakoja programos eigą ir į sceną pradėjo rinktis vytautiečių choras, vedamas dr-ko psktn. Armono. Pradėjo skautų maršą ir neapoliečių liaudies dainelę, už kurias tiek susilaukė ovacijų, kad publikai nuraminti teko kviesti sklt. Kudžmą. Jis savo gražiais eilė-raščiais reikalą sutvarkė ir programa tęsėsi toliau. *Podžiūno smuikas*, pritariant psktn. Armono akordeonui, tiesiog verkte verkė. Publika reikalavo kartoti.

Kartojo, bet psktn. J. Fledžinskas gražias serenadas, o toliau vėl sklt. J. Kudžma deklamavo. O paskutiniam pasirodymui vėl choras susirinko. *Bis... kartot...* jiems baigus nuskrido salėje skardūs balsai, bet nieko nepadėjo, nes švelnūs džazo garsai nenorom stūmė šokančiųjų eilėn.

Ungis.

■ Prie Šiaulių miesto II-ros jaun. skautų dr-vės suorganizuota skautų Žirgų skiltis. Šios skilties skautai visi yra buvę jaun. skautais. Skiltis labai gyva ir drausminga. Narių turi trylika. Ši skiltis yra didelė parama jaun. skautų dr-vei. Draugovė savo metų darbo plane, be ko kita, buvo numaciusi ir vieną Šiaulių miesto senelių prieglaudą, kurioje yra 32 seneliai, Kalėdų švenčių proga su savo kukliomis dovanėlėmis aplankyti. Dovanėles įteikė Kūčių dieną.

Seneliai buvo labai patenkinti, kas buvo justis netik jų nuosirdžiuose padėkos žodžiuose, bet ir žibančiose akyse. Jie net pasimelsti žadėjo, kad Aukščiausias skautukams duotų sveikatos ir laimės.

Vėjelis.

TELŠIŲ SKAUTŲ TUNTAS.

Ką veikia Telšių skautai?

Seniai jau kaip nieko nebe-girdėti apie Telšių skautus ir skaites. Mūsų pačių manymu, tai yra tyla prieš audrą. Nekalbant apie mūsų pastangas vis daugiau ir daugiau skautėti, apie savaitines skilčių ir draugovių sueigas, apie mūsų iškilmes, kurias turėjome XII.4 skautybės įkūrimo Lietuvoje dvidešimtmečio proga, ir skautiškos spaudos platinimą, turime dar pasisakyti, kad jau baigiami mūsų paruošiamieji darbai Telšiuose, prie

„Masčio“ ežero pastatyti, rodos, pirmąją Lietuvoje nuosavą skautų būklą. (Puiku! Red.).

Mus remia visa Lietuva, todėl dar šiais metais Telšių skautai tikisi įsikurti nuosavame būkle. (Jei kiltų klausimas, koku būdu mes tai padarysime, parašysime).

Tas užsimojimas pareikalavo visų mūsų didžiųjų pastangų ir darbo. Norėdami būti dėkingi visuomenei už atydą ir paramą, visai stengiamės, kad savo gerais darbais ir gražiu skautišku gyvenimu būtume verti tos paramos. V.

UTENOS SKAUTŲ TUNTAS.

Neatsilikame.

Dar gyvi ir uteniškiai. Kru-tam, dirbam ir savo darbais patys pasiguodžiam. Niekas su mumis nebendruoja, tik štai vienas kauniškis, sktn. Zauka, mus aplankė ir daug ko pamokė tiek praktiškai, tiek teoretiškai. Mūsų mintyse užsiliko įvairios sueigų rūšys, geri darbeliai, išdžiuvę ežerai, susiraitę šalčiai ir kt. O ypač sesėms tai patiko, kurios savo noru lankė paskaitas ir uoliai klausėsi. Jis kalbėjo apie: 1) skilties vadovavimo metodus, 2) skilties ir draugovės veikimo planus, 3) skilties ir draugovės sueigų rūšis, 4) konkursus ir geruosius darbelius. Iš praktikos pusės buvo: 1) parodomosios (skilties ir draugovės) sueigos ir jų nagrinėjimas, 2) žaidimai, 3) signalizacijos ir mazgų mokymo būdai.

Utenos skautų tarpe tikra revoliucija. Visi dirba, kruta, bėga, kaip kas išmano. Bene daug linksmumo įnešė kūn. kult. mok. Smolenskas, kuris „patapo“ mū-

sų draugininku. Be to, daug įvairių patarimų veikimo srityje gavome iš tik ką prabėgusių kursų.

Neseniai išleidome anketą su įvairiais skautiškajai veiklai pagyvinti klausimais. Anketas išdalinome visiems skautams, kurie jas trumpu laiku užpildė, atsakydami į nurodytus klausimus. Iš tų klausimų sprendėme, kas mūsų skautukams geriau patinka, ko jie norėtų, ko nenorėtų, ką jie žino, ko nežino ir t. t.

Skautai vyčiai irgi ruošiasi sukrusti. Mat, pereitą pavasarį, aštuntokams apleidus gimnaziją, sumažėjo narių skaičius. Dabar nemažai turi kandidatų ir ruošiasi stipriai veiklai.

Apgailėstautina, kad šiemet nesiruošia pasirodyti, pernai pasirodęs, „Jaunojo Žvalgo“ Nr. 1. Pernai buvo pasirodęs 28 puslapių, sąsiuvinio formato, ir šiek tiek iliustruotas. Taigi, galima buvo pasidžiaugti, kad skautai gali ir spaudoje šį tą padaryti. Šiemet to nematyti.

Sklt. M. N-nas.

ŽAGARĖS SKAUTŲ VIETININKIJA.

Kruopiai. Pagaliau ir Kruopiuose įsikūrė skautai. Miestelis nemažas, yra 6 skyrių pradžios mokykla, bet skautai čia tik 1938 m. gale teatsirado, kai į Kruopius atsikėlė grįžęs iš kariuomenės psktn. V. Ramonas, energingas ir darbštus mokytojas, ap-sukrus skautų vadas. Jis pirmiausia ryžosi supažindinti su skautybe ir jos siekimais visus mokinius, iš kurių vėliau susidarė nemažas būrelis skautų — kandidatų. Į dr-vę iš karto įstojo 26 vyresniųjų skyrių rimtesnieji mokiniai; vėliau jų skaičius padidėjo iki 35 asmenų. Draugovė pasirinko D. L. K. Vytauto vardą ir pradėjo rimtai dirbti. Per Tris Karalius surengė viešą vakarą, suvaldino „Būties Sonatą“. Pelnas skiriamas daugiausia būsimai Žagarės vietininkijos stovyklai š. m. birželio mėn. 16—24 d. d. Pabaliuose, kurioje rengiasi dalyvauti ir vytautiečiai; be to, įsigijo trejetą komplektų skudučių. Įžodžio iškilmes numatytos III.4.

Kruopių skautai padarė gražią

veiklos pradžią. Palinkėjime jiems dar gražesnės ateities.

Žagarės skautai pradėjo leisti ŠARŪNĄ, didoką, gražų ir turiningą la'kraštėlį.

— Psktn. A. Laurinavičiaus pastangomis įkurta miesto D. L. K. Kęstučio dr-vė gyvai ir gražiai veikia, sutraukdama į savo tarpą tuos skautus, kurie, išėję iš mokyklų, nebeturėdavo kur prisiliesti. Dabar vietininkija jau turi šešetą vienetų.

— Vietininkijos adjutantas vyr. sklt. A. Stipinas suorganizavo vietininkijos stygų orkestrą; veikia taip pat ir skudučių orkestrėlis; to paties pareigūno vedamas.

— II.17 vietininkija švenčia savo ketverių metų sukaktis. Rengiamos atitinkamos iškilės.

— Vietininkijos didžiulis viešas knygynas, psktn. A. Laurinavičiaus vedamas, turi gerą pasi-sekimą, skaitytojų lankomas ir naujais leidiniais turtinamas.

Apskritai, vietininkija veikia gyvai, planingai ir rimtai.

K.

RAŠOMOJI MAŠINĖLĖ kiekvienam naudinga. BAIDARĖ, PALAPINĖS ir k. taip pat būtina. Platinkime Sk. Aidą ir gausime gerų premijų.

Gerųjų darbėlių sumanymai

KONKURSO DALYVIŲ PASIŪLYMAI.

Buvo: Skautų Aido 2 nr. (55 psl.): I. Stasės Martynaitytės, Sk. A. 3 nr. (71 psl.): II. Bitės (Skuode), III. Alizos Šmitaitės (Vilkaviškyje), IV. A. Baltrušio (Klaipėdoje), V. Petro Stirbio (Tauragėje).

Toliau: Šarkos (Jurbarko), Dainuojančio Sakalo (Vilijampolėje), Tylutėlio (Viekšniuose), Kastyčio (Linkuvoje), Jono Gružausko (Tauragėje), Marioko (Mažeikiuose), Jono Neverdausko (Telšiuose), Skauto (Prienuose), Balandžio (Obeliuose).

VI. „ŠARKA“ (JURBARKE).

1. Padėti sugauti pasileidusį gyvulį.
2. Sudrausti vaikus, naikinančius paukščių lizdelius ir paaiškinti, kokią daro jie žalą, lizdelius naikindami.
3. Sudrausti bereikalingai medelius laužantį.
4. Pagirdyti ištroškusį gyvulį.
5. Pamokyti už save silpnesnį moksle draugą.
6. Užstoti skriaudžiamą.
7. Lesinti alkanus paukštėlius, šaltu žiemos metu.
8. Pakelti pargriuvusį senelį, pristatyti gydytojui arba nuvesti, jeigu galima, į artimesnius namus.
9. Sušelpiti neturtingą draugą.
10. Užstoti kankinamą gyvulį.
11. Pašerti gyvulius, šeiminkams nesant namie.
12. Padirbti paukščiams inkilų.
13. Radęs miške paspėstų kilpų ar spąstų žvėreliams gaudyti, sunaikink juos.
14. Pašerk alkaną šunį, katę ar kitą žvėrelį.
15. Radęs pamestą daiktą, gražink jį atsišaukusiam savininkui.

VII. „DAINUOJANTIS SAKALAS“ (VILIJAMPOLĖJE).

(Redakcijai autorius rašo: „šiuos gerus darbelius ne sugalvočiau, o nurašiau iš savo dienoraščio, kur surašau, kokius gerus darbelius per dieną padarau“).

1. Pasimelsti už mirusius.
2. Pakelti paslydusį.
3. Lankyti ligonį.
4. Senam žmogui ar ligoniui paskaityti įdomią knygą.
5. Išaiškinti draugui nesuprantamą jam klausimą.
6. Padėti namie.
7. Paguosti liūdintį.
8. Įkvėpti į vargšo širdį ryžtingumo jausmą.
9. Sunkiai nešančiam pasisiūlyti padėti.
10. Nurodyti adresą — nežinančiam.
11. Sudrausti medelių laužytojus ir vabzdžių ar paukštėlių kankintojus.
12. Susižeidusiam aprišti žaizdą.
13. Daryti paukščiams inkilėlius ir juos kelti į medį.

PAŽINSI GRAŽIAJĄ LIETUVOS GAMTĄ IR TIKRAI GERAI PAILSĖSI TIK KELIAUDAMAS BAIKARE.

Skautiškų reikmenų tiekimo skyrius, norėdamas skautams padėti prieinamiau pasinaudoti taip maloniu ir sveiku baidarių sportu, pradėjo gaminti tvirtas, gražias ir lengvas BAIKARES.

1. Dvivieta fanerinė baidarė kaštuoja tik Lt 90,—
2. Dvivieta brezentinė ar drobinė baidarė kaštuoja Lt 85,—

Jau dabar laikas pradėti ruošti kelionėms. Tad negaišiuojant užsisakyk baidarę, numatyk savo kelionei maršrutą.

Kaip ir kur keliauti plačiai išdėstyta prof. Stp. Kolupailos knygoje „MŪSŲ VANDENS KELIAI“. Ši knyga, turinti 208 psl., su iliustracijomis, kaštuoja Lt 2,—.

Kreipkitės šiuo adresu: Skautiškų reikmenų tiekimo skyrius; Kaunas, Nepriklausomybės a. 4.



14. Išdykusį berniuką įtraukti į skautų organizaciją ir jį auklėti.
15. Lankyti našlaičius ir jiems nešti šviesą, — juos mokyti ir už stropumą apdovanoti nors jei ne dovanėlėmis, tai žodžiu, — gražiu žodžiu.

VIII. „TYLUTĖLIS“ (VIEŠNIUOSE).

1. Nueiti į bažnyčią ir pasimelsti; melstis tyliai, gražiai.
2. Sukalbėti poterėlius už tėvelius ir artimuosius ir už tuos, kuriems maldos būtinai reikalingos.
3. Švariai laikyti knygas, sąsiuvinis, drabužius.
4. Klausyti tėvėlių ir vyresniųjų žmonių.
5. Padėti samdiniams padirbėti namų ruošos darbus.
6. Gražiai elgtis su elgeta, keleiviais.
7. Gerai išmokyti pamokas.
8. Visada būti mandagiu.
9. Ligoniams būti švelniu.
10. Gatve eiti gražiai ir ramiai.
11. Pamačius mokytojus, vadus ar pažįstamus — gražiai pasveikinti.
12. Dainuoti gražias daineles.
13. Pamatęs žūstantį žmogų, turta, jei ne per vėlu — gelbėti.
14. Branginti gražius meno dalykėlius.
15. Save, savo kambarį ir savo daiktus laikyti švariai ir tvarkingai.

IX. „KASTYTIS“ (LINKUVOJE).

1. Apsodinkime medeliais savo sodybas, kelius ir vieškelius.

1939 m. Skautų Aido konkursas Nr. 2.

KONKURSO SĄLYGOS:

1. konkurse gali dalyvauti visi Skautų Aido skaitytojai-os;
2. konkursui siunčiami gerųjų darbėlių sumanymai turi būti parašyti trumpai ir aiškiai, kiekvienas gerojo darbėlio pavyzdys parašytas atskiroje lapo eilutėje; rašyti tik vienoje lapo pusėje; gali parašyti autoriaus vardą, pavardę (arba ir slapyvardę) ir adresą;
3. konkurso terminas 1939.III.20, ligi tos dienos sumanymai turi būti išsiųsti redakcijai;
4. gerųjų darbėlių sumanymus redakcija spausdina (kiekvieno autoriaus ne daugiau, kaip 15 pavyzdžių) Sk. Aide nuo I.25; spausdina pagal sumanymo gavimo eilę; nespausdina tokių gerųjų darbėlių pavyzdžių, kurie jau anksčiau atsiųstų autorių nurodyti, netvarkingai ar neaiškiai parašyti arba nesuderinami su skautiškos etikos taisyklėmis (apie tokius taip pat Sk. Aide pranešama); spausdinant parašoma ir autoriaus vardas ir pavardė arba, jei to autorius norės, slapyvardė;
5. premijuojami bus bent 5 autorių gerųjų darbėlių sumanymai; premijuoti bus tik Sk. Aide spausdinti darbėlių pavyzdžiai;
6. premijos skiriamos tokios: I. Skautų Aido 1939 m. garbės prenumerata ir 10 litų pinigais; II. Skautų Aido 1939 m. garbės prenumerata ir 5 litai pinigais; III. Skautų Aido 1939 m. garbės prenumerata ir 1939 m. prenumerata ir viena skautiška knyga; V. viena skautiška knyga.

Konkurso laimėtojų fotografijos bus įdėtos Skautų Aide.

REDAKCIJOS PASTABOS.

- Gerųjų darbėlių sumanymų konkursas turi didelį pasisekimą. Konkurso pabaiga dar labai toli (III.20), o dabar kasdien gauname naujų sumanymų iš įvairių Lietuvos vietų. Gerųjų darbėlių idėja yra labai skautiška. Ir šio konkurso dalyviai ypač prisideda, kad ta skautiška idėja būtų gyvenime gyva. Autorius širdingai sveikiname, džiaugdamiesi, kad visi taip labai susirūpinę surasti naudingą skautišką kelią.
- „Šarka“ (Jurbarko) atsiuntė 15 pavyzdžių, visus ir spausdiname, nors kai kurie šiek tiek pasikartoja.
- „Dainuojantis Sakalas“ (Vilijampolėje) buvo atsiuntęs 17 pavyzdžių, nubraukė 2.
- „Tylutėlis“ (Viekšniuose) atsiuntė 24, bet kai kurie pasikartojo, palikome 15.
- „Kastytis“ (Linkuvoje) atsiuntė 16, nubraukė 1.

2. Ruoškimės sutikti pavasario pranašus — paukštėlius, dirbdami jiems inkilus.
3. Būk pats tvarkingas ir visur stenkis palaikyti tvarką.
4. Neapgaudinėk tėvų ir mokytojų, nes juos apgaudinėdamas apsigausi pats.
5. Negadink mokyklos inventoriaus, nes tuo pačiu darai žalą valstybei.
6. Klausyk vyresniųjų nurodymų, nes kas moka klausyti, mokės ir įsakyti.
7. Pirmas skubėk į nelaimės vietą ir paskutinis pasitrauk.
8. Būk pastovus, pradėtą darbą dirbk iki galo.
9. Būk sąžiningas, pavestą darbą atlik kuo geriausiai.
10. Nelaikyk paukštėlių narvuose, nes jie myli laisvę.
11. Visada nešiokis reikalingiausių vaistų, nes susižeisti tu pats ar draugas visada gali.
12. Sunaudok laiką, nes veltui praleistą valandėlę dabar, teks išpirkti senatvėje.
13. Tebūna kasdieninis tavo maistas — darbas.
14. Nenaikink medžių be reikalo, nes miškas Lietuvos papuošalas.
15. Bent kartą dienoje stenkis nusigalėti.

... kalba mūsų vidujinis balsas ...

Mūsų sąmonė registruoja:
Vinis silpnai laikosi sienoje.
Ambulatorijose visuomet kvepia
kseroformu.

Ir daug kitų dalykų registruoja
mūsų sąmonė,

Kas iš to išeina:

„Seniai žinojau, kad paveikslas
nukris!“

„Užuodęs kseroformą, visuomet
atsimenu savo pirmąją sto-
vyklą (ten perrišinėjau ligo-
nius)“.

Ką mes klaidingu būdu vadiname
„nujautimu“.

— Ar žinai, apie ką turiu galvoti, pra-
eidamas pro kepyklą? — paklausė tėvas
savo sūnaus Jono. — Atspėk!



Kodėl tėvas, praeidamas pro kepyklą, pri-
simena indėnų pasakas?

— Apie tai, kad esi alkanas, — atsakė
Jonas tuojau.

— Ne, atsimenu visai ką kitą — labai
malonų dalyką. Bet kadangi tu to neat-
spėsi, prisipažinsiu pats: praeidamas pro
kepyklą prisimenu indėnų pasakas.

Jonas nustebo:

— Tėveli, kaip tai gali būti: tarp ke-
pyklos ir pasakų juk nieko nėra bendra.

— Taip tau atrodo, — atsakė tėvas
šypsodamasis, — bet tame pačiame name,
kur pirkdavau knygas, buvo kepykla. Iš
rūsio visuomet verždavosi kvapai, kuriuos
užuosdavau įeidamas ir išeidamas iš kny-
gyno. Labiausiai man patikdavo pasako-
jimai apie indėnus. Ar tau dabar sąryšis
aiškus?

Taip, Jonas suprato, kad sąmonėje
susidarė ryšys, kuris tėvui visai logiškas.

Mūsų sąmonė gyvenime vaidina daug
didesnį vaidmenį, kaip kad išsivaizduoja-
me. Geriausia sulyginti ją su registraci-
jos mašina, užrašanti visa, ką mes per-
gyvename. Mėčys išskylaudamas pateko į
balą ir išmuko iki kelių: tuojau jo są-
monė registruoja: „Balos pavojingos!“
Zaisdamas su draugais jis pamiršta bai-
mę, bet išėjimas jo sąmonėje palieka
gyvas.

Mes kas minutę akimis ir ausimis daug
daugiau matome ir girdime, kaip mums
patiems žinoma. Kiekvienas vaizdas, kiek-
vienas garsas sąmonės registruojamas.
Visa tai gali ilgus metus ramiai mummyse
ilsėtis, bet vieną dieną, kažkokio atsitik-
tino dalyko pažadinti, vėl iškilti į pavir-

šių. Dažniausiai nebeatsimename ryšio
tarp tolimes praeities ir dabarties ir to-
dėl klystame galvodami, kad „nujautėme“,
„spėjome“ ir pan. Ypatingai dažnai šie
nujautimai pasireiškia sapnuose. „Prana-
šingi sapnai“, jei juos ištiriame, visi turi
realų pagrindą, nors ne viskas tuojau iš-
plaukia iš mūsų sąmonės.

Ypatingai geras pavyzdys yra šis:

Kartą didelė gyvulių mėgėja pabudo
naktį nuo aštraus skausmo. Į jos ranką
įsikando mėgiamiausia katė, ir ponis ne-
galėjo jos nukratyti. Ji ėmė šauktis pa-
galbos. Atėjo sūnus, bet ir jis negalėjo
pašalinti katės ir turėjo ją net pasmaugti.
Senoji ponis labai apgailestavo gerojo
gyvuliuko mirtį, bet maždaug už savai-
tės ji sapnavo, kad katė buvo pasiutusi.
Sapnas dar du kartu pasikartojo, ir ponis
ėmė taip nerimauti, kad nuėjo pas gydy-
toją. Ir kas paaiškėjo: katės iš tiesų būta
pasiutusi! Skubiai padarytos injekcijos
teisingai ponia nuo baisios mirties.

Nuo tos dienos ponia tikėjo „sapnų jė-
ga“. Ji visur pasakojo apie savo stebuk-
lingą išgelbėjimą, apie „pranašingus sap-
nus“ ir „antgamtiškus reiškinius“.

Kaip mes žiūrime į tuos nepaprastus
sapnus? Ponia taip gailėjosi savo katės,
kad kelias dienas tegalvojo apie jos mirtį.
Sąmonė, tačiau, nesnaudė ir jau seniai
susidarė įvairių išvadų, nes ponia ne kar-
tą buvo skaičiusi ir girdėjusi apie staiga
pasiutusius gyvulius. Sąmonėi veikti
dienos metu nelikdavo laiko, todėl ji ėmė
reikštis naktį, sapnuose. Sapnai buvo to-
kie įspūdingi, kad ponia jų ir dieną ne-
galėdavo pamiršti.

Tas pats yra su mumis, kai sakome:
„Tą jau seniai žinojau... jau seniai nujau-
čiau, kad paveikslas nukris... jau seniai
nujaučiau, kad tetą suvažinės... seniai nu-
jaučiau, kad taip bus“. Visa tai reiškia:
„Mano sąmonė seniai užregistravo, kad
vinis kliba ir negalės išlaikyti sunkaus
paveikslo...“, mano sąmonė seniai įsidė-
mėjo, kad teta priklausė prie tų žmonių,
kurie niekuomet nesilaiko eismo taisyklių
ir sustoja viduryje gatvės...“, mano vidujinė
registracijos mašina jau seniai visa pa-
stebėjo, tik neturėdavo laiko apie tai pa-
galvoti“.

Bet nereikia trukdyti sąmonėi dirbti
Labai gera, kad dalis mūsų patyrimų pa-
lieka kraityje, kadangi ir taip turime daug
galvoti ir atsiminti. Nesmagu, kai pasą-



1. Marytė sutiko Petrą gatvėje, kur pa-
stebėjo šukį.
2. Naktį Marytė sapnuoja, kad krinta ir
susižeidžia šukėmis.



Ar jis naktį deda barzdą ant antklodės
ar po ją?

monė staiga pabunda, išsigąsta: tada pa-
krinka mūsų ramybė, mūsų nervai.

Štai, kas atsitiko ponui „su ilga barz-
da“. Kartą kažkas paklausė pono su yp-
tingai ilga barzda: „Dovanokite už smal-
sumą, bet norėčiau žinoti, kur naktį lai-
kote savo barzdą: ar dedate ją ant ant-
klodės, ar po ją?“ Ponas ilgai galvojo ir
pagaliau atsakė: „Deja, to negaliu tams-
tai pasakyti. Niekad nekreipdavau į tai
dėmesio ir todėl neatsimenu“. Bet dabar
prasidėjo neramus laikas: jis nebegalėjo
miegoti. Atsiguldamas jis padėdavo barz-
dą ant antklodės, bet po kurio laiko jam
tai atrodė nepakenčiama, ir jis ją pakiš-
davo po antklode. Bet ir taip jam netrū-
kus būdavo nepatogu, ir miegas jam nei-
davo. Dalykas, kuris jam iki tol buvo ne-
svarbus, savaime išspręstas, aiškus, staiga
pasidarė problema, kurią ne taip jau
lengvai sekėsi išspręsti.

„Per daug“ nesveika, bet vėl reikia pa-
sakyti, kad nekreipti visai dėmesio į mū-
sų vidujinį balsą, taip pat nėra teisinga.
Spręsdami svarbius gyvenimo klausimus
visuomet turėtume atsiklausti sąmonės.
Norėdamas pasirinkti profesiją, neleisk
pašalinėms įtakoms nulemti dalyką, bet
paklausk atsargiai ir nuodugniai, ką vi-
dujinis balsas tau sako. Stenkis susekti,
kokiais gabumais prigimtis tave iš tiesų
apdovanojo. Ne vienas berniukas, pasi-
naudojęs šiuo patarimu, atsisakys nuo
minties studijuoti teises, „kadangi visi taip
daro ir lengva teises studijuoti“, bet pa-
sirinks, gal būt, elektrotechniką, kadangi
jis nuo mažens domėdavosi ta sritimi ir
net su pasisekimu joje dirbdavo. Nors po
to praėjo daug laiko ir atsirado kitų išpū-
džių, bet pirmasis susidomėjimas, pirma-
sis aiškus palinkimas paliko giliausius, le-
miamus pėdsakus.

Ir ne viena mergaitė, kuriai patarė
tapti gailėstingąja seserimi, iškvotusi sa-
ve, pagaliau prisipažins, kad ji visuomet
bijodavo kraujo ir žaizdų ir kad ji daug
mieliau (tik jai būdavo nepatogu pasisa-
kyti draugėms) visą dieną stovėtų virtu-
vėje ir mėgintų įvairiausius receptus —
vadinasi, norėtų lankyti ruošos mokyklą.

Kas palaiko gerus santykius su są-
monėje glūdinčiomis jėgomis, paiso jų rei-
kalavimų ir stengiasi vykdyti jų patari-
mus, patirs daugiau džiaugsmo, daugiau
pasisekimo ir linksmos savijautos, kaip
kiti. Kiekvienas žmogus turi savo, tik jam
patikėtų gabumų, ir jo vidinis balsas, ku-
ris reiškiasi dideliuose ir mažuose daly-
kuose, yra geriausias rodyklis į jos slaptus
šaltinius ir kilmes.

PRITYRES SKAUTAS

Ligonies priežiūra

Šeimos nariui susirgus, šeimininkė apsirūpina šešiais dalykais:

- 1) kantrybe,
- 2) dar karta kantrybe,
- 3) smagia nuotaika,
- 4) rūpestingumu,
- 5) švelnia energija ir
- 6) dar kartą kantrybe.

Apsirūpinusiai šiais svarbiais dalykais slaugytojai techniškai uždavinio dalis neturėtų būti per sunki.

Visų pirma ji paklaus gydytojo, ko ligoniui reikėtų, kokia turėtų būti jo priežiūra, kokia spėjama ligos eiga, kokie jos pavojai ir pan. Tiksliausių žinių ji rinks apie mitybą. Ne kiekvienam ligoniui reikia dietos, bet visiems ligoniams tinka lengva virtuvė: saločiai, vaisiai, daržovės ir lengviausi miltiniai valgiai vietoje sunkios mėsos ir ankštinių augalų.



Jei ligonis neturi apetito, reikia valgius paduoti taip gražiai paruoštus, kad vien pažiūrėjęs norėtųsi valgyti. Ligoniams stalelis palengvina valgymo procedūrą. Sunkiai sergantiems ligoniams duodamas skystas valgis puodelyje su snapiuku.

Ligonies lova turi būti atstumta nuo sienos ir iš visų pusių lengvai prieinama. Labai smagu ligoniui, jei pakiši pailgą pagalvį po jo keliais (minkštasuolių galuose būna tokių apskritų



pagalvių; jų forma ypatingai gerai tinka). Užkulnims pasiuvami maži, žiedo pavidalo, pagalviai. Sveikam sunku išvaizduoti, kaip kojos, ilgai sergant, pavargsta. Pagalviams prikimšti geriausiai tinka nešildą pelai. Pasikelti ligoniui daug lengviau, jei prie lovos galo pritaisme raištį su kilpa, už kurios jis gali nusitverti. Taip pat trikampio pagalvio vietoje užsakomas ypatingas prietaisas, kuris pakeltas pagal reikalą, paremia ligonio nugarą.

Labai praktiški nedūžtanti, lengvi indai.

Gerus patarnavimus ligonies kambaryje atlieka elektra. Jei nepaprastai karšta, vartojamas ant stalo pastatomas ventiliatorius, jei šalta — griebiamasi elektra šildomo pagalvio arba šildytuvo. Bet tai galima turtingesniuose namuose, ir tai dažniausiai ilgai sergant.

Šiltas vanduo ligonies kambaryje dažnai reikalingas. Todėl įtaisome nemažą termosą arba elektrinį indą vandeniui šildyti. Ypač naktį sunku verstis be šilto vandens. Jei ligonis sveiksta, bet dar negali išeiti iš kambario, jam dažnai šąla kojos. Ir čia elektra ir šildytuvas su karštu vandeniu gali padėti.

Bet ne vien praktiški ir patogūs

Norėdami nuolat būti laimingi, turime nuolat daryti gerus darbus. Papročiui igrity turite nenuilstamai lavintis, ir todėl skautas pasižada nepamiršti kasdieninio gero darbo.

—**—

Skautiško gyvenimo kilnumas kasdienėje aplinkoje yra mūsų visų idealas. Gerasis darbelis yra tikroji to prasmingo idealo pradžia.

(1939 m. kalendorius BUDEK!).

daiktai palengvina ligoniui sirgti. Gera nuotaika ne mažiau svarbi už visus šiuos dalykus.

Ligonies kambarys turi būti šviesus ir smagus, ir gerai vėdinamas, nors skersvėjo reikia vengti. Kilimai išnešami, paliekami tiksliai lengvai skalbiami kilimėliai prie lovos. Linoleumas, žinoma, yra šiuo atveju idealas. Užolaidos šviesios ir praktiškos; tamšieji štorai nepraleidžia šviesos. Viskas turi būti taip įrengta, kad galima būtų reguliuoti šviesą.

Gėlės džiugina, bet parenkamos tokios, kurios beveik visai nekvepia.

Knygos parenkamos lengvo, malonaus turinio.

Taip pat reikia mokėti laiku „išprašyti“ svečius arba pakreipti jų kalbas į malonią vagą. Nereikia kalbėti apie ligas arba „visai panašiai sirgusius ligonius“.

Pagaliau nenuilstamai slaugytojai pavyksta įkvėpti ligoniui geros nuotaikos, noro valgyti, kantrybės ir vilties, ir tuo būdu sulaukti gražiausio džiaugsmo.



X ISTATAS X

„Skautas blaivus ir skaistus savo mintyse, žodžiuose ir veiksmuose“.

Tai įstatas, kuris neaplenkia nė vieno žmogaus, norinčio gyventi pasaulyje. Aš sakau „norinčio gyventi“, tai reikia suprasti, gražiai gyventi. Bet, juk nėra gyvio, kuriam nerūpėtų šis gyvenimas, ir kuris nekovotų dėl šio gyvenimo valandėlės.

Bet turiu galvoje gyvenimą žmonišką — gražų, o ne gyvulišką. Todėl pasistengsim panagrinėti šio gyvenimo reiškinių, kuris glūdi X-tame mūsų įstate.

Šiaip ar taip, kiekvienas žmogus yra žemės sutvėrimas, yra egoistas, yra toks pat tvarinys (organiškai žiūrint), kaip ir kiti visi sutvėrimai. Jei šiaudien žmogui atimtų civilizaciją, atimtų tą visą kultūrą, kurią jis savo protu pasiekęs, atimtų tuos dėsnius, kuriais kaskart keliama jo dvasinė, individualybė ir etikos vertė, — rastumėm tą patį žemės tvarinį, kovojantį vien tik už save, už šio gyvenimo valandėlę.

Ar žinai —

NAUJOS RŪŠIES STIKLAS.

Paryžiaus parodoje nemažą susidomėjimą sukėlė įvairūs muzikos instrumentai — smuikas, fagotas, klarinetas, fleita ir kt. Jie buvo pagaminti iš naujos, nelūžtančios stiklo rūšies ir turėjo labai gražų toną. Gamintojai pavadino naująjį stiklą „Plek-si“ stiklu. Jo chemiška sudėtis skiriasi nuo kitų stiklų rūšių. Paprastas stiklas yra silikatas, panašus į kalnų kristalą, tik lengviau tirpsta, kadangi turi įvairių priemaišų. „Plek-si“ stiklas nėra silikatas, bet sakai. Permatomas, kaip stiklas, jis beveik nelūžta, ir jei kada lūžta, tai subyra į kelis didelius gabalus bukais kraštais. „Plek-si“ stiklas lengvas ir atsparus chemiškoms įtakoms, lengvai poliruojamas, šlifuojamas ir piaunamas. Jis itin gerai tinka automobilių stiklams, kabinų lan-



Bet šalia žmogaus ir jo proto, jame yra dar kažko daugiau — yra **siela**.

Žmogus gi moka jausti, grožėtis, moka išreikšti gailesį, džiaugsmą. Vadinasi, žmogų galėtume skirti į matomą ir nematomą.

Tai, ką mes iš jo girdime, matome darant — vadintumėm matomu žmogumi. Tai, ką jis kalbėdamas galvoja, ką jis savo mintyje turi, atlikdamas kokį veiksmą — nematomu žmogumi.

Iš šitų dviejų apibūdinimų turi išeiti tikras žmogus, jau norintis gražiai gyventi šiame pasaulyje. Vadinasi, veiksmas turi plaukti iš sielos, iš nematomos žmogaus pusės, turi būti minčių ir darbo derinys. O toksai derinys yra mums gerai žinomas ir girdėtas — **tvirta valia**. Tvirtos valios žmogus ištesės savo pažadą, nes jis, ką nors pasižadėdamas, ieškos savo viduje būdų tam pasižadėjimui ištesėti.

Jis galvoja tik apie tą, o ne apie ką nors kitą. Tokį žmogų galim drąsiai vadinti valingu žmogumi, skaistu savo mintyse ir veiksmuose.

gams ir lėktuvų reikalams. Iš jo taip pat daromi akiniai, padidinamieji ir laikrodžių stiklai, ir kiti praktiški daiktai. Iš ko šis stiklas padarytas, būtų per sunku čia išaiškinti. Pasakysime tik tiek, kad medis ir anglis naudojami kaip žaliavos.

VABZDŽIAI „STARTUOJA“.

Visoms mašinoms reikia šiek tiek laiko, kad jos galėtų „startuoti“ — pakilti į orą arba išibėgėti. Kokiu nors būdu reikia sukrauti energijos, kuri paskui virstų jėga. Kaip išaiškinti, kad musės ir kiti vabzdžiai žaibo greitumu pakyla? Kaip jie gali pakilti tiesiai į viršų ir visu smarkumu skristi, judindami savo sparnelius apie du šimtu kartų per sekundę? Musės turi ypatingus „akumulatorius“, neišvystytą antrą porą sparnelių. Tai yra organai, kurių bangavimas prieš skridimą arba skridimo metu persiduoda tikram „skridimo aparato“ muskulatūrai. Tuo būdu musės gali tuojuo „išvystyti pilną greitį“.

Vabzdžiai taip pat turi tokią „rankeną“ mašinai įsukti. Jų įtaisymas yra vidurinių kojų sąnariuose, labai greitai juda ir suerzina skridimo muskulų. Taigi, ir vabzdžiai gali per sekundę išskristi pilnu tempu.

POTVYNIS IR ATOSLŪGIS — ŽEMĖJE.

Paprastai galvojama, kad potvynis ir atoslūgis įvyksta tik jūroje. Tikrumoje taip nėra. Šių laikų mokslas ištyrė, kad ir žemėje vyksta potvyniai ir atoslūgiai, t. y., ji ritmiškai kyla ir krinta. Žinoma, šiam reiškiniui pastebėti reikalingi labai toboli instrumentai. Mokslo institutas Pitsburge, J. A. V., jau ilgus metus kasdien kelis kartus matuoja žemės traukos jėgą, ir pastebėta, kad žemė dieną pakyla ir atslūgsta. Siūbavimai registruojami tarp 325—471 mm. Tai nėra taip mažai; vadinasi, potvynis ir atoslūgis žemėje žymus.

Skautybė, turėdama savo užduotį ugdyti žmogaus valią, ir atkreipė dėmesį į tuos elementus, kurie turi būti jungiami, kurie negali skirtingai veikti. O tasai jungimas yra ne kas kita, kaip **auklėjimas**. Skautybė, pradėdama vos bepradedančiu reaguoti į aplinką berniuku ir baigdama skautais vyčiais, stengiasi auklėti, duodama pačiam pasireikšti, pavesdama už jį jaunesnius globoti.

Šia proga turėtumėm prisiminti mūsų Šefo **Antano SMETONOS** žodžius:

„**Auklėjimo pagrindas yra tvarka ir drausmė: jomis laikosi skautų organizacija. Tačiau drausmė ne kareiviška, viršinės prievartos palaikoma, o kylanti iš auklėtinio vidaus.**“

„**Vado Pasėke**“.

Jei kiekvienas žmogus suprastų drausmės esmę vidujiniai, būtų skais-tus savo veiksmams, tai nusikalstamieji darbai išnyktų. Nebūtų reikalinga saugumo organų, nebūtų teismų ir t. t. ir t. t. Užtat skautybės uždavinys, pagal X-tąjį įstatą, yra dar labai platus. Kiekvienas skautas, ypatingai vadovaujantis, turėtų atminti, kad X-tas įstatas yra **gyvenimo įstatas**.

Skauto vyčio gyvenime, kuriam daugiausiai tenka jau savarankiškai susidurti su žmonėmis, X-tasis įstatas yra labai aktualus ir savo įžodžio žodžius „**būti pavyzdžiu kitiems**“ greičiausiai pabrėž. Greičiausiai bus pastebėtas savo jaunesniųjų brolių ir nuo to priklausys jo pasisekimas užkirsti kitus.

Daug galima būtų duoti pavyzdžių, gyvenime pasitaikiusių, prieš X-tą įstatą, kuriuos analizuodami prieitumėm tos pačios išvados:

1. nuoširdžios drausmės ir valios stoka,
2. nepilnai suprasta pilietinė sąmonė ir
3. aiškaus ir blaivaus pareigų supratimo stoka.

Jei mes šias ydas įstengsim iš savęs pašalinti, būsime pilnai įgyvendinę X-tąjį įstatą ir kartu visą skautybę. Būsime pakankamai suskautėję, ko mums šiandien dar trūksta.

Paimkim alkoholizmą, nikotinizmą. Juk tos ydos yra įleidusios į žmonių tiek giliai savo šaknis, kad ir visomis priemonėmis kovojant, yra neįveikiamos. Ir tik dėka žmogaus, aplenkusio X-tąjį įstatą, jos ir gavo tendencijos plėstis, šakotis.

Mes, skautai, turim suskautėti, turim būti skaisčius savo veiksmuose. Turim blaiviai viską suprasti, atminti, kad gyvename ne sau, o Tėvynei, kuriai reikalinga valingų ir mokačių save valdyti vyrų!

Tokiais mes ryžomės būti ir būsime!

Kar. Vilsonas.

PĖDSĖKA

Buvo:

- Sk. A. 1 nr. 21 psl. — I skyr.: *Apie ką čia kalbama?*
 Sk. A. 2 nr. 44 psl. — II skyr.: *Bendras jausmų lavinimas.*
 Sk. A. 2 nr. 45 psl. — III skyr.: *Stebėjimas namuose.*
 Sk. A. 3 nr. 74 psl. — IV skyr.: *Stebėjimas lauke.*
 Sk. A. 3 nr. 74 psl. — V skyr.: *Individo stebėjimas.*

Toliau:

VI skyrius.

SĖLINIMAS — įsidėmėtinios pastabos.

Šiam straipsniui aš tyčia daviau sudėtinę antraštę — surišau sėlinimą su dėmesiu, kadangi man sakė, kad sėlinimas nevisai įeina į pėdsakų sekimą. Bet sėlinimui reikalingas pastabumas, ir juo dažnai prasideda ilga pėdsakų sekimo kelionė (jei blogai sėlinta) arba, atbulai, baigiasi juo.

Man tiksliai kyla abejonė, ar kalbėti apie sėlinimą prieš ar po skyriaus apie pėdsakų sekimą. Dėl dviejų priežasčių nutariau kalbėti apie jį dabar: pirma, sėlinant reikia gerai matyti, girdėti, uostyti ir šiaip stebėti; antra, paprastai draugovei daugiau progų pasitaiko sėlinti, kaip sekti pėdsakus. Be to, tikiu, kad, išmokę sėlinti, skautai gyvai susidomės pėdsakų sekimu.

Bet ką reiškia „sėlinti“? Sėlinti reiškia slapta arba užsimaskavus prisitarti prie daikto arba judėti taip greitai ir sumaniai, kad niekas judesių negirdi ir nemato, tuo tarpu kaip sėlintojas viską pastebi, kas aplinkui vyksta. Tikras menas yra sėlinti tokiose vietose: kur yra natūrali priedanga, kur priedanga menka ir kur jos visai nėra.

Mano nuomone, kiekvienas skautas turi, prieš pradėdamas sekti pėdsakus, išmokti sėlinimo taisykles.

Kiekvienu atveju atmintini trys dalykai: spalvų suderinimas, ramumas ir vėjas.

Reikia pasirūpinti, kad drabužių spalva susiliestų su gamtos fonu. Nejmanoma pakeisti fono spalvą, bet puikiausiai įmanoma pakeisti savo vietą ir sėlinti iš kitos vietos. Bet dar geriau iš anksto apgalvoti, kokioje vietoje teks sėlinti ir priderinti savo drabužių spalvą prie vietovės. Tai nėra taip jau sunku, nes neutralios spalvos susilieja su įvairiais fonais. Skautų uniforma dengiamos spalvos ir labai gerai tinka sėlinimo uždaviniams atlikti. Ne be reikalo ją tokią parinko! Visai nereikia pakeisti tamsesnių kelnų, nes sulaužytos spalvos geriausiai susilieja su aplinka ir neišskiria figūros iš tolo. (Kariški vežimai, sunkvežimiai ir kit. užmaskuoti kariški daiktai yra margai išdažyti). Nuomonės apie kojines nevienodos, bet aš įsitikinau, kad šviesesnės geriau tinka už tamsias, kadangi apatinė paukščių arba žvėrių kūnų dalis paprastai šviesesnė už viršutinę. Veidą reikia užmaskuoti šakomis ar pan., nes jis iš tolo šviečia kaip balta dėmė. Net kaklą geriau paslėpti pakėlus apikaklę, nes ir jis toli matomas kaip balta linija.

Savo knygoje SKAUTYBĖ BERNIUKAMS lordas Baden-Powellis aiškina, kaip reikia atsargiai sėlinti. Duodu trumpas ištraukas iš to laužo pasakojimo.

Nestovėk padangėje, nes tavo siluetas bus toli matyti. Toks dalykas, gal būt, gražiai atrodo fotografijoje, bet tikrumoje tave visiškai išduoda.

Turėdamas blizgantį daiktą su savimi — žiūronus, kamerą ir pan. — pasirūpink, kad saulė neatsimuštų į juos ir jie nespindėtų kaip veidrodžiai. Būdamas opiakoju iškeliavau į svarbią ir slaptą kelionę, įsikišęs kirvį už savo kuprinės diržų. Nieko nuostabaus, kad kirvis išdavė kiekvieną mano judesį „priešams“!



I pieš.

Jei tau atrodo, kad esi pastebėtas, stovėk ramiai, kol persekiotojas pasuks galvą į šalį. Paskui judėk lėtai ir tyliai maskuodamasis. Nėra reikalo jaudintis, jei drabužiai sutinka su aplinka ir moki stingti vietoje. Staiga išnykęs sukelsi daugiau įtarimo ir triukšmo. Kaip sustingti vietoje, paaiškinsiu vėliau.

Naudokis bet kokia pasitaikančia priedanga; nelygi žemė gali tave paslėpti, jei plokščiai atsigulsi ir šliauši. Jei aplinkinis kelias ramesnis ir patogesnis, eik juo: drąsiau žengdamas ateisi taip pat greitai, kaip tiesiu, pavojingesniu keliu.

Skindamasis kelią per krūmus, ranka pakelk šakas į šalį. Tai trunka kiek ilgiau, bet užtat nekelia įtarimo. Kartą medžiotojas sekė tigrą, terorizavusį visą kaimą. Jis turėjo ginklą, su kuriuo reikėjo arti prislinkti prie žvėries, jei norėjai pasiekti rimtų rezultatų. Viskas būtų buvę gerai, jei lydis savo poną nekantrus tarnas nebūtų neatsargiai veržęsis per krūmus. Bet taip tigras paspruko ir nebepasirodė!

Sustodamas klausytis — ausys labai svarbi pėdsėkio priemonė — venk saulės; pasirink pavėsį, kur judesiai ne tokie ryškūs. Visi žvėrys žino šią taisyklę. Leopardas, sėlinas mėnulio apšviestą naktį, nuolat sustoja krūmų šešėlyje, kad būtų lengviau sekti ir kiti jo nematytų. Jo „drabužiai“ taip pat labai gerai pritaikyti tokiems žygiams.

Tenešviečia saulė tau į veidą, ypač anksti rytą ir vakare, kada ji žemai horizonte. Fotografai žino: sunku fotografuoti, saulei šviečiant į akis, sunku pamatyti ir atskirti daiktą toluoje, ir lengva kitiems pastebėti tave. Visa tai atmink, nors vėliau ir sužinosi, kad lengviau sekti pėdsakus saulei šviečiant iš priešakio ir metant šešėlį į kelią.

Vėjas yra vienas iš sėlintojų didžiausių sunkumų, ir tiksliai praktika gali jį išmokyti prisiderinti. Lengva rasti vėjo kryptį, pašlapinus pirštą ir pakėlus jį į orą. Vėjas pūs iš tos pusės, kurioje pirštas jaus vėsimo, bet sunku užtikrinti, kad kryptis nepasikeis.

Jei stovėsi pavėjui, sekamas žvėrelis tave tuojau užuos ir paspruks anksčiau, kaip tu spėsi jį pastebėti. Ši taisyklė negalioja, jei seki žmogų: deja, mūsų uoslė daug silpnesnė už mūsų keturkojų brolių ir seserų uosles. Sakoma, kad dramblys galįs užuosti žmogų už 900 m, o žmogus vargu ar užuostų dramblių už 9 m, nors kvapas, kurį skleidžia dramblys, daug stipresnis už žmogaus kvapą. Gal žinomas medžiotojas Šeikas Madanas todėl pagavo daugiau dramblių už visus kitus dramblių medžiotojus, kad buvo nedidelio ūgio!

Vienas įžymus šių laikų tyrinėtojas ir medžiotojas pabrėžia kvapo reikšmę šiais žodžiais:

„Atmink, kad labai aštriai dvoki; vėjas, pučias iš žmogaus, ir visa, ką žmogus palietė, taip smarkiai dvokia, kad kiekvienas žvėris vengia jo kaip ligos. Gyvatė palieka blizgančios gleivės pėdsakus. Kiekvienas mūsų judesys žvėrimis taip pat pastebimas, nes skleidžia nemalonų, aštrų kvapą“.

Deja, turime pripažinti, kad tai tiesa.

Lygioje vietoje vėjas retai pakeičia kryptį, neperspėjęs mūsų; vėjas, pučias į kalną arba išilgai jo, daug pastovesnis už vėją, pučiantį nuo kalno.

Opiakojai išeina į miškus ir balas ir tikisi pamatyti paukščius ir žvėris, aiškiai atsimušančius dangaus fone, kaip kokiame paveiksle. Reikėtų jiems iš anksto paaiškinti, kad jie apsigėdė: jie turėtų stengtis pastebėti neaiškių bruožų krūmuose arba už jų, baltų arba juodų taškų toluoje arba blizgančių dėmių — saulės atspindį ant kailio arba plunksnų. Paukščių ir žvėrių maskavimasis labai įdomi tema, bet čia tegaliu jį minėti.

Vienas užsienio skautininkas pasakodavo apie savo bandymus prisėlinti prie zebų bandos. Pamiškėje jis pametė ją iš akių ir tik tada vėl pastebėjo, kada tiesiai užšoko ant jos!

Vabzdžiai nepaprastai gerai moka maskuotis ir net keisti savo spalvą pagal reikalą.

Sėlintojas, pasiekęs įdomią vietą, neturi skubėti: pakanka atlikti 800 m per valandą. Jo ausys turi būti įtemptos ir akys nuolat sekti visa, kas arti ir toli, dešinėje ir kairėje, ir žiūrėti ne į medžius ir krūmus, bet pro juos ir už jų. Neprityręs sėlintojas paprastai žiūri į krūmą ir praleidžia visa, kas vyksta už jo. Jis turėtų retkarčiais pasilenkti ir pažvelgti po krūmų ir būti be galo atsargus ir tylus. Tik tada žygis jam galėtų pasisekti.

VII skyrius.

KAIP IŠMOKTI SĖLINTI.

Iki šiol skyriuje apie sėlinimą buvo daugiau neigimų, kas neįprasta skautiškoje literatūroje. Nuolat kartodavau: „Nedaryk šio, nedaryk to“. Užtat šiame skyriuje duosiu daugiau tikrų patarimų.

Galvodami apie sėlinimą paprastai išsivaizduojame didelių žvėrių medžiotojus, bet visai nereikia, kad sekamas gyvis būtų didelis. Prisėlinti prie katės ir šuns taip pat įdomu. Ar šiaip ar taip, sėlinimas teikia daug daugiau džiaugsmo, kaip žiauri medžioklė. Skautui nepakenčiama sužeisti, užmušti arba gaudyti gyvį. Esu kadaise medžiojęs ir žinau, kas tai yra. Lordas Baden-Powellis SKAUTYBĖJE BERNIUKAMS sako: „Idomu sekti bet



„Katės šliaužimas“.

kokį gyvį, ir prisėlinti prie žebenkšties taip pat sunku, kaip prisėlinti prie liūto“.

Mokėjimas sėlinti savaime neatsiranda; reikia lavintis ir nebijoti nei įdrėskimų nei nusibrūžavimų. Spalva, mažas jos taškelis, judesys, ausies gabalėlis, garsas, kanopų dundėjimo tyliausias atgarsis yra mūsų pagelbininkai. Reikia išmokti žinoti, ką vienu ar kitu atveju tenka stebėti, nes kiekvienas gyvis turi savo ypatumų.

Didelė klaida neįvertinti savo priešininko. Kaip ir kur jis minta? Kaip jis apsisaugo nuo netikėtumų? Ar jis greitai išsigąsta? Kokiose vietose jis lankosi? Kaip jis maskuojasi? Kaip prieina prie dengiančios jį aplinkos? Stebėjęs, supratęs ir išnagrinėjęs šiuos klausimus, gali prieiti temą, kaip arti prisėlinti prie savo grobio.

Sėlinti ne taip jau lengva, bet užtat viskas dar įdomiau.

Sekdamas kitą skautą arba didelį gyvį, gali pats būti sekamas. Vienas medžiotojas rašo savo dienoraštyje:

„Minkštoje žemėje pastebėjau šviežių meškų pėdsakų ir išėjau medžioti. Po dešimties – penkiolikos minučių grįžau savo pėdsakais ir pamačiau, kad buvau meškos sekamas. Jos buvo eita mano pėdomis, ir aš jos nepastebėjau. Tačiau visą laiką slinkau slapta ir atsargiai ir nuolat dairiausi“.

„Slaptai“ yra geras žodis, nes jis parodo, kaip turime judėti. Ar mes turime vaikščioti, šliaužti ar slidinėti, pareina nuo to, kur mūsų sekamas gyvis ir kokios aplinkos sąlygos, bet viskas turi būti daroma slapta ir gudriai.

Pirma,

reikia „atsargiai artintis“, t. y. ramiai ir tyliai eiti išsivaizduojamo grobio linkui. Dar neatsidūrei akis į akį su juo, bet nežinia, kada jį užėsi, todėl turi naudotis kiekvienu žemės pakilimu ir nuolaidumu, kiekvienu medžiu ar krūmu arba upės vaga. Toksėjimas turi būti išmoktas, nes kiekvienas neatsargumas gali išduoti tave visiems aplinkui.

Antra,

arti priejęs turi būti dar atsargesnis. Geriausia pasilenkti, kaip matai 1 piešinyje. Reikia išlaikyti pusiausvyrą ir mokėti kelti kojas. Kojų pėdos turi žengti tiesiai, nes jei pirštai — kaip įprasta — išlenkti, jie kabina kaip geriausi kabliai. Keliai turi būti kiek sulenkti ir neįtempti. Kojų nereikia vilkti, bet aukštai kelti; pirštai ir jų „pilveliai“ turi pirma paliesti žemę, o tiksliai paskui kulnys. Visas kūno svoris turi pagaliau atsiremti visa pėda, kad nebraškėtų šakelės po kojomis. Prieš pakeliant antrą koją, kūnas turi būti atgavęs visišką pusiausvyrą, nes gali atsistoti, kad teks sustingti esamoje būklėje, lyg stabo ištiktam. Rankos turi nejudėti, nesiblaškyti. Kiekvienas judesys turi būti slaptas, tylus ir laisvas. Tavo smegenys turi atsidurti pėdose, o akys pirštuose, nes reikia jausti kelią.

Trečia,

turime „katės šliaužimą“. Juo naudojamosi, kai tarpas tarp žmogaus ir „grobio“ mažėja ir kai vis sunkiau slėptis. Bet koks katinas gali pademonstruoti šį šliaužimo būdą. Patariu sekti, ką katinas daro ir stengtis pamėgdžioti jį, nes jis didelis sėlintojas. Užpakalinė letena automatiškai užima tą pačią poziciją, kurią atitinkama priešakinė letena buvo užėmusi. Reikia šliaužti ant rankų ir kelių. Ranka suranda patogią vietą pasiremti, ir tuojau atitinkamas kelias užima tokią pat padėtį. Koją ir kelią reikia pakelti nuo žemės, nors ir labai atsargiai, kad judesys nebūtų per daug staigus ir ryškus. Jokių būdų negalima vilkti jų pagal žemę. Taip pat draudžiama susikūprinti kaip kupranugarui, bet nuleisti užpakalinę kūno dalį kuo žemiausiai. Galva turi būti aukščiausiai pasikėlus, bet ir ji neturi išsikirsti arba staigiai judėti. Kaip jau anksčiau minėjau, kiekvienas judesys turi būti lėtas ir laisvas.

Turiu prisipažinti, kad „šliaužti kaip katė“ išmokau žaisdamas su savo draugais šile. Visi būdavome medžiotojai ir visi žvėrys. Reikėdavo prišliaužti prie savo grobio ir pagauti jį nepastebėtam. Tai turėdavome gerokai prisiploti prie žemės. Knygoje ŽAISK ir SKAUTYBĖ BERNIUKAMS rasi naudingų žaidimų sėlinimui lavinti.

Pagaliau, turime „plokščią šliaužimą“, kada prislinkai jau visiškai arti prie savo grobio. Šis šliaužimo būdas labai vargina, ypač pilvo raumenis. O ką besakyti po gerų pietų! Šliauždamas pilvu apsilvilk kuo seniausiais drabužiais. Prisiplok prie žemės, nuleidęs galvą. Kūnas ir suglaustos kojos turi būti kaip sustingusios. Kojų pirštai turi būti iškreipti į šonus ir kulnys kuo žemiausiai priglausti, kad pėda, tiesą pasakius, gulėtų ant šono. Visą tai reikia daryti sąmoningai, nes kitu atveju kojos

savaime pakyla ir išduoda savininką. Šliauži rankomis ir pėdų šonais. Judesiai labai lėti, vos pastebimi. Vieną ranką ištiesi prieš galvą, ir, šiek tiek pasikėlus ant kojų šonų, ištiesi antrą pirmyn. Gali taip pat sulenkti rankas prie, beveik po, savo kūnu, skersai krūtinės ir tokiu būdu šliaužti pirmyn. Alkūnės turi būti prispaustos.

Jei nepavojinga pasižvalgyti, gali bandyti šliaužti šonu, sulenkęs kelius ir pasispirdamas jais. Toks šliaužimas bus kažkas tarp „katės“ ir „plokščio šliaužimo“.

Ne kartą, lėtai šliauždamas, staiga išlendi kažkur, kur priešas gali tave pastebėti: turi tuojau sustingti ir, gerai progai pasitaikius, nušliaužti atgal į tą vietą, kur buvai dar užmaskuotas. Geriausia dirbti rankomis ir kojų pirštais, kūną laikyti sustingusį ir veidą prispausti prie žemės. Grįžęs į saugią vietą, būk labai atsargus ir nesidairyk per staigiai aplinkui.

Nebūtina pasislėpti už ko nors, kad tavęs nepastebėtų. Jei sąlygos palankios — fonas ir aplinka tinkamos spalvos — gali be ypatingo pavojaus gulėti atvirame lauke, bet turi visas sustingti, sustirti, o labiausiai saugotis nepakelti galvos. Nėra lengva nejudėti; reikia dažnai pratintis, kad, pagaliau, įprastum sustingti bet kokioje pozicijoje. Šliaužiant nuolat pasitaiko pavojų ir, nemo-kant visiškai nejudėti, joks sėkmingas šliaužimas nėra įmanomas.



„Plokščias katės šliaužimas“.

Vienas medžiotojas moko mus stingti vietoje:

„Turi ne tiksliai nejudėti, kol žvėris žiūri į tave, bet turi panašėti į medžius, krūmus arba akmenis aplinkui. Pvz., tarp aukštų, tiesių medžių stovėčiau išsitiesęs; tarp išgrivusių medžių stovėčiau susilenkęs per liemenį ir kelius, nuleisčiau rankas ir išskėčiau pirštus tokiu būdu, kad jie panašėtų į medžio šaknis. Stengčiausi atvaizduoti išvirtusį kelmą. Iš penkiadesimts arba šimto žingsnių atstumo niekas manęs, prisiderinusio prie aplinkos, negalėtų pažinti“.

Pėda.

Jau laikas susirūpinti!

AR TURI TVARKINGĄ SKAUTIŠKĄ UNIFORMĄ IR PRIEDUS?

1. Palaidinė, gerai pasiūta (tik skautams)	Lt 7,50
2. Medžiaga chaki skautėms-ams, vieno pločio, 1 m	„ 1,75
3. Medžiaga chaki vilnonė skautėms-ams, dvig. pl., 1 m ..	„ 10,—
4. Medžiaga mėlynas „Boston“ skautėms-ams, dvigubo pločio, 1 m	„ 15,50
5. Medžiaga mėlynas „ripsas“ tik skautėms, dvigubo pločio, 1 m	„ 14,—
6. Mėlyna medžiaga skautams, dvigubo pločio, 1 m ..	„ 12,50
7. Mėlyna medžiaga jūrų skautams, dvig. pločio, 1 m ..	„ 11,—
8. Mėlyna vilnonė medžiaga jaun. skautams-ams, dvigubo pločio, 1 m	„ 10,—
9. Mėlyna medžiaga jaun. skautėms-ams, vieno pl., 1 m ..	„ 2,25
10. Mėlyna medžiaga jaun. skautėms-ams vieno pl., 1 m ..	„ 1,75
11. Diagonalinė medžiaga skautininkams ir sk. vyčiams, dvigubo pločio, 1 m	„ 30,—
12. Valtukės	„ 2,25
13. Kepurės jūrų skautams	„ 3,—
14. Kojinės, vilnonės, Nr. 6 — 13	„ 5,50
15. Kojinės, bovelninės, paprasta pėda, Nr. 6 — 11	„ 2,50
16. Kojinės, bovelninės, paprasta pėda, Nr. 12 — 13	„ 3,—
17. Kojinės, bovelninės, dviguba pėda, Nr. 6 — 11	„ 2,80
18. Kojinės, bovelninės, dviguba pėda, Nr. 12 — 13 ..	„ 3,30
19. Kaklaraišiai, įvairūs, trikampiai	„ 1,—
20. Virvelės, įvairios	„ 0,75
21. Rūtelės, baltos	„ 0,50
22. Rūtelės, žalios, emaliuotos	„ 1,30
23. Lelijėlės, auksinės, tuntininkams	„ 3,50
24. Lelijėlės, pasidabruotos, skautams	„ 0,80
25. Lelijėlės, baltos, skautams	„ 0,65
26. Švilpukai, įvairūs, po Lt 1,—, Lt 1,30 ir Lt 2,—	
27. Kojaraiščiai, įvairūs	„ 0,80
28. Skiltinės, įvairios, skautėms	„ 1,—
29. Diržai skautėms-ams	„ 3,—
30. Siūldėžės	„ 0,75

Visa tai gali gauti SKAUTIŠKŲ REIKMENIŲ TIEKIMO SKYRIUJE, Kaunas, Nepriklausomybės a. 4.



Skyrių veda vyr. sktn. K. Laucius.

Spausdinama Lietuvos foto mėgėjų dr-jos kronika.

Peršviestas negatyvas tampa normaliu!

Paskutiniaisiais metais gaminama vis didesnio jautrumo šviesai negatyvinė medžiaga. Dėl to sykiu didėja ir pavojus per daug peršviesti negatyvus, nors modernioji negatyvinė medžiaga ir turi labai didelį apšvietimo diapozoną. Mažiau prityrę foto mėgėjai dažnai negatyvus tiek daug peršviečia, jog ir apšvietimo diapozonas nieko nebepadeda — negatyvas yra per daug tamsus, kartais net nepermatomas. Per daug peršviesti nuotraukas dažnai pasitaiko ir prityrusiems foto mėgėjams.

Per daug peršviestas negatyvas blogas tuo, kad gaminant pozityvus (ypač padidimus) reikia labai ilgai apšviesti ir dažniausiai gaunamas blankus, monotoniškas, vaizdas.

Taip pat nesykį pasitaiko pagaminti ir per daug kontrastingus arba kietus negatyvus. Mat, pasitaiko motyvų, kur apšvietimas yra labai kontrastingas: vienos vaizdo dalys yra labai apšviestos, o kitos guli šešely. Kadangi nuotrauką reikia apšviesti tiek, kad išeitų šešelių smulkmenos, saulės apšviestosios vaizdo dalys lieka per daug peršviestos ir negatyvas tose vietose yra per daug „padengtas“, t. y., pertamsus. Be to, ir normaliai apšviesti negatyvai gali pasidaryti perkieti, jei netinkamai išryškinami (per ilgai, kietai dirbančiame ar per šiltame ryškale ir t. t.). O iš labai kieto negatyvo sunku gauti gerą pozityvą ir minkščiausios gradacijos popierius vartojant.

Tačiau peršviestus ir labai kietus negatyvus galima pataisyti, tik reikia juos „praskaidrinti“, t. y., peršviestąjį visą, o kietąjį tik šviesų vietose, padaryti skaidresnį, permatomesnį. Tai pasiekama su tam tikrais skiediniais, kuriuos toliau vadiname skaidralais pašalint iš emulsijos dalį metalinio sidabro grūdelių.

Yra daug įvairių skaidralų ir visi jie be teigiamų savumų turi ir neigiamų. Pagal veikimo pobūdį visus juos galima suskirstyti į šias dvi pagrindines grupes: 1) skaidrinančiuosius, t. y., tokius, kurie per tamsius ar pilkai aptrauktus negatyvus praskaidrina žymiau nekeisdami negatyvo gradacijos; 2) švelninančiuosius, kurie praskaidrina negatyvo šviesas ir tuo būdu sušvelnina jo kietumą. Apie abiejų rūšių skaidralus pakalbėsime skyrium.

Peršviestų negatyvų praskaidrinimas.

Kai negatyvas yra stipriai peršviestas, jis yra visas (ir šviesiosiose ir tamsiosiose

vietose) per tamsus. Reikia jį visą padaryti skaidresnį. Šiam reikalui iš daugelio įvairių skaidralų tinkamiausiu bent dabartiniu laiku yra laikomas vadinamasis farmerio skaidralas. Jis už kitus geresnis tuo, kad jį vartojant yra mažiau pavojaus sugadinti negatyvą.

Farmerio skaidralas

pasižymi tuo, kad veikia vienodai visą emulsiją, skverbdamasis nuo paviršiaus vis gilyn, t. y., pirmiausiai ištirpdo metalinį sidabrą, esantį pačiame emulsijos paviršiuje, o vėliau „griebia“ jos gilumoje gulintįjį. Jis veikia panašiai, kaip oblius lentą, kuris ima skiedras nuo paviršiaus. Tačiau jis ir lygiai pavojingas, kaip ir oblius: ką per daug nuobliuosi, nebepridėsi, jei per daug sidabro ištirpdysi, atgal jo nebesugrąžinsi. Šis skaidralas stipriau „apėda“ pustonus ir šešelių smulkmenas, nes šešėlius ir pereinamuosius tonus tarp jų ir šviesų sudarą sidabro grūdėliai guli pačiame emulsijos paviršiuje. Susilpnindamas pustonus šis skaidralas tuo pačiu šiek tiek padidina ir negatyvo kontrastus. Taigi, jis vartotinas tik stipriai peršviestiems ir monotoniškesniems negatyvams praskaidrinti.

Yra įvairių farmerio skaidralo receptų, bet bene populiariausias yra šis:

I skiedinys.

1. Vandens 100 cm
2. Raudonosios kraujo druskos (Kalium ferricijanatum) 5 gr

II skiedinys.

1. Vandens 500 cm
2. Hyposulfito 25 gr

Pirmąjį skiedinį reikia laikyti tamsiai rudame butely. Kadangi paruoštas vartoti skaidralas labai greit sugenda, abu skiedinius sumaišyti prieš pat vartojant. I skiedinio imti 20 cm, antrojo — 100 cm ir abu sumaišyti. Sykį naudoto skiedinio pakartotinai vartoti nebegalima ir reikia išpilti lauk, bet skyrium abu skiediniai yra patvarūs ir gali būti laikomi ilgą laiką.

Skaidralą supilti į vonelę ir į jį įdėti negatyvą emulsija į viršų. Jei skaidrinama filma, traukti ją per skaidralą, kaip ir ryškinant. Skaidrinant vonelėn įdėtą negatyvą, reikia ją nuolat judinti. Prieš dedant negatyvą į skaidralą, reikia jį pamirkyti 3—5 minutes vandeny.

Skaidrinimas atliekamas dienos ar elektros šviesoje. Reikia tol skaidrinti, kol ne-

gatyvas pasidarys maždaug tiek skaidrus, kaip ir normalus. Tačiau patartina išimti kol jis dar tebeatrodo truputį tamsesnis, kaip reikėtų. Mat, išėmus lauk, dar kurį laiką veikia emulsijos vidun susigėręs skaidralas. Kad per daug nesusilpninus negatyvo, reikia dažnai prieš šviesą kontroliuoti.

Išimtą iš skaidralo negatyvą tuojau pat gerai nuskalauti ir paskiau gerai išplauti, kaip ir išfiksuotą (1/2 val. tekančiam vandeny).

Su šiuo skaidralu galima taip pat praskaidrinti pilkai aptrauktus negatyvus, nes pilkasis šydas paprastai yra emulsijos paviršiuje. Tik šiuo atveju reikia dažniau tikrinti skaidrėjimo eigą. Jei taip praskaidrintas negatyvas liktų per silpnas, jį galima toliau nurodytais būdais sustiprinti.

I ir II skiedinius, kurie laikomi skyrium, reikia pagaminti iš anksto, o sumaišyti tik prieš pat vartojimą. Jei jie pagaminami prieš pat sumaišymą, t. y., sumaišomi šviežūs, skaidralas labai greit sugenda. Skaidralas turi atrodyti žaliai geltonas. Kai spalvą pakeičia, reikia pilti lauk, nes tada jau yra sugedęs.

Kaliaus permangantano skaidralas.

Šis skaidralas veikia panašiai, kaip ir farmerio, tik silpniau „griebia“ pustonus. Jis vartotinas tada, kada negatyvas yra per tamsus, bet gradacija (kontrastingumas) normali.

I skiedinys.

1. Vandens 500 cm
2. Kaliaus permanganato (Kalium permanganicum) 2 gr

II skiedinys.

1. Vandens 500 cm
2. Koncentruotos sieros rūkšties (acidum sulfuricum) 1 cm

Prieš pat vartosiant sumaišoma 250 cm vandens su 8 cm I skied. ir 8 cm II skied. Negatyvą šiame skiediny maudyti keletą minučių, kol pasidarys skaidresnis. Skaidrinamas negatyvas geltonai nusidažo. Išėmus iš skaidralo įdėti į fiksažą, kur palaikyti, kol gelsvumas pranyks. Po to gerai išplauti ir išdžiovinti. Gaunamas skaidrus, nepasikeitusios gradacijos, negatyvas. Skaidralą galima vartoti tik vieną syk.

Tenka pažymėti, kad dėl šio skaidralo tinkamumo foto literatūroje nėra vienos nuomonės: vieni jį giria, kiti peikia. Dėl viso ko jį čia nurodžiau.

Kietų negatyvų sušvelninimas.

Per daug kietus negatyvus galima praskaidrinant padaryti harmoniškesniais. Šiam tikslui reikalingas skaidralas, kuris praskaidrintų šviesas, t. y., tamsiąsias negatyvo dalis, o šešėlius paliktų neliestus. Tokiu laikomas persulfato skaidralas, kurį patartina gamintis tokios sudėties:

1. Vandens (paprasto, nedestiliuoto) 100 cm
2. Amonijaus persulfato (Ammonium persulfuricum) 2 gr
3. Valgomosios druskos 1% skied. 15 lašų

Skaidrinama taip pat, kaip ir su farmerio skaidralu. Negatyvas pradeda skaidrėti maždaug po minutės. Skiedinys tada darosi baltai drumzlinas. Kontroluoti negatyvo skaidrėjimą reikia maždaug kas pusę minutės ir išimti kol šviesos dar neatrodo pakankamai permatomos. Išėmus tuojau 2—4 sekundes laiko paskalauti vandenį ir paskiau įdėti 10% natriaus sulfito skiedinį, kuris tuojau nutraukia persulfato veikimą. Čia palaikyti apie minutę ir paskiau gerai išplauti vandenį. Nusiipnintas negatyvas yra harmoniškas, minkštesnis.

Reikia neužmiršti, kad su persulfatu galima skaidrinti tik tuos negatyvus, kurie yra gerai išfiksuoti ir išplauti. Jei negatyvas buvo fiksuotas su išnaudotu fiksažu, reikia prieš skaidrinant dar sykį išfiksuoti šviežiam ir gerai išplauti. Mat, hyposulfitas neutralizuoja persulfato veikimą, todėl svarbu, kad nebūtų emulsijos jo liekanų.

Persulfato skaidralas labai nepatvarus — sugenda maždaug per pusvalandį. Dėl to jį reikia pasigaminti prieš pat vartojant ir sykį panaudojus išpilti lauk.

Pirktiniai skaidralai.

Vietoje čia nurodytų skaidralų galima naudoti pirktinius, kurie yra miltelių pavidalo. Juos reikia ištirpdyti nurodytame kieky vandens. Tokių paruoštų skaidralų yra įvairių. Vietoje farmerio skaidralo patartina naudoti „Agfa - Abschwächer“, o vietoje persulfato — „Neo - Subtrax - Abschwächer“, kuris net laikomas patikimesniu už persulfato. Jį gamina Taeschner firma Potsdame. Kaip juos pagaminti ir vartoti, nurodyta prospektuose, kurie yra įpokavime. Kas nemoka vokiečių kalbos, tepaprašo paaiškinti foto prekybininką. Neprityrusiam patartina naudotis pirmoje eilėje pirktiniais, o tik negalint jų gauti, gamintis pačiam pagal čia nurodytus receptus.

Negatyvų skaidrinimas su „Engradoliu“.

Negatyvų skaidrinimo technika labai supaprastino vokiečių fototechninio fabriko F. Sager und Dr. Gossler, Heidelberge, išrastas preparatas „Engradol“. Jo reikšmę geriau suprasime, jei prisiminsime, kas jau buvo nurodyta, jog farmerio skaidralas veikia vienodai visą emulsiją, taigi ir šešėlius, nors mums tai ir nereikalinga būtų, ir „išsėdamas“ dalį pustonų padaro kietesnės gradacijos negatyvą. Dėl to jis ir rekomenduojamas tik tokiais atvejais, kada negatyvas yra labai peršviestas ir monotoniškas. Persulfato skiedinys, kuris šešėlius ir pustonius palieka „ramybėje“, turi tą trūkumą, kad iš jo išėmus nega-



VOVERĖ.

Skilties spalvos: pilka ir tamsiai raudona.

Skilties šūkis: Mat, mat, mat.

Viena iš mėgiamiausių miško žvėrelių yra voverė. Kaip gražu matyti ją šokinėjančią nuo vienos šakos ant kitos, nuo vieno medžio ant kito. Ji sustoja, pažiūri savo gudriomis akutėmis į mus, ir šoka toliau. Šakos švelniai supasi po ją, uodega drąsiai vairuoja. Ji tikra akrobatė — tai mikloji voveraitė. Kartais pamatai ją žemėje — ji nebijo tavęs, nes vistiek žino, kad išsigelbės: medžiai — draugai — čia pat, o į jų viršūnes niekas nepasieks paskui ją.

Voverė darbštus sutvėrimėlis. Ji visuomet kažkur skuba, iš kažkur grįžta. Juk jai rūpi ne tik tai ta diena, bet ir atsarga sukrauti. Ir jos pasaulyje tas pats, kas mūsų tarpe: kas snaudžia, paskutinis ateina, tas daug pražiopso, turi tenkintis likučiais. Tik tai vieną kartą mačiau voverę nieko nedirbančią: ji miegojo ant nukirsto medžio, įkišusi savo galvutę tarp priešakinių kojų ir užsidengusi gauruota uodega. Mano aparatas ją „pagavo“, bet jei būčiau mėginęs ją pagauti rankomis!... Smailūs dantukai, papratę triuškindi riešutus ir kankorėžius, būtų įsismeigę į mano ranką ir greičiausiai būčiau paleidęs nelaisvę.

tyvą skaidrėjimo procesas emulsijoje dar vyksta ir dėl to dažnai per daug sidabro ištirpdo. Be to, ne kiekvieną emulsiją lygiai gerai veikia.

Engradolio skiedinys turi tą ypatybę, kad jis emulsijos paviršiuje esantį metalinį sidabrą paverčia seleno junginiu, kurio skaidralas neveikia. Kadangi šešėliuose ir pustoniuose, kaip jau buvo minėta, sidabras guli emulsijos paviršiuje, engradolis jį visą paverčia skaidralui atspariu junginiu, o šviesose — tik viršutinį sluoksnį. Dėl to skaidrinant šešėliai ir pustonai lieka nepasikeitę arba labai mažai tesusilpnėja, o šviesose skaidralas skverbiasi gilyn į emulsiją ir ten tirpdo sidabrą. Dėl to, apsaugojus šešėlius, nėra pavojaus negatyvą sugadinti. Čia ir glūdi visa engradolio svarba.

Vartojant engradolį, skaidrinimo procesas taip vyksta:

SKILTIES



KAMPELIS

Rudosis voverės pusseserė yra pilkoji voverė, daugiausiai paplitusi Amerikoje. Ji žudikė ir paukščių lizdų draskytoja. Nors ir mūsų voveraitė nemaža prikišama piktų darbų, bet ji daug geresnė už savo pilkąją giminaite.

Supykusi voverė klykia panašiai į paukštį. Kaip paprastai, sunku pamėgdžioti jos šūkį, ir dar sunkiau jį parašyti žodžiais. Kalbėdamasi su drauge, voverė kažkaip keistai kriukši, ypač jei viena turi riešutą, kurio antra jai pavydi. Mat, ir voverės pavydžios, bet, gal, jos nežino, kad tai nekilnu! Šį garsą mėginu atkurti žodžiais „Mat, mat, mat“, tartais žemai, dusliai. Mes galime drąsiai vartoti tą šūkį, kadangi jame nebus nė šešėlio pavydo, nes į šią ypatybę mūsų pažiūros jau nusistovėjusios, tiesa?

Man niekad neteko girdėti voverės dainuojant, bet Thomsonas Setonas, didysis Amerikos skautas, sako, kad esama voverių dainininkių. Atrodo, kad voverė atsitūpia ant šakos ir „išpila“ visa, ką ji moka, taikydama savo supratimą apie muzikalią kompoziciją. Padainavusi kelias minutes, voverė nutyla ir gėrasi savo dainos atgarsiais, nes jai nerūpi, ar kitas kas ja gėrasi.

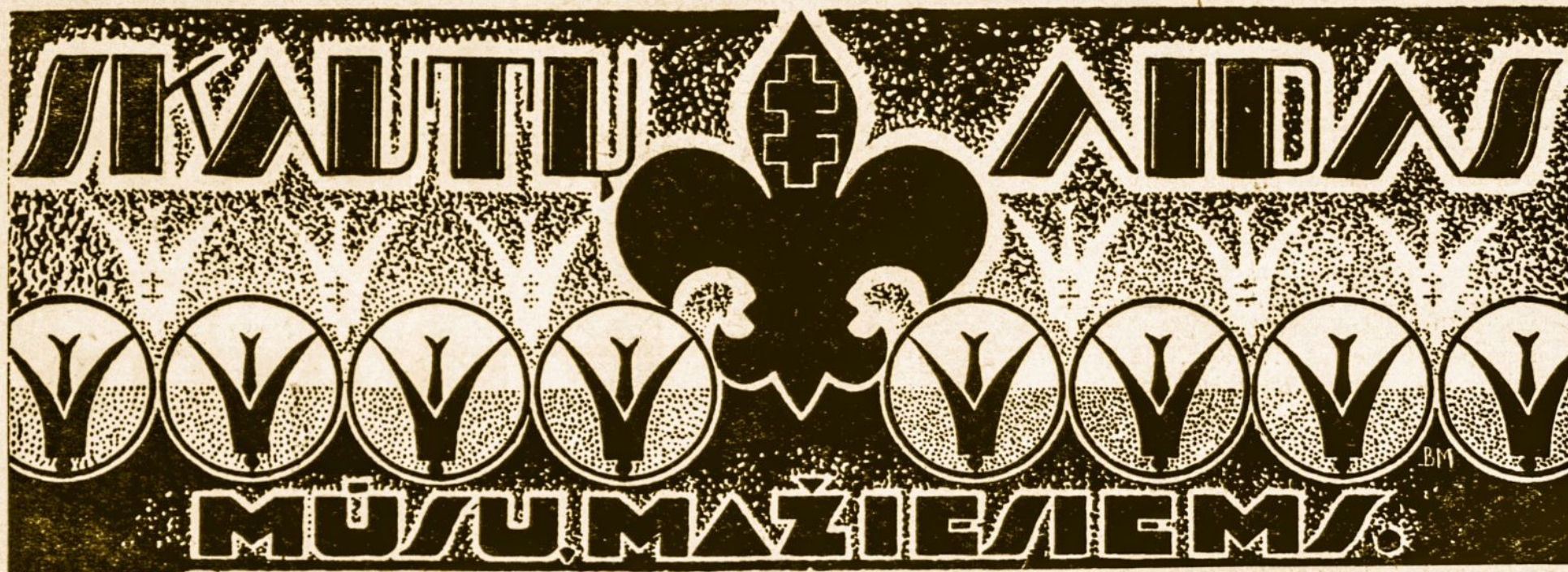
Tebūna voveraitė skilčiai darbštumo, atsargumo, miklumo ir linksmumo simbolis.

Sk.

Engradolis yra koncentruoto skiedinio. Prieš vartojant reikia atskiesti vandeniu santykiu 1:14. Šiame skiediny negatyvas mirkomas 15 minučių. Negatyvas jame dar labiau patamsėja, kaip kad buvo. Tada išimamas laukan ir gerai išplaunamas.

Išplovus dedamas į aukščiau nurodytą farmerio skaidralą ir čia laikomas maždaug apie 5 minutes, tačiau jei ir kiek ilgiau palieka, nekenkia. Dėl to negatyvas nesugenda, tik lieka minkštesnės gradacijos. Kai negatyvas yra praskaidrėjęs tiek, kiek norima, išimamas, išplaunamas ir išdžiovinamas. Su engradolu skaidrinti negatyvai atrodo rudos spalvos. Šį metodą galima naudoti įvairiems negatyvams, t. y., peršviestiems ir kietiems. Engradolį galima vartoti pakartotinai.

(Iš ruošiamos spaudai knygos „Foto-grafuok gerai“).



Brolijos atstovas psktn. A. Nesavas.

Skyrių tvarko psktn. Vl. Šimkus.

Seserijos atstovė sktn. M. Gudaitienė.

Laisvai Lietuvai

Tu daug vargai ir daug kentėjai,
Brangi tėvyne, Lietuva,
Bet Tu iš vargų prisikėlei
Ir vėl garbinga, vėl laisva!

Tave prikėlė iš vargų, kančių
Lietuviai, narsūs kariai,
Jie paaukojo save ir širdis
Dėl laisvės Lietuvai.

Neseniai Tu vargai ir kentėjai,
Neseniai spaudė kiti,
Bet šiandien Tavo garbingą vardą
Minim lietuviai visi!

Tai mes lietuviai budėkim sargyboj
Už laisvę brangios Lietuvos.
Ir kaip karžygiai, tikri karžygiai,
Aukokimės visi dėl Jos.

Tavo garbinga, kilni krūtinė
Matė daug priešų piktų,
Matė jų kerštą, matė grandines,
Matė daug vargų kitų.

V. Jurgutytė.

Draugystė

Buvo graži žiemos diena. Būrelis vaikų, berniukų ir mergaičių, traukė namo iš mokyklos. Nors buvo šalta, tačiau visi linksmi šūkavo ir gyvai kalbėjosi. Jei kelyje pasitaikydavo bent mažiausias klanas ar balaitė, tai visi tuoj imdavo čiuožti. Tame vaikų būrelyje buvo Jurgaičių Pranelis. Jis buvo tylus ir rimtas, bet linksmas berniukas, pirmasis ketvirtojo skyriaus mokiny, skautas.

Kelias, kuriuo ėjo vaikai, vedė pro ežerą. Ežeras, nors nedidelis, tačiau gan gilus. Dėl šios priežasties, jis žiemą tik labai vėlai užšaldavo, arba ilgai jo ledas būdavo plonas ir silpnas. Dabar, saulei šviečiant, ežero paviršius skaidriai blizgėjo. Net akys pačios merkėsi, pažiūrėjus į tą pusę. Visi vaikai, pamatę blizgantį ledą, ėmė tekini bėgti. Kiekvienas norėjo pirmas pasiekti tikslą.

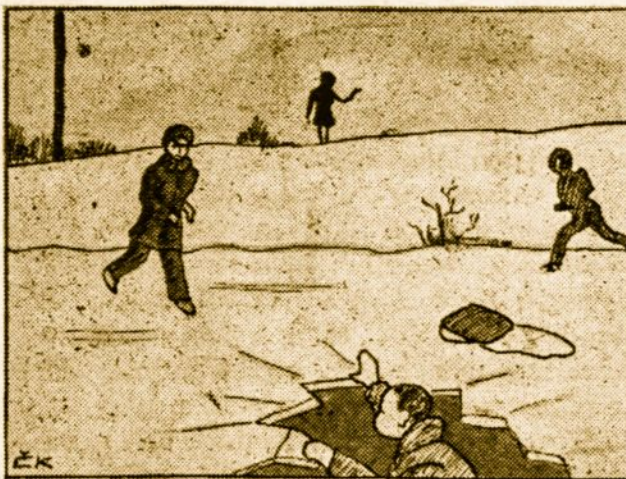
Ledas dar nebuvo užtektinai tvirtas, nes prieš kelias dienas buvęs atodrėkis neleido jam gerai užšalti.

Mergaitės pradėjo mėginti pakraščiais ledo stiprumą. Gi berniukai, kurie buvo drąsesni, pamažu slinko ledu pirmyn. Ledas vos truputį braškėjo, todėl visi veikiausiai įsidrąsino. Jie, įsibėgėję nuo kranto, pasileisdavo slidžiu

ežero paviršiumi. Keletas išgriuvo, sukeldami juoko audras žiūrinčiųjų tarpe. Net ir mažieji pirmaskyriai pradėjo sekti didžiaisiais, bet jiems blogiau sekėsi.

Staiga pasigirdo baisus riksmas. Nutilo linksmas klegesys ir visi sužiūro ton pusėn, iš kur ėjo garsas. Ignelis, mažas, antrojo skyriaus berniukas, ilūžo. Labai išsigandęs, jis graibstėsi už nuolaužų, kuriuos, vos jam įsitvėrus, pasinerdavo. Vaikui grėsė pavojus dingti po ledu. Mergaitės ėmė verksti, o keli bailesni berniukai pabėgo iš ežero į krantą.

Praneliui staiga dingtelėjo į galvą skautų šūkio dalis „artimui“. Jis pajuto pareigą gelbėti nelaimingą draugą. Prisiminė, kaip teikti pagalbą ilūžusiems.



Tada Pranelis pamažu, plačiai išsi-skėtęs, ėmė šliaužti prie baisiosios skylės. Kelis kartus trakstelėjo ledas, tačiau drąsus berniukas, rodos, to negirdėjo. Jis ištiesė abi rankas skęstančiam. Vargšas tuč tuojau stipriai įsitvėrė. Po to Pranelis liepė atsargiai, viena ranka jo laikantis, kita įsitverti ledo paviršiaus, kad galėtų lengviau išlipti į viršų.

Galų gale Ignelis išgelbėtas. Abu tuč tuojau atsitolino nuo eketės. Juos apsupo vaikai. Vieni sveikino Pranelį, kiti ramino verkiantį Ignuką.

Po to visi pradėjo skirstytis į namus. Ignelis buvo visiškai šlapias ir galėjo peršalti. Pakeliui jis sutiko važiuojantį iš miesto kaimyną, kuris ir parvežė Ignelį namo.

Vėliau už tą narsumą Pranelis gavo didelį atpildą. Jį apdovanojo skautišku ordinu. Ignelio tėvai jo irgi nepamiršo: nupirko jam nedidelį knygynėlį. Jis Praneliui suteikė didžiausio džiaugsmo. Mokytojas taip pat jį sveikino ir džiaugėsi tokiu narsiu mokiniu.

Pats Pranukas tuo nesididžiavo ir nesigyrė. Jis labai stebėjosi, kad už tokį menkniekį suteikiama tiek daug atpildo. O kada jam buvo segamas ordinas, jis tepasakė: „Dievui, Tėvynei ir Artimui“.

Česlovas Kavaliauskas.

Būtų džiugu

Oi, kaip būtų džiugu širdžių šventovėj,
Jei, Dieve, išklausytumei tas maldas,
Kurios nusvyra mažyčių krūtinėj,
Tik nešdamos Tau, Dieve, širdies dovanas...

J. Masiulis.

Pavojus ir priešus suartina

Buvo ankstybas pavasaris. Nuo kalnelių ir aukštumų tekėjo vanduo. Šokinėdamas per akmenėlius, staipdamasis per užsikimšusius šapus, gurgėjo jis į pakalnes net apsiputojęs. O pakalnėse, kur tik pasitaikė duobutės ar šiaip lomelės, tuoj jas užpildė putoto vandens srovėlės, kaip baltas kaspinas, sukdamosis ratu, klano viduryje.

Pakalnėje, ant kelio, čiauškėjo žvirblių būrys. Tuo tarpu keliuėjo dvi nedidelės mergaitės. Galėjai spėti, kad tai mokinės, nes kalbėjo apie uždavinių sprendimą. Žvirbliai, pamatę mergaites, pakilo nuo kelio, susimetė į čia pat pakelį augusį gluosnį ir, kraipydami galvutes, dairėsi, žiūrėdami viena akimi į dangų, kita — į žemę. Viena mergaitė iškiso ranką į kišenę ir greit ištraukusi, kažin ką pažūrėjo ant kelio toje vietoje, kur pirmiau šokinėjo žvirbliai. Ką ji pažūrėjo, žvirbliai, matyt, nežinojo.

— Ką mergaitė ten papylė? — prašneko vienas jų.

— Gal trupinėlių? Juk žinai, kad mokinių kišenės pilnos duonos trupinių, — atsakė kitas.

— O gal grūdų: miežių ar rugių? — vėl sučirškė trečias.

— Gal kanapių? — pasakė ketvirtas.

— Nusileisiu žemėn ir pažiūrėsiu, — tarė seniausias žvirblis ir purptelėjo iš gluosnio žemėn. Iš ten greitai jis šuktelėjo:

— Ei, vyručiai, greičiau šen! Žemėje daug kanapių! Tik greičiau!

Tuoj visas būrys nusileido iš gluosnio ir ėmė vaišintis.

Tuo tarpu pro šalį skrido visai svetimas žvirblis. Pamatęs savo gimines paukščius, jis straktelėjo prie jų ir, nieko nesakęs, taip pat ėmė lesti kanapes.

— Iš kur, gerbiamasis, turi tiek drąsos nekviestas čia savo snapą kišti? — paklausė svetimąjį vienas iš būrio. Bet šis nemandagiai jam atkirto:

— Jei nesi mano snapo pažinęs, tai galėsi tuoj su juo susipažinti.

Taip pasakęs, kirto snapu, kad net plunksnos sudulkėjo. Gerai, kad anas spėjo pasitraukti ir tik uodegos galas pakliuvo. Išsisukęs iš užpuoliko, ėmė rėkti:

— Vyrai, gelbėkit! Užpuolikas! Ne-naudėlis!

Tuoj visi žvirbliai, paleidę sparnus, ėmė pulti atėjūną. Šis nebėgo, tik atatupstas traukėsi. Bet iš kažin kur ant kelio atsirado katinas. Jis, prigulęs prie žemės, laukė kol besitraukias žvirbliukas tiek priartės, kad galėtų vienu šuoliu jį pasiekti. Bet žvirbliukas nejautė pavojaus ir lengvai galėjo tekti katinui.

Tik štai, vienas iš puolančių žvirblių pamatė grobuonį. Suprato, koks pavojus gresia besitraukiančiam žvirbliui. Dabar jis jam nebebuvo priešu, bet gimine, kuris ne mušti, o gelbėti reikėjo. Ir kad suriks:

— Vyruti, katinas! Gelbėkis!

Išgirdęs pavojaus šūkį, žvirbliukas šoko aukšty. Dabar jis ir visam būriui buvo jau ne priešas, o bendrai išvengto pavojaus draugas.

Dainų daina

Aš norėčiau jums sukurti
Gražią, gražią dainužėlę,
Kad galėtų ji užburti
Jautrią skautų širdužėlę.

Aš dainuosiu apie laimę,
Apie muzikos garsus,
Apie didžią šventę kaime.
Apie pirmuosius žiedus.

Apdainuosiu aš lakštutę,
Jos giesmelę vakarinę,
Apdainuosiu aš gegutę,
Jos dainelę rytmetinę.

Apdainuosiu motinėle,
Prie lopšelio sėdinčią,
Jos lopšinę dainužėlę,
Meilės ugnį žėrinčią.

Apdainuosiu mokyklėlę,
Pirmą knygą, suolelius,
Apdainuosiu pamokėlę,
Piešinėlius, darbelius.

Apdainuosiu stovyklėlę,
Laužą, kuris dūmuos skęsta,
Margaspalvę pievužėlę,
Rugelius, kur lauke bręsta.

Apdainuosiu, kaip gėlelės
Skleidžia savo žiedelius,
Apdainuosiu, kaip bitelės
Daro savo korelius.

Apdainuosiu aš jūružę
Ir jos bangas ir audras,
Apdainuosiu ir giružę



Tu, Dievuli, visagalis,
Priimk maldą mano.
Juk Tu leidi visiems melstis,
kaip tik kas išmano.
Noriu Tave aš prašyti,
kad mane globotum
ir mane mažutį saugot,
angelėlių duotum.

Apie mus rašo:

TAUTOS MOKYKLA, pedagogikos ir tautinės kultūros laikraštis (1939 m. 2 nr.). Recenzuojant prof. St. Kolupailos knygą *MŪSŲ VANDENS KELIAI* (Skautų Aido 1938 m. išleista II-ąją leidimą), rašoma:

„Tai labai naudingas baidarininkams ir kitiems savo šalies tyrinėtojams vadovas, kuriame randame net 36 įvairius vandens kelionių maršrutus. Vadovas detaliai aprašo, kaip organizuoti vandens keliones; keliautojai kviečiami prisidėti ir prie hidrometrinių mūsų upių matavimų bei tyrimų, todėl duodami nurodymai, kaip atlikti nesudėtingus hidrometrinius darbus. Pats autorius, žinomasis tokių kelionių pionierius ir skautų baidarininkų vadovas, yra nemaža tokių darbų atlikęs, rašo, pasiremdamas daugiausia savo tyrimais ir praktika, dėl to jo darbas juo labiau vertingas. Knygelėje randame beveik kiekviename puslapy įdomių fotografinių nuotraukų, tik kai kurios klišės nelabai vykusios; pridėti ir žemėlapiai bei ežerų planai, gaila tik, kad jie labai smulkūs. Knyga naudinga ne tik baidarininkams, bet ir visiems gamtos bei gimtojo krašto mylėtojams ir tyrinėtojams“.

SESE VADOVĖ,
PRENUMERUOK „VADOVĖ“.



LINKSMAS KAMPELIS.

* * *

— Išneškite šį valgi: jis ir kiaulei netinka būti.

— Tada jūs jo jokių būdu nevalgysite

* * *

— Ar šiame mieste gimė didelių vyrų?

— Ne, čia gimsta tikrai kūdikiai.

* * *

— Turėtumėte nupirkti savo sūnui enciklopediją, nes jis pradėjo eiti į mokyklą.

— Nereikia vaiko lepinti, pone; teina ir jis pėsčias, kaip aš kad eidavau.

* * *

— Ar jis patikimas žmogus?

— Taip, aš jam patikėčiau savo gyvybę!

— Žinau, žinau, bet kažin ar galėtume jam patikėti ką nors tikrai vertinga.

* * *

Šoferis stovyklautojas, pabudamas:

— Čia kažkur pelė cypia.

Jo draugas, miegūstas:

— Ar norėtumei, kad aš ją ištepčiau alyva?

* * *

Šundaktaris susirinkusiems: — ir turiu Tamstoms prisipažinti, kad pardavinėju šiuos vaistus jau 20 metų ir niekas jais nesiskundė. Ką tas įrodo?

Klausytojas: — Kad mirusieji nekalba.

* * *

— Ar sutiksime paaukoti litą?

— Ne, šimtą kartų sakau, kad ne.

— Kodėl šimtą kartų, pone; juk aš Tamstos tik vieną kartą teprašiau.

KIEKVIENAS sąjungos narys — visi skautai-ės, vadai-vadovės ir rėmėjai 1939 m. turi prenumeruoti sąjungos laikraščius:

visiems skiriamą **SKAUTŲ AIDĄ**,
vadovėms „ **VADOVĖ**,
vadovams „ **SKAUTYBĘ**.

Tą pareigą geriausiai atlikti tuojau! Skautų Aido prenumeratoriai nemokamai gauna gražų ir praktišką priedą — kišeninį kalendorių **B U D Ė K** (atskirai perkant jo kaina Lt 2,—).



NAUJI SKAUTIŠKI LEIDINIAI.

— **VADOVĖ**, skaučių vadovų laikraštis, 1939 m. sausio-vasario m. 1(23) nr. Vyr. redaktorė sktn. K. Žilinskienė. Turinyje: Sesių vadė Vasario 16-ji ir mes, v. sktn. V. Arminaitė Mūsų darbas Tau, Tėvyne, vyr. sktn. K. Žilinskienė Sesių ateities darbai, sktn. E. Žitkiūtė Skaučių įstatai vadovėms, vyr. sktn. E. Barščiauskaitė Skautininkėms, psktn. K. Kodatienė Skaučių auklėjimas mūsų organizacijoje, sktn. J. Jonaitienė Darbas tunte; skaučių patyrimo laipsnių programos; sktn. M. Kuršaitė Studenčių skaučių draugovės santvarka, vyr. sktn. D. Kesiūnaitė Vyresniųjų skaučių skautavimas; Draugininkėms; Vadovų mokykla; vyr. sktn. V. Arminaitė Inscenizavimai skautiškame auklėjime; tautinės stovyklos nuotrupos; skyrelis Mums rūpi; Spaudos sekcijos žodis vadovėms; Tuntų lankymas; skyrelis Prie degančio laužo; recenzijų skyrelis knyga (Skautybė Mergaitėms) ir k.

— **SKAUTYBĖ**, LSS vadovų laikraštis, 1939, vasaris, 1(16) nr. Redaguoja vyr. sktn. V. Čepas, Turinyje: vyr. sktn. A. Saulaitis Po tautinių stovyklų, sktn. J. Vosylis Skautybė ir religija, psktn. St. Volungė-Obuchavičius Estetika auklėjime, lordo R. Baden-Powellio (išvertė psktn. Alg. Končius) Generolo Nogio savęs kontrolė, mok. L. Kuodys Skautizmo reikšmė auklėjimui; Sumanymai ir kritika (sktn. V. Kviklys Skautybės pradžia, daktaris ir ateitis, psktn. V. Bražėnas 1939?, psktn. Al. Plateris Blaivybė ir abstinencija, psktn. V. Stasiškis Kariniai dalykai skautų užsiėmimuose); Brolijos Vadija; Tau, draugininke! (Gilwell kursų reikalai, sktn. L. Čepienė Sueigos su jaunaisiais, psktn. Aglinskas Laivų skirstymas); Vyčių keliu (psktn. S. Jameikis Likviduoti, merdėti ar veikti? sktn. V. Gruodžius Vyčių talkos); Spausdintas žodis (redaktorius Mums skaitytojų beišskant).

Tai naujas numeris be sesių skyriaus. Viršelis gelsvo lygaus popieriaus, didelė toninė kliše — viršelis malonus, švelnus. Tekste tik vinječių iliustracijos. Straipsniai beveik visi labai aktualūs. Iškelta daug įvairių problemų vadams skautybės darbe gyvendinti.

— **ŽUVĖDRA**, Mažeikių valst. gimn. jūrų skautų Jurgelevičiaus laivo laikraštis, 1939.II.16. 2 nr. Rotatorium (ilustracijos šapirografu) spausdintas vieneto švarus laikraštukas, 22 psl. ir storesnio

popieriaus pilkas viršelis. Aktualus ir, tikimės, įdomus Mažeikių skautams.

— **LAPINAS**, Panevėžio skautų (šapirografuotas) laikraštėlis, 1939 m. sausio mėn. 1(9) nr. Redaktorius sktn. V. Černiauskas, leidėjas I D. L. K. Kęstučio dr-vė.

JAUNIEMS SKAITYTOJAMS.

L. Dovydenas. **KATINO SODAS**. Šv. Kazimiero dr-jos leidinys. (727 nr.). 1938 mt. 99 psl. Kaina Lt 3,—. Iliustravo dail. Žukas. Šv. min. knygų tikrinimo komisijos pripažinta tinkanti mokyklų bibliotekoms.

Neseniai skaitėme to paties autoriaus (ir mūsų laikraščio bendradarbio) gražią knygą **JAUJOS PASAKOS**, dabar vėl turime dailiai išleista dar jaunesniems skaitytojams **KATINO SODĄ**. Dailininkas, taip dailiai šią knygą savo piešiniais papuošęs, padėjo autoriui pavergti jauną skaitytoją.

Stp. Zobarskas. **BROLIŲ IEŠKOTOJA**. Stilizuota liaudies pasaka. K. Petrikaitės-Tulienės vienos ir 4-ųjų spalvų piešiniai. 48 psl. Visi egz. įrišti. Didelio formato. Lt 4,—. Sakalo leid.

Ši knyga yra ne tik literatūrinis, bet ir vertingas meninis kūrinys, nepaprastai gražiai išleistas, tikras jaunimo bibliotekos papuošalas. Puiki reprezentacinė knyga!

Petras Cvirka. **KUPRIUKAS MUZIKANTAS**. Pasakos mažiesiems liaudies pasakų motyvais. Iliustravo St. Žukas. 80 psl. Lt 2,50. Sakalo leid.

Siame rinkinyje yra 9 rimuota proza parašytos pasakėlės apie lapės gudrumėlius, saulę, mėnulį ir vėją, gaidžių giedorių karykurių, kiaulaitę karalaitę, Ievutę pleputę, didžiausią tinginį, kupriuką muzikantą ir kitus linksnius ir liūdnius žemės gyventojus.

Vienetų vadams ir spaudos platintojams

Bėgamasis laikas Jums pataria:

■ aplankyti skautus-es, vadus-oves ir rėmėjus, kurie dar neužsisakė 1939 m. Skautų Aido, ir pasiūlyti jiems jį dabar užsisakyti;

■ Skautų Aidą užsakyti visiems savo vieneto nariams, tada vienetas gaus garbingą dovaną — draugovės knygą su Šefo, sesių ir brolijos vadų įrašais; tokia proga per 15 metų pasitaiko tik vieną kartą;

■ nustatyta tvarka ir laiku atsiskaityti su spaudos administracija.

NEPRIKLAUSOMYBĖS SUKAKTIES PROGA VASARIO 16 D.

SVEIKINA MŪSŲ GARBINGĄJĄ KARIUOMENĘ

LIETUVOS BANKAS

CENTRALINIS ŽYDŲ
BANKAS

PIENOCENTRAS

ŽEMĖS BANKAS

BRAUNO BANKO NAMAI

LIETŪKIS

ŪKIO BANKAS
Akc. „METALAS“ B-vė
Akc. „PALEMONAS“ B-vė

ŽYDŲ LIAUDIES BANKŲ
LIETUVOJE S-GA

LIETUVOS CUKRUS A/B

KOOPERACIJOS BANKAS

A/Draudimo Draugija
„LIETUVA“

Akc. B-vė „SPINDULYS“

KREDITO BANKAS

THE SHELL COMPANY
OF LITHUANIA

Akc. B-vė „DROBĖ“

TARPTAUTINIS BANKAS

Akc. B-vė „GUBERNIJA“

Akc. B-vė „VALGIS“

KOMERCIJOS BANKAS

Akc. B-vė „MAISTAS“

PREKYBOS, PRAMONĖS IR
AMATŲ RŪMAI

ŽEMĖS ŪKIO RŪMAI	PETRO ŠUTO Ginklų ir Galanterijos Prekyba	VALSTYBĖS TEATRAS
KŪNO KULTŪROS RŪMAI	Ats. mjr. T. VITTĖ	EKONOMINĖ KARIŲ B-VĖ
KAUNO MIESTO S-BĖ	KAUNO MIESTO LOMBARDAS	BR. SALAMONAI, Tabako ir Pap. Fabr.
VALSTYBĖS DRAUDIMO ĮSTAIGA	LIETUVOS DEGTUKŲ A/B	Akc. „COTTON“ B-vė ir Tabako, Pap. Fabr. „ZEFIR“
Akc. B-vė „GUMA“	„SPAUDOS FONDAS“	VALSTYBĖS RADIOFONAS
Akc. B-vė „KAUNO AUDINIAI“	Akc. B-vė „LIETUVOS PHILIPS“	Akc. B-vė „NEMUNAS“
DARBO RŪMAI	„SYRIUS“, elektros elementų ir anodų fabrikas.	„VOLVO“ A/B. Autobusų Fabr.
Akc. B-vė „KUČINSKIS-PABEDINSKIAI“	„GERMAPO“ A/B.	„INKARAS“ A/B.
KAUNO MIESTO SAVITARP. KREDITO PREKYBOS D-JA	LIETUVOS SKAUTŲ BROLIJA	„SKUBA“
AMERIKOS LIETUVIŲ AKC. B-VĖ	„JAUNOSIOS LIETUVOS“ S-GA	Akc. B-vė „GELEŽIS“

Nepriklausomybės sukakties proga
sveikina mūsų garbingąjį kariuomenę:

„NERINGA“, Chem. Fabr.	„ANTRACITAS“, Anglių Prekyba	A. E. G.
„SINDIKATAS“, Kauno Žem. Ūk. Koop.	„APSAUGA“ A/B.	„BIRUTĖS“ Saldainių ir Šokoladų Fabr., Šiauliai
„METALIUMIN“	„ANGLIKOKS“, Anglių Prekyba	BUKALDERIS J., Siūlų Atst.
METRO-GOLDVYN-MAYER Film. Kont.	„BAT'A“, Avalynės Prekyba	ČILI SALIETROS Ž. Ū. Biuras
J. SEGALSONAS, Kailių Prekyba	„BEKARA-KARTONAŽ“ A/B.	Š. FRENKEL IR B-VĖ Eksped. Kontora
ŠEREŠEVSKIS IR KO A/B. Trik. Fabr. „BEKO“	„GELVAKAN“ A/B.	Plytų, Tolio ir Įsol. Fabr. „LITTOL“, sav. C. Felšteinas
„LIVELA“	„INDIAN“, Motoc. At-bė	BR. FRIDMANAI, Kailių ir Manufakt. Prekyba
BR. VINIKAI, Kailių Prekyba	INTOURIST'O, Atst. Liet. ir Lietuv. Rusijos Prek. „Lietrus“	„LABOR“, atst. A. Hofmanas
BR. FEINBERGAI A/B. Manufaktūros Prekyba	„SAVO“, Pilnoji žaislų prek. B-vė	„KOCH“ A/B. Lako ir Dažų Fabr.
J. LONKĖ, Kailių Prekyba	J. MARGOLIS, elektros reik.	S. TRINKOVSKIS ir K. ARRIS Techn. Prek.
Konfekciono „ORFO“ namai	Dr. B. ELIJAŠEVAS, „SIERA“ Rad. Apar. Gener. Atst. Liet.	J. LĖMANO Koklių Fabr.
„POPIERIS“ A/B.	Inž. FUMKA	„SPAUDA“
„SUSISIEKIMAS“ Išėivyb. ir Tūristų Biuras	„ŠALTINIS“, vaisv. dirbt.	A/B. „NERIS“
„TILKA“ A/B.	„FRU-FRU!“	Inž. A. PUTRIMAS ir Ko
„LIET-VOLVO“ A/B.	„LOZANA“, Viešbut.-Restoranas	I. ZELCERIS, Urmo pop. prek.
„LOT“, oro susisiekimas	„FALKAN“ A/B. Naftos prod.	„ALEKSOTAS“, Stiklo Fabr.

„CENTRAL“ Restor. Sav. A. Tumas	Inž. GILDĖ	„AGFA“ foto atst. O. VITKOPAS
BR. TILMANS ir KO A/B.	LIETUVOS LLOYDAS Akc. Apdraudimo B-vė	CH. FRENKELIO Odų Fabr., Šiauliai
ŠVEDIJOS AMERIKOS LINI- JOS ATSTOVYBĖ KAUNE	MURALIO KIRPYKLA	Firma R. L. ARKUS
VAGONS-LITS COOK Akc. B-vė	SERGĖNŲ ELEKTR. PLYTŲ DIRBTUVĖ	„M. TURINAS“
NEMUNO GARLAIVIŲ SAVININKAI	B-vė „LIETUVOS STATYBA“	Kino-Teatras „GLIORIJA“
Viešbutis-Restoranas „VERSALIS“	VOLFAS I. B. ENGELMANAS	„LITEKS“ A/B.
Restoranas „METROPOLIS“	VULFO KLIČKO PREK. NAMAI	Akc. B-vė „RINGUVA“
LIETUVIŲ-VOKIEČIŲ TECHN. PREKYB. B-VĖ	B-vė „NEKTARAS“	VALST. TEATRO BUFETAS Sav. Petrauskas
„CENTRALINIS“ viešb. ir valgykla. Sav. V. Kavaliauskas	Pilnoji B-vė „ELVEKO“	„AGA“ Akc. B-vė
BERAR IR KO B-VĖ	FLORANCE	J. LICHTENŠTEINAS, Galant. Prekyba
Akc. B-vė „LIMA“	KAMENECKIS, Veidrodžių D-vė	„LIETSPIRITAS“ A/B.
BR. „ULIAMPERLIAI“ IR KO, Akc. B-vė	Prekybos B-vė „LIETCEMENT“	„LIETŠTAT“ Prekyb. B-vė
Akc. B-vė „URMAS“	A. JOČINAS, Firma „A. S. B.“	„KOMERCIJOS“ Viešbutis
GELEŽIES IMPORTERIŲ S-ga	SAMUELIS MUŠKATAS, Ginklų Prekyba	„DIDYSIS“ Viešbutis (Grand Hotel)
BR. KAMBERIAI, Lentpiūvė ir Malūnas	VESTA	BR. NUROKŲ ĮMONIŲ ADMINISTRACIJA, Šiauliai
Kavinė „ALDONA“	Kino-Teatras „METROPOLITAIN“	„BATAS“ A/B., Šiauliai
KAUNO MIESTO EKSP. ST.	Kavinė „MONIKA“	„BANGA“, Garinė Kep. ir Makar. Fabr., Šiauliai
KARVELIO PREKYBOS NAMAI	KONRADO KAVINĖ	TAUPOMOSIOS VALST. KASOS